

Bán Tướng Công

Contents

Bán Tướng Công	1
1. Mở Đầu :	1
2. Chương 1	3
3. Chương 2	10
4. Chương 3	15
5. Chương 4	23
6. Chương 5	31
7. Chương 6	39
8. Chương 7	47
9. Chương 8	53
10. Chương 9	60
11. Chương 10	65

Bán Tướng Công

Giới thiệu

Nguồn: vn. 360plus. yahoo. com/van_phieu/Dịch: Vân Phiêu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-tuong-cong>

1. Mở Đầu :

Đại Đường thịnh thế, văn thành võ trị, thiên hạ thái bình. Nhưng Kinh gia ở Tô Châu lập nghiệp bằng lá trà và đồ gốm lại không ‘thái bình’ như vậy.

Kinh Tề Tu phần nộ nhìn ba đứa con gái đang cười đùa, “Nhìn ba đứa các người xem, nam không ra nam, nữ không ra nữ, các người có biết bên ngoài nói về các người khó nghe thế nào không?”

Đáng tiếc không có ai để ý đến lão, khiến cho lão không khỏi cảm khái, làm cha thật khó.

Kinh gia có ba vị thiên kim, mỗi người đều là cân quắc bất nhượng tu mi (nữ nhân không thua kém nam nhân), khí vũ phi phàm, cải nam trang tuấn mỹ vô song, làm cho người ta tim đập thành thạch, có những nữ hài tử vì ái mộ các nàng mà không lấy chồng, thật sự là nghiệp chướng, ngay cả người làm cha như Kinh Tề Tu cũng bó tay không làm gì được.

Lão đại Kinh Vô Tình đang phê duyệt sổ sách, tài năng kinh doanh của nàng so với nam nhân chỉ có hơn chứ không có kém, sau tuổi cập kê liền cải trang làm nam nhi để kế thừa gia nghiệp, đem sự nghiệp của Kinh gia đạt đến một đỉnh cao mới. Trước mắt không những nắm trong tay đại quyền sinh sát, còn thêm kinh tế của Kinh gia, đã ra tay là lãnh khốc quyết đoán, ở thương trường lăn lộn nhiều năm, ngay cả phụ thân nàng cũng phải kiêng kỵ ba phần.

Một đôi mắt trầm tĩnh như nước hồ thu, khiến cho người ta vĩnh viễn không đoán được trong lòng nàng đang suy nghĩ cái gì. Đối với nàng mà nói, đại khái chỉ có việc kiếm tiền mới khiến cho nàng nảy sinh hứng thú, ở trong Kinh gia là nhân vật đầu tiên khiến cho Kinh Tề Tu cảm thấy đau đầu.

Lão Nhị Kinh Vô Song, cầm kỳ thi họa mọi thứ đều tinh thông, tài trí còn hơn Gia Cát tái thế, luôn mặc quần áo của nam nhân, từ trước đến nay chưa có ai nhìn thấy nàng mặc y phục của nữ nhi, nàng cùng với tỷ tỷ của mình đều cố gắng vì sự nghiệp của Kinh gia.

Nàng quý kẻ đa đoan, ngay đến cha nàng cũng từng bị nàng chinh phục, so với Đại tỷ còn gian trá狡 hoạt hơn. Bình thường, người không phạm ta, ta không phạm người, nếu người dám đụng đến ta, chiếu theo nguyên tắc của nàng nhất định sẽ hoàn trả gấp bội, là nhân vật đau đầu số hai ở Kinh gia.

Lão Tam Kinh Vô Tuyết, thuở nhỏ thân thể yếu đuối, lắm bệnh nhiều tật, theo như lời thầy bói nói, vì sợ nàng yếu mệnh nên mới xem như con trai để nuôi dưỡng, là nhân vật gây đau đầu nhất và cũng được chiều chuộng nhất ở Kinh gia.

“Tuyết nhi, người đang làm gì?” Nhìn nàng ngồi xổm trên mặt đất, Kinh Tề Tu từ trên ghế đứng lên thăm dò, nhìn một cái, thiếu chút nữa hộc máu, đường đường là ba thiên kim tiểu thư của Kinh gia cư nhiên quỳ rạp trên mặt đất chơi bắn đạn châu. (giống bắn bi)

“Tuyết nhi, người nhìn người xem, sắp làm vợ người ta đến nơi rồi mà vẫn còn trẻ con như thế.” Kinh Vô Tuyết từ nhỏ được hứa hôn với con trai thứ ba của Mạc gia.

“Phụ thân, người ồn quá.” Kinh Vô Song nhin không được mở miệng.

“Phụ thân, người không có việc gì làm hay sao?” Kinh Vô Tình đang xem sổ sách cũng ngẩng đầu lên.

Kinh Tề Tu hơi chột dạ, “Ách...ta nghĩ, tuổi các người không còn nhỏ nữa, cũng nên tính đến chuyện tương lai.”

“Phụ thân, người bụng dạ thật khó lường.” Một đôi mắt hạnh câu hồn đáng yêu của Kinh Vô Song nhìn về phía lão phụ thân đang đỏ mặt hời hợt kia.

Lão lau đi mồ hôi trên trán, “Ta là cha của các người, làm sao có thể hại các người.” Lão không bị các nàng làm cho tức chết đã phải a di đà phật tạ ơn trời đất rồi.

“Thực sự rất khả nghi.” Kinh Vô Tuyết ngồi khoanh chân trên mặt đất.

“Tuyết nhi, đây là cái tư thế gì, còn không mau ngồi ngay ngắn lại.” Một thiên kim tiểu thư mà ngồi như thế, tương lai có nam nhân nào muốn lấy nàng? May mà hần thông minh, đã sớm đem nàng tặng cho Mạc gia, giải quyết xong một quả bom nổ chậm.

Nhìn mấy đứa con gái duyên dáng, Kinh Tề Tu nhin không được thở dài.

“Phụ thân, có chuyện gì người cứ nói thẳng ra đi.” Kinh Vô Tình đóng cuốn sổ lại.

“Còn nhớ năm đó khi mẫu thân của các người lâm chung, điều tiếc nuối duy nhất chính là không được thấy ngày các người xuất giá, hiện nay hôn sự của Tuyết nhi đã định xong, chỉ còn hai tỷ muội các người chưa có hôn phối.”

“Cho nên?” Kinh Vô Tình bình tĩnh hỏi, từ người nàng đã toả ra khí thế nhiếp nhân.

Kinh Tề Tu nuốt một ngụm nước miếng “Ta cũng muốn thay các người tìm một tấm chồng.”

“Bởi vậy, phụ thân liền tìm tất cả các bà mối trong thành đến đây có phải không?” Kinh Vô Song cười tươi như hoa.

“Làm sao người...” Biết? Xong rồi, nàng không phải lại dùng quỷ kế đấy chứ? Lão thầm nghĩ lại sắp có rắc rối.

“Phụ thân, người muốn thay Nhị tỷ tuyển chồng đúng không?” Kinh Vô Tuyết ngắt lời lão, từ trên mặt đất nhảy dựng lên.

“Vô Song.” Kinh Tề Tu cố ý xuất ra uy nghiêm của phụ thân.

“Con không thích, nói cho bọn họ biết, con không thích nam nhân, chỉ thích nữ nhân.” Kinh Vô Song kéo nha hoàn Thu Cúc đứng phía sau lại, ở trên mặt nàng hôn một cái.

“Tiểu thư, đừng như vậy.” Thu Cúc xấu hổ đẩy nàng ra.

Kinh Tề Tu thấy vậy suýt nữa bị trúng gió, lão nhin không được gằm nhẹ “Vô Song, ngươi là nữ nhân!”

“Phụ thân, chuyện hôn nhân nhỏ xíu như vậy đừng làm phiền chúng con.” Giọng nói của Kinh Vô Tình không lạnh không nóng.

Việc nhỏ? Đây là lời một thiên kim tiểu thư nên nói hay sao? Hắn tự nhiên cảm thấy đau đầu không thôi.

“Phụ thân, con thấy người không nên phí tâm, Đại tỷ cùng Nhị tỷ đã có chủ trương.” Kinh Vô Tuyết thông cảm vỗ vai lão.

“Các người cho dù không nghĩ đến mình thì cũng nên nghĩ đến mẫu thân đã qua đời của các người chứ.”

“Phụ thân, dạo này việc buôn bán bận rộn, cho nên con tạm thời không nghĩ đến chuyện lập gia đình, việc này nói đến đây thôi.” Kinh Vô Tình vừa nói xong đã đứng dậy đi ra ngoài.

“Phụ thân, con đã nói không lập gia đình, người hãy đem hy vọng đặt trên người Vô Tuyết đi.” Kinh Vô Song cũng kéo Thu Cúc, cười cười mà đi.

Kinh Tề Tu không khỏi day day huyệt thái dương, may mắn, hôn sự của lão Tam không cần hắn quan tâm.

“Phụ thân, con không lấy chồng có được không?” Kinh Vô Tuyết hỏi với vẻ sợ hãi. Vì sao nàng phải gả cho tên quỷ chết tiệt kia?

Lão nghe vậy cảm thấy kinh hãi, lập tức rít lên “Không thể!”

Lão nhất định phải nghĩ ra biện pháp đem tất cả các nàng tổng lên khiếu hoa, miễn cho ngày nào đó bị các nàng làm cho tức chết!

2. Chương 1

Một đêm yên tĩnh, bầu trời tối đen không có lấy một vì sao, duy nhất có một mảnh trăng màu bạc ở trên cao, nhưng mà ánh trăng lại rất quý dị, vây quanh một khu rừng rậm đầy sương mù.

“Đáng chết.” Thiết Liệt tựa lưng vào thân cây thở dốc, thỉnh thoảng quay đầu nhìn về khoảng âm u phía sau.

Hắn làm sao cũng không nghĩ tới việc mình ở trong phạm vi của Dạ thành bị ám toán, khu rừng rậm âm u không nghe thấy tiếng côn trùng kêu này giống như một toà thành chết, hắn bị vây khốn đến mức mất đi phương hướng.

Sương mù lạnh lẽo ở trên mặt hắn ngưng kết thành hạt mưa, cùng với mồ hôi trên người thấm ướt quần áo của hắn. Thở lực dần dần cạn kiệt, mí mắt nặng trĩu cơ hồ không mở ra được, từng cơn gió lạnh thấu xương quất vào người giống như hàng triệu con kiến đang cắn xé, đau đến mức hắn thở không ra hơi.

Hắn không biết bản thân có thoát được cuộc đuổi bắt hay không, chỉ biết hiện tại hắn không còn sức để chạy, bây giờ chỉ sợ ngay đến một đứa trẻ ba tuổi dùng một đầu ngón tay cũng có thể đánh bại người được xưng là cự kinh phương bắc như hắn.

Thân hình chậm rãi trượt từ trên thân cây xuống, trong ý thức mơ hồ còn sót lại, Thiết Liệt cảm thấy có tiếng bước chân nhẹ nhàng càng lúc càng tiến tới gần hắn...

“A, thiếu gia, mau đến đây, có người chết...”

Tiếng hét chói tai thỉnh thoảng vang lên làm cho ý thức cơ hồ sắp tan rã của hắn hồi phục lại, nhưng hắn lại không có sức lực để mở mắt.

“Chuyện gì vậy?”

Một trận hương thơm cùng thanh âm dịu dàng phảng phất, bay đến lồng ngực, làm cho hắn cảm thấy rất thoải mái. Tuy thân thể cùng ý thức của hắn dần dần chìm vào hôn mê, nhưng tri giác của người luyện võ so với người bình thường thì linh mẫn hơn nhiều, cho dù ngã xuống cũng có thể cảm nhận được mọi việc đang xảy ra xung quanh mình.

“Ta đang tìm một chỗ để đi tiểu, ai mà biết tự nhiên lại thấy một tên mình đầy máu.”

“Xuân Lan, đừng kích động, mau lấy đèn lồng trên xe ngựa lại đây.”

“Vâng, thiếu gia.”

Cảm giác được có người tiếp cận, Thiết Liệt theo phản xạ ghì chặt lấy người đó, nhất thời một âm thanh vang lên bên tai hắn.

“Nữ nhân.” Tiếng nói khàn khàn tràn đầy nam tính từ khoé môi vang lên, hắn gắng gượng mở mắt, chỉ thấy một bóng người lơ mơ.

“Buông ta ra.” Huyết sắc trên mặt biến mất, hắn có thể nhìn thấu nàng đang nguy trang.

Bóng tối đột nhiên đánh úp về phía hắn, thể lực của hắn không thể chống nổi liền ngã sấp xuống, cảm giác mềm mại đầy đặn dưới lòng bàn tay khiến cho khoé miệng hắn nhếch lên, thuận thế hôn lên đôi môi thơm kia. (đáng sợ, gần chết còn sàm sỡ! =.=)

“A...” Nam nhân đáng chết! Dám khinh bạc nàng.

Dùng sức đẩy quai vật ở trên người ra, nàng chặt vật đứng lên, gương mặt trắng bệch không nhìn ra biểu tình, chỉ thấy trong đôi mắt bình tĩnh kia ánh lên từng cơn sóng dữ.

“Thiếu gia, đèn đến đây.” Xuân Lan mang theo đèn lồng chiếu sáng bốn phía, cũng chiếu rõ ác đồ đã phi lễ với nàng.

“Tên đó chết chưa vậy?”

“Hắn chưa chết.” Nhưng cũng sắp rồi.

“Thiếu gia, làm sao đây? Có cứu hắn không?”

“Đương nhiên.” Trên dung nhan tuyệt điểm hiện lên một nụ cười quỷ dị, nhưng trong mắt lại không hề nhìn thấy ý cười.

“Nhưng, người này không biết là tốt hay xấu, vạn nhất hắn là giang dương đạo tặc hay là bọn thổ phỉ giết người không chớp mắt thì sao?”

“Ta có tính toán rồi. Để đèn sang một bên, chúng ta mang hắn lên xe ngựa.”

“Úc!” Xuân Lan vội vã tiến lên hỗ trợ.

Miệng nàng nhếch lên hiện ra một nụ cười lạnh nhạt, “Tốt nhất hắn đáng giá để cho Kinh Vô Tình ta lãng phí thời gian cùng tiền bạc.”

Trong khách điểm, Kinh Vô Tình không những mời thầy thuốc cho kẻ lai lịch không rõ ràng này, còn tự mình chăm sóc cho hắn, khiến cho Xuân Lan bên cạnh không thể tin nổi.

“Tiểu thư chính là kim chi ngọc diệp, sao có thể làm những chuyện như vậy?”

“Xuân Lan, tai vách mạch rừng.”

“Nô tỳ lỡ lời.”

Xuân Lan thấy tiểu thư lấy ngân lượng trên người tên đang hôn mê bỏ vào trong túi mình thì kinh ngạc nói, “Thiếu gia, sao người lấy đồ của hắn?” Quả thực so với cường đạo còn gian manh hơn.

“Chúng ta là người làm ăn, không làm việc không công, đúng, chúng ta đã cứu hắn, đương nhiên phải thu một ít thù lao.” Xem trên người hắn không hề ít tiền. Kinh Vô Tình vui vẻ suy nghĩ.

“Nhưng, không được người ta cho phép mà lấy đồ của người ta chính là phạm pháp.”

“Chờ hắn chết, chúng ta thay hắn lo việc hậu sự cũng cần ngân lượng vậy, nếu hắn chết cũng đâu cần xài tiền đúng không?” Lại nói tiếp, cứ coi như làm việc thiện đi.

“Nói vậy cũng được sao?” Xuân Lan ngẫm nghĩ một hồi cũng cảm thấy lời nàng nói rất đúng.

Là ai? Là ai nắm tay hắn? Rất ấm áp, Rất mềm mại, từng giọt từng giọt nước ấm áp từ ngoài da thịt thấm thấu vào trong người hắn, làm cho hắn có cảm giác tim đập nhanh hơn, toàn thân nóng lên.

Hắn chết rồi sao? Nghi vấn hiện lên trong lòng khiến cho hắn chứng minh được mình còn sống hay chết. Thân thể muốn cử động nhưng cảm giác tê liệt làm cho hắn không thể động đậy, hắn muốn mở mắt, nhưng hai mí mắt giống như dính chặt vào nhau, yết hầu như bị thứ gì đó chặn lại, không thể phát ra tiếng, chỉ có thể nghe thấy tiếng vang ở xung quanh, chính là cuộc đối thoại của các nàng.

Là các nàng... Đáng chết! Hắn không bỏ qua cho những kẻ dám khinh bạc hắn, cho dù kẻ đó có là nữ nhân. Thiết Liệt tự thề với lòng như vậy. Tuy nhiên hiện giờ hắn không thể động đậy, nhưng hắn có thể xác định bản thân tạm thời không có gì nguy hiểm.

Hai chủ tớ Vô Tình chuyên tâm nói chuyện không có để ý hai mí mắt hắn có chút động đậy, dần dần đã khôi phục ý thức.

“Tên này mạng lớn mới gặp được tiểu...thiếu gia, nếu không hắn sớm đã bị dã lang ăn mất.” Nhưng gặp phải Đại tiểu thư thì kết cục cũng không khá hơn là mấy.

“Xuân Lan, người thật nhiều chuyện.”

“Xin lỗi, thiếu gia, ta lập tức câm miệng.”

“Đi phân phó chương quầy chuẩn bị chút nước nóng và khăn mặt mang đến đây.”

“Thiếu gia, người muốn làm gì?”

“Kiểm tra thương phẩm này có đáng giá để ta cứu hay không.”

Đi? Tiểu thư muốn làm cái gì? Xuân Lan ngăn người nghĩ xem.

“Còn ngăn ra ở đó làm gì? Không nhanh đi đi.”

“Được, được.” Xuân Lan lập tức đi ra cửa phòng, trước khi đi còn quay đầu lại nhìn tên đang nằm trên giường với ánh mắt thương hại. Xin phạt tổ phù hộ cho hắn, a di đà phật.

“Thiếu gia, người muốn làm gì?” Nam nữ thụ thụ bất thân nha!

Vừa mới bước vào cửa, Xuân Lan liền nhìn thấy Kinh Vô Tình đang thoát quần áo của Thiết Liệt.

Điều này mà truyền ra ngoài thì sẽ tổn hại danh dự của tiểu thư a. Thật không hiểu trong lòng tiểu thư đang suy nghĩ cái gì. Muốn kiếm tiền cũng đâu cần phải dùng cách này. Tuy nói tiểu thư sớm đã cải nam trang, cùng một đám thương nhân như sài lang hổ báo, ở bên ngoài xuất đầu lộ diện, đi vào kỹ viện bàn

chuyện làm ăn, nhưng tiểu thư chung quy vẫn là thiên kim khuê tú, làm sao có thể lớn gan thoát quần áo của nam nhân?

“Người quá nhiều lời.” Kinh Vô Tình không nhanh không chậm thoát quần áo của Thiết Liệt.

“Nhưng, nhưng mà...Việc này để ta làm được rồi.” Xuân Lan cắn răng tiến lên, tạm thời vứt bỏ vẻ rụt rè của một tiểu cô nương.

“Xuân Lan, tay người đặt ở đâu.” Kinh Vô Tình lật tẩy vẻ bình tĩnh của nàng. “Quần áo trên người hần chính làm bằng da cừu nổi tiếng của Giang nam Kim Chúc Phường, không những đắt tiền mà chỉ có một cái duy nhất, người mà làm hỏng thì làm sao đền cho người ta?” Làm hỏng thì nàng sao có thể bán được nhiều tiền.

Xuân Lan không khỏi bội phục nhân quang sắc sắc của nàng, liếc mắt cũng có thể nhìn ra quần áo của hần có xuất xứ từ đâu, không hổ là thương nhân a.

Chỉ thấy Kinh Vô Tình mặt không đổi lột sạch quần áo nửa thân trên của Thiết Liệt, lộ ra thân thể cường tráng khô ngô của hần. Xuân Lan vừa thấy thì mặt đỏ tím đập, lúc Kinh Vô Tình tiếp tục lột tiếp nửa người dưới thì nàng hoảng sợ không dám nhìn, xấu hổ vội vàng quay người đi.

Không thể phủ nhận, nhiều năm làm thương nhân, nàng gặp qua không ít nam nhân, trong số muôn hình vạn trạng, dung mạo của hần cũng không đến nỗi tồi. Mà kiếm, ngũ quan như cương thiết, hiển nhiên hần không phải loại người dễ thỏa hiệp. Nói cách khác, tốt nhất là không nên cùng hần giao tiếp, nếu không tuyệt đối chẳng giành được chút ưu đãi nào.

Thân hình của hần rắn chắc cường tráng, có thể nhìn ra được hần là người cực kỳ quý trọng thân thể, luôn luôn bảo dưỡng. Về phần thân thể của nam nhân này, nhìn bàn tay của hần cũng biết hần là người tập võ, còn chuyên dùng đao bằng tay trái.

Giang hồ nhiều phân tranh, hần giống như người trong võ lâm, chắc đã xảy ra xung đột với người nào đó, Kinh Vô Tình cũng không cảm thấy bất ngờ, hần không chết coi như mạng lớn, may mắn nên mới gặp được nàng.

Nàng suy nghĩ sâu xa một lát, đưa tay lên day day trán, không nghĩ tới hầu hạ người khác lại mệt như vậy.

Tiếng động làm cho Thiết Liệt bừng tỉnh, hần gắng gượng hé mở mí mắt nặng ngàn cân, trong mơ hồ, hần nhìn thấy một dung nhan tuyệt sắc...

Hần nín thở ngưng thần, sợ thở mạnh một cái sẽ kinh động đến nàng.

Kinh Vô Tình không chút để ý mí mắt hần động dậy, một lòng thầm nghĩ đem quần áo quý giá trên người hần thay ra, nàng thông dong lấy từ trong hành lý ra một bộ nam trang rồi đi đến phía sau bình phong.

Là nàng! Là tiên nữ đã cứu hần một mạng.

Hần vốn tưởng tiên nữ đó có lòng tốt, nhưng bây giờ nàng không những lột quần áo của hần, còn tính toán biến hần thành nô lệ đem đi chào hàng? Trong lòng hần nói thật không biết nên cảm kích hay nên tức giận?

Nàng đại khái còn không biết người nàng vừa cứu là vua của Dạ thành. Buồn cười nhất chính là trong mắt nàng, hần có lẽ chỉ là một đầu dê béo để cho nàng đem đi bán.

Thiết Liệt muốn mở to đôi mắt nặng tựa ngàn cân, muốn đem nữ nhân kia ăn tươi nuốt sống, mắt hần dần dần nhìn thấy rõ hơn, tấm bình phong thêu hoa mỏng manh kia căn bản không thể ngăn cản ánh mắt lợi hại của hần, tuy thân thể hần hiện tại không thể cử động được, nhưng dục vọng nguyên thủy của nam nhân căn bản vô phương áp chế. (em sợ anh này rồi a!)

Hần có thể từ luồng sáng yếu ớt từ mỏng manh dễ dàng nhìn ra những đường cong yếu điệu của nàng, cánh tay trắng như bạch ngọc thấp thoáng hiện ra từ sau tấm bình phong khiến cho hần hít mạnh một hơi, phía bụng dưới thiếu chút nữa thì bùng nổ.

Đột nhiên, hần cảm giác chóp mũi ẩm ướt, cũng ngửi được mùi máu tươi.

Đường đường là Thiết Liệt - vua của Dạ thành, kẻ khiến cho người ta kinh hồn táng đản, chỉ nhìn thấy có mỗi cánh tay của nàng mà đã chảy máu mũi! Hắn không khỏi cảm thấy xấu hổ mà nhắm mắt lại.

“Chảy máu? Vừa rồi còn không có a, chẳng nhẽ vì nội thương quá nặng sao?”

Lời thì thâm của Kinh Vô Tình bay vào trong tai hắn, chỉ cảm thấy âm thanh đó mềm mại uyển chuyển như tiếng của tiên nữ trên trời. Nội thương của hắn cũng vì nàng mà càng nặng thêm.

Hắn quyết định, mặc kệ nàng là thần thánh phương nào, hắn muốn nàng trở thành nữ nhân của hắn. Sau khi ý niệm này hiện lên trong đầu, hắn lại tiếp tục chìm vào hôn mê.

Chờ đến lúc Thiết Liệt lần nữa tỉnh lại thì mặt trời đã lên cao ba sào.

“Tỉnh rồi sao?”

Hắn vừa mở mắt thì đã nhìn thấy dung nhan làm điên đảo chúng sinh của Kinh Vô Tình. Lúc trước do bị thương nặng nên không có cơ hội đánh giá cẩn thận, hôm nay, cuối cùng hắn cũng nhìn thấy gương mặt thật của nàng.

Thướt tha uyển chuyển, băng thanh ngọc khiết, mắt phượng môi đào phù dung diện, quần áo màu thủy lam, bên ngoài khoác thêm một bộ trường bào, càng tôn thêm vẻ thân thể thon dài mà tao nhã của nàng, là một giai lệ lạnh lùng, phong hoa tuyệt đại.

“Người cảm thấy thế nào?”

Thiết Liệt miễn cưỡng chống đỡ ngồi dậy “Tối đỡ ta.”

“Xin hỏi, người đang nói ta sao?”

Khi hắn đánh giá nàng, nàng cũng đồng dạng nhìn chằm chằm vào hắn. Một cặp mắt sâu không thấy đáy, trên người hắn toả ra một khí thế khiến cho người ta cảm thấy khó thở. Thân hình cường tráng đầy chất nam tính cộng thêm khí phách mạnh mẽ đủ để trấn nhiếp thiên địa.

Trực giác của Kinh Vô Tình cho nàng biết hắn là nhân vật nguy hiểm, tuy khí thế toả ra từ người hắn làm cho người ta cảm thấy không thoải mái, nhưng nàng là ai, Kinh Vô Tình nàng chính là một thương nhân lãnh khốc, từ nhỏ đã tiếp xúc với rất nhiều gian thương tâm cơ gian trá, thâm trầm xảo quyệt, cặp kê tiếp quản cửa hàng đến nay, sóng to gió lớn thế nào mà nàng chưa từng thấy qua, làm sao có thể bị hắn dọa cho hoảng sợ.

“Ta nghĩ trong này ngoài nàng ra thì không còn ai khác.” Thiết Liệt lạnh lùng nói. Nàng chính là người đầu tiên không uly kị hắn, là nữ nhân can đảm không để ý tới mệnh lệnh của hắn, ngay cả sủng thiếp của hắn – hoa khôi phương bắc, một khi nhìn thấy hắn cũng không dám lớn tiếng nói chuyện, mà nàng cứ nhiên còn hỏi lại, không sợ hắn giết nàng sao chứ?

“Người không nhầm đấy chứ? Ta không phải người hầu của người.” Kinh Vô Tình nói một cách nghiêm trang. “Nếu muốn yêu cầu người ta giúp đỡ thì nhớ rõ phải một chữ ‘Xin.’”

Nữ nhân này! Nàng đã kích thích dục vọng chinh phục đã lâu chưa từng xuất hiện của hắn.

Hắn nhớ rõ khi 12 tuổi, hắn đã đoạt được danh hiệu dũng sĩ phương bắc. 12 tuổi tham gia tranh đoạt dũng sĩ, sau một loạt các môn thi từ cưỡi ngựa, bắn tên, vật lộn, săn bắn, cuối cùng hắn đánh bại đại mặc đệ nhất dũng sĩ Bạt Đắc, cũng nhờ thế mới quen biết được chủ nhân Tiêu Diêu Lâu, cái tên phiêu bạc lãng tử Thạch Định Phong thích vân du khắp nơi.

“Vâng, xin vui lòng.” Hắn không vội. Đúng vậy, phải chinh phục con chim ưng cao ngạo bay trên bầu trời này. “Ta nằm đã lâu rồi.” Hắn không thể áp chế dục vọng tích lũy đã lâu.

“Đương nhiên ta biết.” Nghĩ đến giá trị của hắn, Kinh Vô Tình không phòng bị tiến lên.

Nàng cúi người xuống, còn chưa kịp chạm vào vạt áo của Thiết Liệt thì một gọng kìm cứng rắn như sắt thép đột nhiên chế trụ cổ tay phải của nàng, chờ cho nàng ý thức được nguy hiểm thì nàng đã phát hiện

bản thân mình ngã ngối trên người hắn, mà cái miệng của hắn cũng thừa thế áp lên môi của nàng, tà ác và bá đạo chiếm cứ lãnh địa trước giờ chưa từng có người nào chạm qua.

Nàng biết rõ dung nhan tuyệt mỹ của mình ở trong mắt nam nhân tuyệt đối là hàng thượng đẳng. Thưở nhỏ đi theo bên người phụ thân học tập, cũng từng bị không ít ruồi bọ vo ve quấy nhiễu, thậm chí có không ít thương nhân vừa mới thấy nàng đã đánh tiếng muốn lấy, chờ khi nàng cập kê sẽ lấy nàng vào cửa. Chính cảnh này khiến cho nàng nhận ra rằng mặc y phục của nữ nhân sẽ chỉ mang đến cho nàng tai hoạ, càng bất lợi cho việc tiếp quản gia nghiệp.

Bởi vậy, nàng thay đổi y phục, thay y phục của nam nhân đến phương bắc giành thị trường. Cha con nàng một nam một bắc khiến cho Kinh gia trở thành nhà cung ứng lá trà lớn nhất đại giang nam bắc.

“Không ai nói cho nàng biết khi hôn môi say đắm phải nhắm mắt lại sao?” Hắn luôn luôn tự tin với kỹ thuật hôn môi của mình, cũng cảm nhận được đây là nụ hôn đầu tiên của nàng.

Hắn nhẹ nhàng cắn lên môi nàng, cảm giác đau đớn kích thích đầu dây thần kinh mẫn cảm của nàng, nàng hoảng sợ khi biết được mình bị hắn hôn tự nhiên lại run rẩy, toàn thân nóng lên, nàng vừa sợ vừa tức mà mất đi bình tĩnh, tay trái không do dự vung lên.

‘Ba’ Một dấu tay nhanh chóng in trên mặt Thiết Liệt.

“Thiếu gia, cơm trưa đến đây...” Xuân Lan vừa mới tiến vào cửa liền á khẩu, khiếp sợ nhìn một màn này, chén đĩa cầm trên tay toàn bộ rơi xuống mặt đất.

Thời gian như ngừng trôi, mọi người đình chỉ động tác, trong chốc lát, Xuân Lan lập tức khôi phục tinh thần.

“Buông thiếu gia nhà chúng ta ra!” Nàng vừa định vung quyền xông lên thì bên sườn đột nhiên truyền tới cảm giác đau đớn, sau đó không thể động dậy được nữa.

“Người đã làm gì Xuân Lan?” Kinh Vô Tình cố gắng giữ cho giọng của mình thật bình tĩnh, nhưng đôi môi khẽ run lại làm lộ cảm xúc thật của nàng.

“Không có gì, ta chỉ để cô ta im lặng một chút.” Tay của Thiết Liệt giống như xích sắt rất nhanh chế trụ nàng, làm cho nàng cơ hồ cảm thấy xương cổ tay mình dường như bị bóp nát.

Thật đau, nhưng nàng không hề kêu một tiếng, ngược lại lạnh lùng nghênh đón ánh mắt thăm dò của hắn, “Ta khuyên ngươi tốt nhất mau thả ta ra.” Âm lượng không cao không thấp nhưng lại hàm chứa một sự uy nghi không thể khinh nhờn.

“Dựa vào cái gì?” Hắn còn chưa có hôn đủ đâu! Khoé miệng Thiết Liệt nhếch lên.

“Dựa vào việc ta là ân nhân cứu mạng của ngươi.” Kinh Vô Tình không hề xem nhẹ áp lực mà hắn tạo ra trên người nàng.

“Ta lại không cho rằng một người lột quần áo cùng tiền bạc trên người ta là ân nhân cứu mạng.” Hắn đưa tay lên mặt vuốt nhẹ lên dấu ấn của cái tát nhẹ như muỗi cắn, đồng thời vươn đầu lưỡi liếm liếm chút hương thơm còn lưu lại trên môi.

Hành động khiêu khích này trông thập phần tà ác, Kinh Vô Tình nhìn thấy không khỏi vừa thẹn vừa tức, nhưng nàng lại không dám nổi giận. Manh động là điều tối kỵ trong phép dùng binh, cho dù đó là ở trên chiến trường hay là thương trường, cho nên nàng phải tỉnh táo lại, tuyệt đối không thể trúng gian kế của hắn.

“Chưa từng có người sau khi đánh ta xong còn có thể bình yên rút lui, ta đang nghĩ xem phải xử phạt nàng thế nào.” Hắn không có hảo ý nhìn chằm chằm vào đôi môi hoa đào của nàng, giờ phút này nó đang dụ dỗ hắn.

“Trước tiên ngươi có thể buông ta ra không? Ngươi làm đau tay ta.” Kinh Vô Tình hít một hơi thật sâu để áp chế cơn giận dữ trong lòng.

“Nàng quên nói từ ‘Xin’.” Hắn trả lại những lời nàng đã nói với hắn.

Kinh Vô Tình mím môi, cắn răng nói ra “Xin người.”

“Không thể, bắt quá, ta thích từ ‘xin’ này.” Dùng sức một chút, Thiết Liệt mạnh mẽ hôn lên môi của nàng, ra sức tàn phá.

Hơi thở nam tính của hắn quấn quanh, vì không muốn ngửi hương vị của hắn nên nàng nín thở, đôi mắt lạnh lùng nhìn vào hắn, không giãy giụa cũng chẳng thèm mở miệng, muốn dùng chiêu bất động để cho hắn thấy khó mà rút lui.

“Mở miệng ra.” Hắn dùng giọng nói khàn khàn ra lệnh.

Nàng vẫn lạnh lùng chống đỡ, nhưng nụ hôn của hắn giống như tia chớp đánh trúng trái tim vốn bình lặng như mặt hồ của nàng. Nàng không còn có thể bình tĩnh được khi môi của hắn bắt đầu liếm lên cằm, cũng cảm thấy sự kiềm chế nơi cổ tay dần dần thả lỏng, tuy vẫn còn bị hắn nắm giữ nhưng chừng đó cũng đủ để cho nàng đào thoát.

Không hề báo trước, hắn đột nhiên cảm thấy người mình tê rần, khó tin mà mở to hai mắt.

“Nàng có võ công?” Hắn bị điểm huyết.

Kinh Vô Tình linh hoạt thoát khỏi vòng ôm của hắn, trong đôi mắt trầm tĩnh loé lên những đóa hoa lửa khó có thể phát hiện. Sau khi nàng ung dung sửa lại quần áo và đầu tóc bị hắn làm rối loạn thì lập tức đi đến bên người Xuân Lan giải huyết cho nàng.

“Thiếu gia.” Xuân Lan ‘oa’ một tiếng nhảy vào trong lòng nàng.

Kinh Vô Tình không có ôm nàng, cũng không cất tiếng an ủi, chỉ lẳng lặng chờ khi nàng khóc mệt mới lên tiếng phá vỡ không khí trầm mặc “Đến trần trên tìm Gia thiết phó, xin sự phó làm cho một bộ công tay chân, ít nhất, cũng phải nặng hơn mười cân.” Như thế mới có thể khó chết hắn.

“Nàng không phải rất quan tâm đến ta.” Thiết Liệt cất tiếng cười to.

“Phi thường tốt, ta nhớ kỹ người.” Thu lại nụ cười, đôi mắt nàng bùng bùng lửa giận.

Một nữ tử ngoài lạnh trong nóng, lấy lạnh lùng để nguy trang chính mình, dưới vẻ ngoài bình tĩnh là một tâm hồn như thế nào? Hắn rất tò mò, nhưng không vội, hắn còn có rất nhiều thời gian.

Dưới ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chú của hắn, Kinh Vô Tình phát hiện lần đầu tiên trong cuộc đời nàng cảm thấy rung động, không biết là e ngại, hay là một nguyên nhân mà nàng không dám, nghĩ tới.

Nam tử mang khí thế cuồng vọng lại cao thâm khó lường này, đích thực đã làm rung động trái tim hai mươi năm chưa một lần gợn sóng của nàng, vô luận đó là tốt hay xấu, nàng cũng không muốn bị hắn ảnh hưởng.

Nàng quyết định mau mau xử lý hắn “Xuân Lan, sáng sớm mai chúng ta mang hắn ra chợ bán.”

“Vì sao không trực tiếp đem hắn giao cho phường quây xử lý hoặc là ném hắn đi?”

“Xuân Lan.” Kinh Vô Tình nói với giọng lạnh lùng nhưng không hề tức giận, chỉ có một khí thế uy nghiêm.

“Xin lỗi thiếu gia.”

“Ta đã có dự tính rồi, người đi ngủ đi.” Vạn nhất thả hắn đi, cái đồ vô sỉ này nhất định quay lại quấy rối các nàng. Nàng không dám chắc lần sau có thể thoát khỏi sự khinh bạc của hắn hay không. Chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy hai gò má nóng rực, trong sạch của nàng thiếu chút nữa bị hắn huỷ hoại.

Chỉ có cách đem hắn bán đi, sau khi biến thành người hầu hắn mới không dám hành động bừa bãi nữa, tốt nhất là tìm một người thật nghiêm khắc để dạy cho hắn những phép tắc cơ bản, sau đó bọn họ sẽ không gặp lại nhau nữa, mà nàng cũng có thể quay trở lại cuộc sống bình yên.

Nhẹ nhôm thở dài một hơi, một cảm giác mất mát không nói nên lời đột nhiên hiện lên trong lòng nàng.

3. Chương 2

Vừa sớm tinh mơ, Thiết Liệt đã bị Xuân Lan lôi dậy, phát hiện huyết đạo đã được giải, không những thế, còn có thêm xích tay, xích chân và....xích cổ.

Nàng cứ nhiên xích hần như xích chó.

“Người dậy sớm thật.” Kinh Vô Tình đi đến trước mặt hần.

Quần áo bằng lông cừu trắng muốt che kín toàn thân không có chỗ hở, nhưng hần biết dưới lớp xiêm y kia là một thân hình mê người, chỉ nghĩ thôi đã khiến cho dục vọng của hần trào dâng mãnh liệt.

“Tối hôm qua ngủ có ngon không?”

“Không có nàng làm ấm giường làm sao mà ngon được.” Hần cố ý bày ra nụ cười dâm tà.

“Làm càn, sao ngươi có thể nói những lời đại bất kính với thiếu gia nhà chúng ta.” Xuân Lan chán ghét cái tên dã man này, dám vũ nhục tiểu thư thần thánh trong lòng nàng.

“Vì sao không thể? Nàng rõ ràng là nữ nhân, còn gọi thiếu gia cái gì.”

“Tên nam nhân chết tiệt này, xem ra ta không thể không giáo huấn ngươi...” Tay của nàng vừa giơ lên đã bị một bàn tay mềm mại khác nắm lại.

“Xuân Lan, không được vô lễ.” Ngữ khí của Kinh Vô Tình bình thản, đôi mắt trong suốt như lưu ly nhìn chằm chằm Thiết Liệt “Ngươi tên gì?”

“Ta có thể lựa chọn không trả lời.” Nếu để cho nàng biết hần là Dạ thành Vương mà người trong giang hồ sợ hãi thì nàng nhất định sẽ lập tức thả hần ra, nhưng nếu như vậy sẽ đánh mất sự thú vị của trò chơi.

“Không sao, ta có thể hỏi ngươi tại sao ngươi lại biết ta nguy trang không?” Kinh Vô Tình nhìn hần không rời mắt, muốn từ hình dáng cứng rắn ngạo mạn của hần tìm ra chút manh mối.

“Việc này đối với nàng rất quan trọng sao?”

Nàng gật gật đầu, có như vậy thì nàng mới biết nên cải biến như thế nào, ngay cả vấn đề lớn như yết hầu nàng cũng làm rất tốt rồi, tại sao hần vẫn có thể dễ dàng nhìn thấu nàng?

“Không có gì, chỉ là trên người nàng có một loại hương vị làm ta nhiễu loạn, nó câu dẫn dục vọng nam tính của ta.”

Hần càn rỡ dò xét Kinh Vô Tình, làm cho nàng cảm thấy cực kỳ mất tự nhiên, giống như nàng không mặc gì mà đứng trước mặt hần.

Xuân Lan vì những lời khó nghe của hần mà mặt hồng tai đỏ “Thiếu gia, chúng ta đừng dây dưa với cái tên ác tặc vô sỉ này nữa, mau mau mang hần ra chợ bán.”

Kinh Vô Tình gật đầu “Ra ngoài bảo chưởng quầy chuẩn bị xe ngựa.”

“Còn cho hần ngồi xe ngựa? Phải cho hần ngồi xe tù mới đúng?”

“Xuân Lan.” Kinh Vô Tình trầm mặt.

“Vâng, thiếu gia.” Xuân Lan khẽ cúi người, vạn phần không muốn mà lui ra.

Thiết Liệt mặt không chút thay đổi nhìn nàng nắm lấy dây xích “Ta khuyên người nên biết điều một chút, sỉ nhục ta đối với người sẽ không có chỗ tốt nào đâu.” Bối rối và xấu hổ hợp lại thành phần nộ, nàng cắn chặt răng, mạnh mẽ áp chế cơn giận đang bùng lên trong lòng.

“Đối với ta mà nói, ngươi chính là một thương phẩm rất có giá, nếu người thân của ngươi nhìn thấy nhất định sẽ bỏ tiền ra mua, mà ta cần bản chỉ thu một số thù lao nho nhỏ.”

“Chờ ngươi rơi vào trong tay ta, ta sẽ làm cho ngươi hối hận vì đã sỉ nhục ta ngày hôm nay.” Thanh danh một đời của hần toàn bộ bị huỷ hoại trong tay nàng, đường đường Dạ thành Vương trở thành nô lệ chào hàng, nhục nhã thế này hần nhất định sẽ nhớ kỹ.

“Còn phải xem người có cơ hội đó hay không.” Đợi đến lúc đó thì nàng đã về phương nam rồi.

Thiết Liệt hừ lạnh một tiếng, nhắm mắt lại.

Trần nhỏ nằm trên con đường dẫn đến Dạ thành vô cùng náo nhiệt, mà chợ nô lệ ở quảng trường phía tây của ngôi thành từ sáng sớm đã có một đám đông tụ tập.

“Thiếu gia, ở đây rồn rần hỗn loạn, hay là chúng ta tính cách khác đi, tùy tiện đem hắc nệm ở đầu đường xó chợ là được rồi.” Xuân Lan ngồi trong xe ngựa lo lắng nói.

“Ý ta đã quyết.” Kinh Vô Tình ngồi ở trên lưng ngựa, tư thế oai hùng hiên ngang, nhìn Xuân Lan trong lòng như nai con chạy loạn, nàng vốn định ngồi xe ngựa với tiểu thư đồng nhưng nghĩ rồi lại thôi.

Thiết Liệt bị điểm huyết ngồi trong xe ngựa, bởi vì sợ hắc nói năng bậy bạ nên nàng mới điểm huyết cam của hắc, giờ phút này, hắc có miệng mà không thể nói, phần nộ mở mắt trừng trừng.

“Tối rồi, mang hắc xuống xe.” Kéo cương ngựa, Kinh Vô Tình nhìn những người đang đứng vây xung quanh, chỉ là một bố cáo nho nhỏ mà có thể hấp dẫn rất đông người đến xem, điều này khiến cho nàng không khỏi suy đoán thân phận của hắc. Mặc kệ! Bán trước nói sau.

Lúc Thiết Liệt bị Xuân Lan nắm dây xích lôi xuống xe ngựa, hiện trường lập tức ồ lên một tiếng, sau đó châu đầu ghé tai. Bởi vì ồn ào nên Kinh Vô Tình không nghe được bọn họ nói cái gì.

Mặc kệ. Kinh Vô Tình nhảy xuống ngựa, hướng về phía hội đấu giá mà đi, những kẻ buôn lâu ngày thường rất kiêu ngạo ương bướng giờ phút này giống như con chó nhỏ bị đập phải đuôi, nhanh chóng bỏ lại một ít nô lệ, chật vật tháo chạy thoát thân.

Diện mạo của nàng rất dọa người sao? Cùng lắm mỗi lần nàng đi mua nô lệ chỉ ép giá nhiều một chút, hay là có nguyên nhân gì khác?

“Xuân Lan, dẫn hắc đi lên.”

“Còn không đi mau.” Xuân Lan dùng sức kéo, Thiết Liệt suýt nữa hụt chân ngã sấp xuống, người ở dưới đài nhìn thấy thế cũng thở nhẹ một hơi, không dám tiếp tục xem nữa.

Đại bộ phận ở đây đều bị tờ bố cáo kia hấp dẫn mà đến, bởi vì hình vẽ trên tờ bố cáo rất giống Vương của bọn họ, mà chủ tử của bọn họ lại mất tích nhiều ngày, cho nên khi biết chủ tử bị biến thành nô lệ đem bán, mỗi người đều bị dọa cho xanh mặt, không khỏi tò mò muốn biết cái tên gia hỏa chẳng biết sống chết kia là ai mà dám trêu chọc vào Dạ thành Vương hỉ nộ vô thường, cuồng ngạo lãnh khốc, còn dám xem hắc là hàng hoá mang đi bán?

“Các vị hương thân phụ lão, vị công tử nay cùng người nhà thất lạc nhiều ngày, chúng ta không biết lai lịch của hắc, chỉ có thể dùng cách này, mong các vị hương thân vui lòng đi tuyên truyền giúp.” Âm lượng không cao không thấp của Kinh Vô Tình bay vào trong tai mọi người, làm cho người nào người nấy toát mồ hôi lạnh.

Ai muốn chết? Thiết Liệt ở trên đài hung ác nhìn chằm chằm vào con dân nhận thức hắc ở phía dưới.

Những người này nhìn thấy thế thì cảm như hén.

“Các vị có thể bắt đầu ra giá.” Kinh Vô Tình tiếp nhận xích sắt trong tay Xuân Lan, thấp giọng nói với Thiết Liệt “Ta có thể giải huyết cam cho ngươi, nhưng ngươi phải hứa không được gây sự.”

Đề nén tức giận cùng sỉ nhục trong lòng, hắc cắn răng gặt đầu. Quân tử báo thù ba năm không muộn, chỉ cần nàng còn ở trong Dạ thành thì hắc vẫn còn cơ hội.

Thời gian chậm rãi trôi qua, nhưng lại chẳng có người nào ra giá, chỉ vì ánh mắt Thiết Liệt đang đe dọa những người ở dưới đài.

“Thiếu gia, việc này đến lúc nào mới chấm dứt?” Xuân Lan lau mồ hôi trên trán.

“Có người ra giá là ta bán luôn.” Kinh Vô Tình bình thản chịu đựng gian khổ, không hề nhận ra phản ứng của đám người phía dưới có chút dị thường, ngược lại tên Thiết Liệt bên bên cạnh còn toả ra một khí thế cường hãn, thảnh thơi quấy nhiễu tâm thần bình tĩnh của nàng.

“Nếu không có ai ra giá, ta liền giao hãn cho quan phủ xử lý. Chúng ta vì hãn đã tốn rất nhiều thời gian.” Kinh Vô Tình vừa nói xong thì tiếng báo giá đã vang lên.

“Ta trả 50 lượng.” Một tên gia hỏa cảm quát lông lên tiếng.

“Thạch công tử, đã lâu không gặp.”

Kinh Vô Tình lịch sự hỏi thăm. Thạch Định Phong – nhân vật số hai của Dạ thành, được nhiều người biết đến, cũng là tên thương nhân là Kinh Vô Tình hay tiếp xúc mỗi lần đến đây.

“Kinh công tử.” Thạch Định Phong xem xét cái tên Thiết Liệt đang dùng ánh mắt để lảng trí hãn, ý cười không khỏi hiện lên trên môi. Không ngờ đường đường là Dạ thành Vương mà cũng có ngày này.

Năm mươi lượng? Thiết Liệt thiếu chút nữa học máu. Tên Thạch Định Phong này, hãn nhất định sẽ nhớ kỹ.

“Còn có người nào ra giá cao hơn không?”

“Năm mươi vạn lượng hoàng kim.”

Trong sự yên lặng của mọi người, Thiết Liệt mở miệng đánh vỡ không khí. Hãn có thể xuất tiền mua chính mình chứ.

“Người có tiền sao?” Xuân Lan cười mỉa, đổi lại chính là ánh mắt lạnh thấu xương của Thiết Liệt.

“Xuân Lan, không được vô lễ.”

“Không có quy định nào cấm ta ra giá đúng không?” Thiết Liệt dùng ánh mắt khiêu khích nhìn Kinh Vô Tình.

“Đúng, không có.” Kinh Vô Tình phát hiện mình không có dũng khí nhìn thẳng vào đôi mắt sáng quắc như chim ưng của hãn, nàng chỉ có thể đem ánh mắt chuyển xuống dưới đài. “Còn có ai ra giá cao hơn nữa không?”

“Năm mươi vạn lẻ một lượng.” Vui a! Thạch Định Phong tươi cười mở miệng.

Thiết Liệt nhin không được nghiêng răng nghiêng lợi. Tên vô lại này rõ ràng cố ý gây sự “Tám mươi vạn lượng hoàng kim.”

“Tám mươi vạn lẻ một lượng.”

“Thạch Định Phong.” Thiết Liệt rít lên.

“Tốt lắm, còn ai ra giá cao hơn Thạch công tử không? Ta đếm tới ba, một....hai...” Kinh Vô Tình nhìn người ở dưới đài, nàng đoán chừng Thạch Định Phong có quen biết với hãn, chỉ không biết là loại quan hệ gì, nhưng việc này chẳng liên quan đến nàng “Vậy thì người này thuộc về Thạch công tử.”

“Mọi người vỗ tay.” Thạch Định Phong nhìn đông nhìn tây cười hì hì, lập tức tiếng vỗ tay vang lên như sấm.

“Còn không mau cỡi bỏ trói buộc trên người ta.” Thiết Liệt nhìn Thạch Định Phong lên đài giao dịch với Kinh Vô Tình mà rống lên.

“Theo người nghĩ hiện giờ cỡi bỏ trói cho hãn có thích hợp không?” Thạch Định Phong không để ý Thiết Liệt mà quay sang hỏi Kinh Vô Tình.

“Nếu là ta, ta sẽ mang hãn về rồi nói sau.” Đây là nàng nói thật, nàng còn muốn sống mà trở về phương nam.

“Ta đồng ý với người.” Thạch Định Phong để tay lên vai nàng, cử chỉ này khiến cho lửa giận của Thiết Liệt càng bốc cao.

“Thạch diên, đem cái tay bẩn của người bỏ ra!” Nàng là của hãn, không cho phép bất cứ kẻ nào chạm vào.

Kinh Vô Tình lùi lại, cùng bọn họ bảo trì một khoảng cách “Thật có lỗi, ta có việc phải đi trước, phiền Thạch công tử viết giấy, ta đến tiền trang của Dạ thành thu tiền.”

“Không thành vấn đề.” Thạch Định Phong phe phẩy quạt lông, không để ý sắc mặt Thiết Liệt giờ đã biến thành màu đen. Không biết hắn đang nghĩ cái gì, chỉ biết hắn đã mất hết mặt mũi.

“Cáo từ.” Kinh Vô Tình cảm thấy ánh mắt nóng bỏng của Thiết Liệt như mũi nhọn vẫn theo sát sau lưng nàng, nàng không dám quay đầu lại mà chạy đi.

“Người có biết nàng là ai không?” Thiết Liệt vừa được cởi bỏ xiềng xích liền quay sang nhìn Thạch Định Phong hiện đang cười hỉ hả, đợi khi đám tùy tùng đi xa mới lên tiếng.

“Người không biết.” Thạch Định Phong sau khi hết gọi tùy tùng đem nước và thức ăn tới mới quay đầu hỏi lại hắn.

“Ta mà biết thì còn hỏi người làm cái gì?” Thiết Liệt sau khi uống một ngụm nước lớn mới dang hai tay ra để tùy tùng mặc y phục cho hắn.

Thạch Định Phong không nhịn được phì cười “Cũng khó trách, nếu không người cũng không bị người ta coi là nô lệ đem đi bán.”

“Đủ rồi.” Thiết Liệt chỉ nghĩ thôi cũng bốc hỏa “Nàng đến cùng là ai?” Nghĩ đến Thạch Định Phong quen biết nàng, một vò dấm chua ở trong dạ dày hắn đổ nghiêng.

“Làm sao, người không định tìm hắn trả thù đấy chứ? Coi như xong! Người cũng không tổn thất gì, mấy chục vạn lượng đối với người mà nói chẳng qua là một chút tiền nhỏ, người cũng đâu để nó vào trong mắt, người kiếm hắn để làm gì, không phải hắn đã cứu người một mạng sao?”

Thạch Định Phong nhớ lại bộ dạng nô lệ của Thiết Liệt khi bị mang ra chợ bán, cổ bị xích giống như con chó con, còn bị người ta lôi đi, hắn nhìn không được muốn cười to. Dù có thế nào hắn cũng không nghĩ tới đường đường là Dạ thành Vương lại lâm vào tình cảnh như vậy.

Thiết Liệt trừng mắt nhìn Thạch Định Phong, thấy bộ dạng cười hỉ hê của hắn, hàm răng trắng dưới ánh nắng mặt trời thập phần chói mắt, Thiết Liệt nhìn không được trực tiếp đánh ra một quyền, đánh trúng vào bụng Thạch Định Phong hiện giờ không kịp phản ứng.

Thạch Định Phong đau đến mức trợn mắt nhe răng, lùi lại vài bước “Lão đại, người thật độc ác.”

“Đã biết tính ta nóng nảy, người còn cố ý làm ta hồi hộp.” Một quyền này coi như giải đi một phần oán hận hắn tích lũy đã lâu. Hắn thối thối nắm tay, xem ra nội lực cùng công phu không bị mất đi, vậy thì có thể toàn lực đi tìm tiểu nữ nhân đáng giận kia để tính sổ.

“Nói mau, nàng là ai?”

“Kinh Vô Tình.” Đau nha! Biết sớm thì nên cách tên Thiết Liệt bạo lực này xa một chút.

“Ta muốn biết tất cả tư liệu về gia thế và bối cảnh của nàng.”

“Người muốn làm gì?”

“Ta muốn nàng.” Thiết Liệt nói ra lời này làm cho nô lệ và tùy tùng hầu hạ hắn khiếp sợ không thôi.

Mọi người không dám lên tiếng, chỉ quay sang nhìn nhau, cũng không dám thở mạnh, sợ quyền tiếp theo của Thiết Liệt tính tình táo bạo này sẽ nhắm thẳng vào mình.

Thạch Định Phong đồng dạng bị chấn động không nhỏ, thật lâu sau mới tìm thấy đầu lưỡi của mình “Nhưng, nhưng hắn là nam mà.” (nói từ này đến giờ mà còn không biết nàng là nữ, anh này máu lên não quá chậm)

“Là nam thì sao?” Hoá ra việc nàng là nữ chỉ có mình hắn biết. Nghĩ vậy, khoé miệng Thiết Liệt không khỏi hiện lên một nụ cười.

Nụ cười của hắn ở trong mắt Thạch Định Phong khiến cho cánh tay hắn nổi da gà “Thiết Liệt, chúng ta tốt xấu cũng xem như huynh đệ mặc chung quần lớn lên. Trong lòng hay thân thể người có bệnh tật gì không

tiện nói cho người khác thì có thể chia sẻ với ta, mọi người đều là anh em, có gì nói ra để cùng nhau thương lượng.”

“Người đi chết đi, người xem ta giống như có bệnh lắm sao?” Thiết Liệt vung tay lên, nhưng Thạch Định Phong lần này học khôn rồi, đưa quạt lông lên, đầu né sang một bên.

“Bên ngoài nhìn không ra, chẳng qua phương diện thân thể...” Ánh mắt quái dị của Thạch Định Phong nhìn khắp người Thiết Liệt, thanh âm ám muội trầm thấp vang lên “Cái việc riêng tư này thì còn phải chờ ta hỏi xem nữ nhân của người có thoả mãn hay không mới xác định được.”

Thanh âm của hắn không lớn không nhỏ, vừa vặn để cho đám tùy tùng đang cười trộm sau lưng Thiết Liệt nghe không sót chữ nào.

Sắc mặt Thiết Liệt từ xanh biến thành trắng “Thạch diên, ngậm cái miệng chó của người lại. Thân thể ta thật sự bình thường, nữ nhân của ta đương nhiên cũng thoả mãn...” Hừ! Tại sao hắn lại rồi hơi giải thích với tên chết tiệt này làm gì? “Người cứ đem tư liệu của nàng giao cho ta là được rồi.”

“Thiết Liệt, đừng bảo ta không nói cho người, bộ dạng của người giống như muốn ăn tươi nuốt sống người ta, ngay cả ta cũng thấy khủng bố.” Thạch Định Phong xoa xoa cánh tay đang nổi da gà.

“Người có giao ra hay không?” Đôi mày rậm của Thiết Liệt gắt gao nhú lại.

“Nếu hắn là nữ nhi thì ta không còn gì để nói, người muốn làm cái gì cũng được, làm trên giường, làm dưới giường, lập tức làm, thậm chí ra ngoài khách điểm chơi đùa đến tỉnh tần khí kiệt cũng không liên quan đến ta, nhưng Kinh Vô Tình, hắn là nam nhi, người phải biết rõ ràng.” Hắn vung quạt chỉ về phương hướng Kinh Vô Tình biến mất.

Thiết Liệt mặt lạnh băng, ngoài cười nhưng trong không cười, mở miệng “Người muốn ta giúp người kiếm một cỗ quan tài sao? Nói sớm một chút, ta rất vui vẻ cấp cho người một nơi có phong thủy tốt để an táng, người nghĩ mảnh đất dưới chân người hiện giờ thế nào?” Còn tiếp tục dài dòng! Hắn bóp bóp tay chuẩn bị.

“Ta trẻ người non dạ, nói năng không suy nghĩ, Dạ thành Vương người đại nhân đại lượng, đừng so đo với ta.” Thạch Định Phong thông minh ghé vào tai hắn nói “Người sẽ không nhìn trúng hắn chứ?” Thanh âm rất nhỏ, nhỏ đến mức những tên tùy tùng đang vênh tai nghe lén kia nghe được rất rõ ràng.

“Cái miệng chó của người cuối cùng cũng nói trúng một điểm, đúng là ta nhìn trúng hắn.” Hơn nữa nàng cũng chỉ có thể nhìn trúng một mình hắn.

Thiết Liệt thoải mái thừa nhận làm cho Thạch Định Phong rùng mình “Người đùa hay thật? Không thể nào! Người từ lúc nào đối với nam nhân cảm thấy có hứng thú?” Hoàn hảo, Thiết Liệt không có đem chủ ý đánh vào người hắn, nếu không căn cứ vào tính cách thô bạo của Thiết Liệt, mạng nhỏ của hắn chắc chắn sẽ không còn. Nghĩ lại, hắn không khỏi vì Kinh Vô Tình bị Dạ thành Vương nhìn trúng mà cảm thấy thương tiếc.

“Người nhận thức hắn từ khi nào?” Thiết Liệt không tính để cho những người khác biết nàng là nữ cải nam trang.

“Thiết Liệt, người muốn dạng nữ nhân nào mà không có, cần gì phải đem chú ý đến một nam tử Giang Nam yếu đuối? Toàn thân hắn không được mấy cân thịt, không thể chịu nổi sự tàn phá bạo lực của người.”

Kinh Vô Tình đáng thương, mình sẽ ở mộ phần của hắn thấp một nén hương.

“Câm miệng, người bớt nói linh tinh một chút có được không?”

“Chẳng nhẽ người thật sự muốn bắt người ta về Dạ thành.” Nhìn ánh mắt lạnh lùng của hắn lộ ra những tia kiên định, trong lòng Thạch Định Phong tự nhiên có dự cảm không lành.

“Người có nghi vấn sao?” Đôi mày rậm của Thiết Liệt nhướng lên.

“Thiết Liệt, hắn chẳng qua là một con buôn nhỏ nhỏ háms lợi mà thôi, hơn nữa thân hình trắng đuột, một chút đường cong cũng không có, ôm vào lòng cứng như ôm bó củi, ôm hắn không bằng ôm nữ nhân.” Ngoại trừ khuôn mặt xinh đẹp ra, hắn thấy Kinh Vô Tình thật sự chẳng có điểm gì hấp dẫn cả.

“Ta muốn hấn, đáng người hấn ra sao là việc của ta, người tốt nhất nên đem hình ảnh của hấn trong đầu người quên sạch cho ta.” Hấn lại vung nắm tay quất nạt.

“Biết rồi! Dạ thành Vương người muốn như thế nào thì sẽ thế ấy, ta chỉ là một quân sư nhỏ nhỏ, làm sao dám nhiều lời.” Kinh Vô Tình, nếu người muốn sống đến trăm tuổi, tốt nhất đừng chạm mặt Thiết Liệt lần nữa. Thạch Định Phong vừa nhủ thầm vừa lau mồ hôi lạnh.

“Thạch lão đệ, nhiệm vụ vĩ đại này giao cho người.” Phút chốc, đại chương của Thiết Liệt chụp lên vai Thạch Định Phong, kéo cái tên đang trong tình trạng thất thần quay về.

“Thiết Liệt, người vừa nói cái gì?” Thạch Định Phong hỏi mà trong lòng run sợ. Hy vọng không phải như hấn suy nghĩ - bắt người.

“Trong bảy ngày ta muốn thấy hấn, sống phải thấy người, chết phải thấy xác.”

“Người điên rồi.”

“Đúng, ta đang điên đây, ta vì hấn mà điên cuồng.” Trong mắt Thiết Liệt không chút che dấu dục vọng độc chiếm mãnh liệt của mình.

“Thiết Liệt, lão bằng hữu khuyên người một câu, suy nghĩ lại đi.” Đường đường là Dạ thành Vương mà lại đi bắt một nam nhân yếu đuối về làm của riêng, nếu truyền ra ngoài, mọi người không chê cười mới lạ.

“Ý ta đã quyết. Nhớ kỹ, bảy ngày.” Thiết Liệt ngồi lên con ngựa mà tùy tùng mang đến.

Thạch Định Phong hứng thú mở miệng “Không cần bảy ngày.”

Hấn thật sự không muốn đem dê vào miệng cọp, nhưng nhìn bộ dạng kiên quyết chiếm hữu của Thiết Liệt, cho dù mình không giúp hấn bắt người thì hấn cũng không thay đổi quyết định. Dựa theo tính cách ngoan cố của hấn, nhất định sẽ phái người khác đi làm. Lúc đó sợ sẽ làm xôn xao dư luận, nhất thời không thể vãn hồi.

Thiết Liệt ngồi trên lưng ngựa quay đầu lại nhìn Thạch Định Phong vạn phần không tình nguyện “Ý của người là?”

“Chỉ cần ba ngày là ta có thể hoàn thành nhiệm vụ. Giữa trưa ngày mốt người đến Tô Châu trà phở, lúc đó người tự nhiên sẽ gặp được hấn.”

“Ý người là...” Thiết Liệt giật mình hiểu ra, cất tiếng cười to “Này kêu là thiên đường có lối nàg không đi, địa ngục không cửa nàg xông tới.” Có được mà không mất chút công phu nào.

“Người đừng có dọa Kinh công tử, chúng ta còn muốn làm ăn với hấn.”

“Ta sao có thể làm vậy.” Khoé miệng Thiết Liệt bình thản hiện lên một đường cong châm chọc “Ta sẽ chiêu đãi thật tốt vị khách phương xa này.” Món nợ cũ nhất định phải tính.

Nhìn nụ cười quỷ dị này, hấn đang mong chờ giây phút được gặp lại nàg.

Nhưng, nụ cười này ở trong mắt Thạch Định Phong, không hiểu sao hấn cảm thấy ở sau lưng truyền tới một cơn gió lạnh buốt.

4. Chương 3

“Thiếu gia, bán đi như vậy không phải quá tiện nghi cho cái tên nam nhân chết tiết kia sao?” Sau khi rời xe, Xuân Lan cũng cười ngựa giống như Kinh Vô Tình.

“Xuân Lan, thế người thấy nên làm thế nào?”

Xuân Lan nhìn thấy đôi lông mày của Kinh Vô Tình nhíu lên thì tự biết mình không nên lên tiếng.

Một cảm giác mất mát không thể nói thành lời giống như cơn sóng dâng lên trong trái tim vốn bình lặng như mặt hồ của Kinh Vô Tình, nàg bất giác đưa tay lên chạm vào cánh môi mà lúc trước Thiết Liệt chà

xát bữa bãi, mơ hồ cảm nhận được hơi thở nguy hiểm của hắn vẫn còn vương lại ngoài miệng.... Bỗng dưng, nàng đột nhiên rùng mình, lập tức thả tay xuống.

Mình đang suy nghĩ cái gì chứ? Cuộc sống của nàng và hắn căn bản không giống nhau. Hắn là người trong giang hồ, quanh năm sống trong máu tanh, còn nàng là người làm ăn, chỗ nào nghĩ thấy hơi tiền thì mò đến. Nàng ở trước mặt mọi người lảng nhệch hẳn chính vì muốn trả đũa việc hắn khinh bạc, vô lễ với nàng. Hiện giờ, nàng đã có một tia hối hận. Dù sao không phải nam nhân nào cũng có thể chịu đựng việc mình bị người khác coi là hàng hoá mang đi bán, hẳn hẳn định sẽ cực kỳ hận nàng.

Đem hắn bán cho người của Dạ thành là nàng đã có tính toán từ trước. Ít nhất, dưới sự che chở của Dạ thành, hắn không đến nỗi bị kẻ thù giết chết. Dạ thành uy danh hiển hách đủ để cho kẻ khác phải kiêng kỵ ba phần. Không nể mặt người thì cũng phải nể mặt phạt, dưới thế lực của Dạ thành, tính mệnh của hắn nhiều ít có thể đảm bảo an toàn.

“Quên đi, hắn chết hay sống không liên quan gì đến chúng ta. Quên hắn đi, sau này không được nhắc lại nữa.” Vấn đề là có quên được không? Kinh Vô Tình không khỏi hoài nghi việc này.

Hắn là người đầu tiên nhìn ra nàng là nữ cải nam trang, nhưng cũng lại khinh bạc nàng, nếu chuyện này truyền ra ngoài, phụ thân không biết chừng sẽ vác dao đến buộc hắn lấy nàng. Nghĩ đến đó, một nụ cười yếu ớt hiện lên trên khoé môi của nàng.

“Thiếu gia, người có khoẻ không?” Xuân Lan nhìn Kinh Vô tình dăm chiêu suy nghĩ thì có chút ngạc nhiên. Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy trên mặt tiểu thư có biểu tình như vậy, chẳng nhẽ tiểu thư đối với tên thất phu lỗ mãng kia... nàng không dám tiếp tục tưởng tượng nữa. Trong lòng nàng, tiểu thư chính là thần tượng, thánh khiến để không tỳ vết, cái tên nam nhân xấu xa đã man kia làm sao mà xứng đôi cho được.

“Chúng ta nên trở về khách điểm thu thập đồ đạc, chuẩn bị xuất phát đến Dạ thành.”

“Vâng.”

“A...cứu mạng.” Tiếng kêu cứu truyền đến từ khu rừng rậm xa xa.

“Thiếu gia, có vị cô nương kêu cứu mạng, chúng ta có đến đó xem không?” Xuân Lan do dự nhìn Kinh Vô Tình hiện giờ không có phản ứng gì.

“Không được, chúng ta là người làm ăn, không cần thiết phải dính vào chuyện thị phi.” Mà tên kia chính là ngoài ý muốn. May mắn, nàng đã đem củ khoai lang nóng bỏng tay này chuyển cho Dạ thành.

“Nhưng mà...” Xuân Lan hiểu rõ tính cách của Vô Tình có chút lạnh lùng, nhưng thân ở trong chốn thương trường nguy hiểm, không máu lạnh là không thể sinh tồn.

Một nữ tử diễm lệ, quần áo rách rưới hốt hoảng chạy ra từ khu rừng, bổ nhào trước ngựa hai chủ tớ các nàng, khiến cho con ngựa suýt nữa bị dọa.

“Liễu Phượng Nương, Dạ hoàng sinh tử chưa rõ, hiện tại không có Thiết Liệt làm chỗ dựa cho ngươi, ta xem hôm nay ngươi làm sao chạy thoát.” Phía sau nữ tử vừa chật vật chạy trốn là một đám ác đồ đang cười rất càn rỡ.

Kinh Vô Tình nguyên bản không muốn dính đến chuyện thị phi, chợt nghe thấy mỹ nữ đang sợ hãi này chính là hoa khôi phương bắc – người tình lâu năm của Thiết Liệt trong lời đồn của mọi người. Ý niệm trong đầu vừa chuyển, nghĩ đến nàng cùng Dạ thành có quan hệ làm ăn, vì thế không ngại cứu người để cấp cho Dạ thành Vương một ân tình.

Kỳ thực vì nguyên nhân gì thì chỉ có một mình nàng hiểu rõ. Trong đầu đột nhiên hiện lên khuôn mặt tươi cười tà ác của cái tên đã khinh bạc nàng.

“Công tử, cứu ta!” Kinh nghiệm nhìn người nhiều năm, căn cứ vào cách ăn mặc của hai người trên lưng ngựa, Liễu Phượng Nương lập tức lựa chọn người có tư thế oai hùng là Kinh Vô Tình, đến bên cạnh con ngựa của nàng tìm kiếm sự che chở.

“Dừng tay!” Kinh Vô Tình quát bảo những tên ác đồ đang đi tới.

“Oa, công tử này so với cô nương còn đẹp hơn.” Ác đồ giống như dã thú đói khát lau đi nước miếng ở khoe miệng.

“Thiếu gia, bọn họ là sơn tặc.” Ánh mắt thô bỉ của bọn chúng làm Xuân Lan sồn gai ốc, khẽ động cương ngựa lui về bên Kinh Vô Tình.

Nàng hồi hận vừa rồi còn muốn kêu tiểu thư đi cứu người, hiện tại nhìn mấy tên dân tặc này soi mói các nàng, nàng không khỏi run lên một cái. Tuy tiểu thư của nàng thân mang tuyệt kỹ, nhưng bọn chúng người đông thế mạnh, vạn nhất...Xuân Lan không dám tiếp tục tưởng tượng nữa.

“Thiếu gia, chúng ta mau đi thôi.” May mắn các nàng đang cưỡi ngựa, muốn chạy trốn tuyệt đối không thành vấn đề.

“Hai vị công tử dừng đi vội, chúng ta ngồi xuống tâm sự, rồi kết làm bằng hữu.”

“Ai muốn làm bằng hữu với mấy tên vô sỉ như các người.” Xuân Lan bây giờ mới phát hiện cái tên nam tử dã man mà các nàng cứu so với mấy tên thô tục này thì phong độ hơn nhiều.

“Ai da, tiếng mắng người của tiểu công tử này thật là dễ nghe, làm cho xương cốt ta đều mềm nhũn ra.”

“Không biết xấu hổ.” Xuân Lan vừa thẹn vừa giận.

“Xuân Lan, không cần nói nhiều.” Chọc giận bọn họ khẳng định không có gì tốt.

“Nhưng mà...Vâng, thiếu gia.” Xuân Lan phần nộ ngậm miệng lại.

Kinh Vô Tình tao nhã ung dung xuống ngựa, hướng bọn sơn tặc này chấp tay vái chào “Các vị đại gia, tục ngữ nói rất đúng, ở nhà nhờ cha mẹ, ra đường nhờ bạn bè, chúng ta là người làm ăn đến từ phương nam, hôm nay vừa vận đến chỗ của mọi người, xin các vị huynh đài đừng làm khó dễ, để cho chúng ta rời đi.”

Xuân Lan nghe xong vừa tức vừa lo lắng “Thiếu gia, tại sao người lại nói chuyện phải trái với mấy tên vô lại này?” Sao tiểu thư lại xuống ngựa? Rất nguy hiểm.

“Xuân Lan, không được vô lễ.” Kinh Vô Tình quay đầu liếc Xuân Lan một cái, có ý cảnh cáo nàng không nên chọc giận đám sơn tặc này, rồi mới quay đầu lại nói với bọn chúng “Thật là thất lễ, người hầu của tại hạ không hiểu chuyện, nếu có chỗ nào mạo phạm xin các vị thứ lỗi.”

“Chúng ta tất nhiên sẽ tha lỗi cho các người, chỉ cần các người giao ngân lượng trên người ra, cũng tự nguyện theo chúng ta về sơn trại làm khách.”

Tên cầm đầu là một nam tử đầu trâu mặt ngựa thấp bé, mắt thấy tay hấn sắp đụng vào người Kinh Vô Tình thì một đạo bóng trắng rất nhanh xuyên vào giữa đám sơn tặc không hề phòng bị.

Kinh Vô Tình đứng ở phía sau đám sơn tặc giờ phút này giống như tượng đá đứng im nhúc nhích, nàng nhẹ nhàng phủi đi bụi bặm bám trên người. Nếu không đánh úp, nàng khẳng định không thể thoát khỏi vòng vây.

“Tiểu...thiếu gia.” Xuân Lan kích động đến mức đờ người, sau khi hồi tỉnh thì hưng phấn nhảy xuống ngựa, nhào vào trong lòng Kinh Vô Tình “Thật lợi hại nha.”

“Là vận khí của ta tốt.” Công phu điểm huyết và khinh công của nàng rất điêu luyện, nếu đối lại là dùng đao kiếm hay đấu nội lực thì nàng khẳng định chẳng thể chiếm được chút tiện nghi nào, huống chi lần này có mười mấy tên sơn tặc, chỉ đánh một tên thôi cũng đủ mệt, không nói đến việc còn phải phân tâm chiếu cố Xuân Lan không biết võ công cùng nữ nhân kêu Liễu Phượng Nương kia.

Liễu Phượng Nương có ý duy trì hình tượng hoa khôi, tao nhã bước lên, khẽ cúi người xuống, chỉ là bước chân có chút tập tễnh “Đa tạ ân cứu mạng của công tử, nô gia vốn cùng người hầu đi đến Dạ thành thăm người thân, không ngờ khi đi đến chỗ này thì bị sơn tặc chặn đường quấy nhiễu, ta cùng tỷ nữ và tùy tùng thất lạc, mà bọn họ...”

Không hổ là hoa khôi phương bắc, đôi mắt đẹp đỏ lên, bộ dạng khóc lóc của nàng càng thêm động lòng người, khiến cho một nữ nhân như Kinh Vô Tình còn không cầm lòng được, huống chi là nam nhân.

Sau khi Liễu Phượng Nương khóc thút thít thì nghẹn ngào mở miệng “Nếu không gặp công tử, chỉ sợ ta khó lòng thoát khỏi tay sơn tặc.”

“Đã không còn việc gì nữa rồi.” Kinh Vô tình đẩy nhẹ Xuân Lan ra, nói bằng giọng ôn hoà.

“Đại ân đại đức của công ta, ta không biết lấy gì đền đáp...”

“Ai cần người báo đáp...” Xuân Lan xen miệng vào. Chỉ cần không dùng ánh mắt mong chờ nhìn tiểu thư nhà nàng là tốt rồi.

“Xuân Lan, đi dắt ngựa lại đây.” Tiểu nha đầu này càng ngày càng kỳ cục.

“Vâng, thiếu gia.” Xuân Lan không cam lòng đi dắt ngựa, lúc đi qua bên người Liễu Phượng Nương, không khách khí cho nàng một ánh mắt khinh thường.

“Mặc vào đi.” Thấy Liễu Phượng Nương quần áo không chỉnh tề, Kinh Vô Tình cởi áo lông cừ đang mặc trên người đưa cho nàng.

“Đa tạ công tử.” Liễu Phượng Nương lệ nóng vòng quanh, đưa tay nhận cái áo, ánh mắt si ngốc nhìn vào Kinh Vô Tình tuấn mỹ vô song.

Đôi mắt Kinh Vô Tình trong sáng như bầu trời, chẳng những không bị sắc đẹp của nàng dụ dỗ mà một thân khí chất ung dung tao nhã lại khiến cho hoa khôi nàng cảm thấy xấu hổ, trong vẻ lãnh đạm bất giác toả ra ôn nhu săn sóc, làm cho tất cả nữ nhân không nhận được mà nảy sinh lòng ái mộ.

Nàng không khỏi mơ tưởng, nếu được đi theo một phu quân anh tuấn như vậy, mặc kệ làm vợ hay làm thiếp, cho dù có làm nô tỳ nàng cũng cam tâm tình nguyện.

Nhìn sòng mắt đầy dứa của Liễu Phượng Nương chiếu thẳng về phía mình, Kinh Vô Tình không khỏi có cảm giác quen thuộc. Nàng nhận không được ở trong lòng than thở, đây cũng chính là nguyên nhân nàng không muốn xen vào việc của người khác.

Liễu Phượng Nương xấu hổ mở miệng “Nô gia là Liễu Phượng Nương ở Phượng lâu, xin hỏi tôn tính đại danh của công tử?”

“Kinh Vô Tình.” Nàng dùng thái độ lạnh lùng xa cách để đáp lại ánh mắt lưu luyến si mê của Liễu Phượng Nương “Áo lông cừ trên người cô chính là đồ đắt tiền đáng giá một trăm vạn lượng, nhớ rõ phải trả cho ta, nếu cô muốn, ta cũng có thể bán cho cô, ta sẽ đến Phượng lâu lấy tiền.” Không phải nàng tính toán, chỉ vì nàng không muốn mắc nợ tình cảm.

Nợ tiền dễ trả, nợ tình khó trả, nợ tình nhiều quá nàng không thể trả nổi, mặc kệ đối phương là nam hay nữ, vẫn để cho nàng sớm tiêu tan hy vọng là hơn.

Nghe vậy, Liễu Phượng Nương hai mắt tròn trĩnh, cả người sững lại không thể tin nổi. Nam nhân này sao lại như vậy, nhân lúc nàng gặp rủi ro đến đòi tiền? Bất quá nhìn vị công tử này thật sự đẹp trai, khiến cho trái tim nàng đập thình thịch.

Kinh Vô Tình đi đến trước mặt đám sơn tặc bị điểm huyết “Hai canh giờ nữa huyết đạo sẽ tự động được giải.” Không để ý đến ánh mắt hung tợn của bọn họ, nàng rất nhanh từ trên người một vài tên giật lấy túi ngân lượng, sau đó cẩn thận cất vào tay nải trên lưng ngựa. (ai mới là cướp đây trời)

“Ta có khuyên các người cải tà quy chính cũng chỉ tốn nước miếng mà thôi, các người tự giải quyết cho tốt đi, ta lấy ngân lượng trên người các người coi như là tiền học phí cho việc dạy dỗ lần này.” Nàng là thương nhân, không phải thánh nhân. Nếu không phải có cô nương ở đây, nàng không lột sạch quần áo của bọn chúng đã là khách khí lắm rồi.

Lũ sơn tặc đó thiếu chút thì ngất xỉu, bọn chúng có chết cũng không nghĩ đến việc đi cướp của người ngược lại bị người cướp sạch.

“Công tử.” Liễu Phượng Nương nhìn mà choáng váng, Kinh Vô tình này so với thổ phỉ còn gian xảo hơn.

“Chúng ta chia tay ở đây đi.” tiếp lấy dây cương Xuân Lan đưa tới, Vô Tình ung dung leo lên lưng ngựa “Đúng rồi, nếu cô muốn vào thành, chúng ta có thể tiễn cô một đoạn, bất quá lộ phí là mười lượng, đợi đến khi vào thành chúng ta cùng nhau thanh toán.” Không thu phí bảo kê của nàng chính là sai lầm.

Liễu Phượng Nương sau một hồi kinh ngạc thì hơi cúi người xuống “Kinh công tử, làm phiền người rồi.” Ít nhất việc ngồi chung ngựa với Kinh Vô Tình tuần mỹ cũng bù đắp cho việc trái tim nàng vừa bị tan vỡ.

Xuân Lan bên cạnh lộ ra vẻ đắc ý, dựa vào hai chữ hoa khôi mà muốn mơ tưởng đến tiểu thư nhà nàng, không có cửa....không, ngay cả cửa sổ cũng không có.

“Xuân Lan, người cùng nàng cười chung một con ngựa.”

Lời Kinh Vô Tình vừa nói làm cho gương mặt của hai nữ nhân này đồng thời xụ xuống.

Long bàn hổ cứ*, hùng bá phương bắc.

*Nơi ở của rồng hổ

Sa mạc chi Vương, Dạ thành chi hoàng**.

*Vua của sa mạc, hoàng đế của Dạ thành.

Dạ thành phòng thủ kiên cố, đứng sừng sững ở lưng chừng của một ngọn núi hoang vu. Dường kiến trúc của một pháo đài để hùng cứ phương bắc, dễ dàng tiến công, phòng thủ an toàn, có thể so với thiên hạ đệ nhất sơn hải quan*.

*Nơi hiểm yếu

Đây là địa phương nằm ngoài trường thành, không bị luật pháp của Đại Đường quản lý. Cho dù là tiết độ sứ của Đại Đường cũng không thể ở trước mặt của người chưởng quân Dạ thành mà vượt râu hùm.

Bởi vậy nên đại quan quý nhân trong ngoài trường thành đều muốn mượn sức của vị bá chủ phương bắc này, mà Dạ thành Vương Thiết Liệt kiêu hãnh cuồng vọng cũng không ngăn bất cứ kẻ nào, bộ dạng kiêu ngạo ngông cuồng của hắn khiến cho nhiều quan viên đến thăm hỏi cảm thấy tức giận, cho nên hắn gây thù chuốc oán với không ít người, bất quá, thế lực khổng lồ của hắn trên giang hồ làm cho bọn họ kiêng kỵ, không dám hành động lỗ mãng.

Nhưng người đánh giá cao hắn, ví dụ như lâu chủ Tiêu Diêu lâu hận là gặp hắn quá muộn, mà Tiêu Diêu lâu cũng là một trong số ít các nơi ở Dạ thành đóng cửa không can thiệp vào chuyện bên ngoài.

Giờ phút này, Thạch Định Phong nghĩ muốn quay về Tiêu Diêu lâu vui vẻ.

“Hắn chưa tới sao?” Thiết Liệt ở trên đường lớn đi qua đi lại, giống như một tên nhóc con gặp được mối tình đầu.

“Ta đã kêu thám tử vào trong thành xem xét, chỉ một lát nữa là có tin tức.”

“Thạch diên, tốt nhất lời người nói là sự thật, nếu không trước tiên người đem cổ rửa cho sạch sẽ.” Thiết Liệt nhe răng trợn mắt uy hiếp.

Thạch Định Phong nuốt nước miếng, cảm giác được rằng nanh sắc bén như thú dữ của tên kia tùy lúc có thể cắn vào cổ hắn.

“Báo cáo, thám tử đã trở về.” Tiếng thông báo của người hầu từ cửa truyền đến.

“Mau bảo hắn tiến vào.” Thiết Liệt trở về ngồi trên ghế bành.

Một nam tử mặc áo xanh tiến vào, một bên đầu gối chạm đất, chấp tay bẩm báo “Bẩm Dạ hoàng, Kinh Vô Tình của tô châu trà phường xuất phát từ Phượng lâu, đi theo còn có Liễu Phượng Nương và hơn mười người.”

“Kính Vô Tình này thật lợi hại, cứ nhiên sống trong Phương lâu lừng danh ngoài biên giới, phượng hoàng làm bạn, đêm đêm xuân sắc, xem ra hẳn rất biết nắm bắt thời cơ, tuyệt đối không lãng phí thời gian quý báu, không hổ là nam nhân trong số các nam nhân.” Thạch Định Phong liếc mắt nhìn Thiết Liệt.

Thiết Liệt ngoài mặt lạnh lùng, không có biểu hiện gì “Còn gì nữa?”

“Dự tính giờ Ngọ một khắc sẽ đến cửa Dạ thành.”

“Tốt lắm, đi xuống tiếp tục theo dõi.” Thiết Liệt phất tay cho thám tử lui ra, ánh mắt tinh nhuệ nhìn về phía trước cười to “Tôi rồi.”

Thạch Định Phong dò xét Thiết Liệt, thấy trong mắt tên kia loé lên những tia sáng khó hiểu, hẳn mở miệng hỏi “Người không để ý sao?”

“Để ý cái gì?”

“Họ Kính kia cùng Liễu Phượng Nương - tình nhân lâu năm của người hình như có quan hệ không tầm thường, hơn nữa đêm qua bọn họ còn ở chung một nhà, khó có thể bảo đảm...”

“Vậy thì sao?”

“Người không sợ hẳn và Liễu Phượng Nương có gì đó ám muội?”

“Bọn họ có thể làm gì ám muội?” Đều là cô nương...Chờ đã, hẳn đột nhiên nhớ tới lúc nô tỳ bên cạnh Vô Tình nhìn nàng, ánh mắt lơ đãng biểu lộ sự ngưỡng mộ, còn Liễu Phượng nương chính là....

Thạch Định Phong nhìn sắc mặt Thiết Liệt phút chốc biến đổi thì không biết trong lòng hẳn đang suy nghĩ cái gì.

Thiết Liệt bất thành linh đập mạnh vào thành ghế đứng lên, vì lực đạo quá mạnh nên làm cho cái ghế vỡ tan thành bốn năm mảnh.

“Thiết Liệt, lại làm sao thế?”

Hai bóng đen chợt loé lên, nhanh chóng bay vào trong đại điện, bọn họ từ đầu đến chân được bao phủ bởi tấm áo choàng màu đen, kín đến mức không có chỗ hở, chỉ để lộ ra một đôi mắt lạnh lùng, hoàn toàn không nhìn ra bộ dạng của bọn họ.

“Người kêu Dạ Quỷ làm gì?”

Dạ Quỷ, người giống như tên, quỷ mị khó đoán, vô tung vô ảnh, là hộ vệ của Dạ thành, lấy ngũ hành bát quái chia làm thập tam đường, trong số ngũ hành thì bát quái phụ trách đối ngoại, những người khác đều có nhiệm vụ của mình, giống như Thiết Kiếm của Sĩ Đường bảo vệ an nguy của Dạ thành, mà Thiết Tâm ở Thủy Đường lại là hộ vệ bên người Thiết Liệt.

Lần đó Thiết Liệt mất tích ngoài ý muốn, thân là Thủy Đường đường chủ, Thiết Tâm tự trách không thể bảo vệ an toàn cho chủ tử, liền đến Hoả Đường chịu đòn nhận tội, sau đó tự phạt đến Thần Ma Dạ quật quan cho đến khi chủ tử trở về, đó là động quật ngay cả thần ma cũng sợ hãi.

“Nghe đây, ta lệnh cho các người âm thầm hộ tống Kính Vô Tình đến Dạ thành, ta muốn hẳn không mất sợ tóc nào, các người không được để xảy ra sai sót.”

Thiết Kiếm và Thiết Tâm sau khi nhận lệnh thì biến mất không còn bóng dáng.

“Người thật sự điên rồi.” Thạch Định Phong chỉ có thể lắc đầu.

“Thiếu gia, mệt quá, chúng ta còn phải đi bao lâu nữa?” Xuân Lan ngồi trên ngựa liên tục mở miệng hỏi.

“Cảm thấy mệt thì vào xe ngựa ngồi đi, không ai bắt người phải cưỡi ngựa.”

“Đúng vậy! Xuân Lan, công tử, ta và tỳ nữ của ta có thể ngồi chung một chiếc xe ngựa.” Tấm màn xe ngựa được xóc lên, Liễu Phượng Nương xinh đẹp từ trong xe lộ đầu ra, giờ phút này trên người nàng đang mặc áo lông cừu của Kính Vô Tình (của Liệt ca mới đúng). Vì muốn lưu lại một chút hương vị của Kính Vô

Tình, nàng mới mua chiếc áo lông cừu đó. Khi nghe nói hân muốn đến Dạ thành, nàng liền đề nghị cùng nhau đồng hành, nhiều người thì dễ chiều cổ nhau hơn.

“Không cần, cảm ơn tâm ý của Liễu cô nương, ta đã quen rồi.” Kinh Vô Tình nói giọng dịu dàng “Xuân Lan, người muốn ngồi xe ngựa sao?”

“Ta muốn cưỡi ngựa.” Như vậy mới không giống với Liễu Phượng Nương.

“Vậy im lặng một chút, nói nhiều càng mệt.”

Xuân Lan bĩu môi có chút không vừa lòng, nhìn Kinh Vô Tình cưỡi ngựa đi đằng trước, từng trận cuồng phong thổi tung cát vàng, ở bên người nàng hình thành một vòng lốc xoáy, cảm giác như muốn nuốt chửng nàng, sợ nàng sẽ biến mất...

Xuân Lan thất thần thốt lên “Tiểu thư.”

“Người kêu ai?” Kinh Vô Tình nghiêm mặt, cấp cho nàng một ánh mắt cảnh cáo.

“Ta...ta muốn nói lời cảm tạ với Liễu tiểu thư, cảm ơn ý tốt của nàng.” Xuân Lan phát hiện trên trán mình đổ mồ hôi lạnh.

Liễu Phượng Nương then thùng nói “Có gì đâu, ta còn phải cảm ơn công tử trên đường đi đã chiều cổ.....Nguy hiểm.”

Kinh Vô Tình quay đầu lại, đang định né tránh mũi tên phóng tới thì nghe thấy tiếng sát phạt vang lên, nhìn kỹ hoá ra là đám sơn tặc xuất hiện lần trước. Không chỉ có thế, một đám người áo đen từ đâu xuất hiện vây ở bốn phía đội ngũ của bọn họ. Nàng còn chưa thấy rõ đối phương ra tay như thế nào thì những mũi tên bay đến như mưa kia đã bị chẻ thành hai đoạn rơi xuống xung quanh bọn họ.

“Dạ Quỷ.” Liễu Phượng Nương kinh hô.

Dạ Quỷ? Kinh Vô Tình đã từng nghe qua, bọn họ chính là hộ vệ của Dạ thành, tất cả đều do một tay Dạ hoàng dạy dỗ mà ra, chọn bừa một người trong Dạ Quỷ cũng có võ công liệt vào danh sách võ lâm thập đại cao thủ.

Chỉ nghĩ có một chút mà đã không thấy bóng dáng Dạ Quỷ đâu rồi, chỉ dựa vào thi thể và vết máu trên mặt đất mới có thể chứng minh Dạ Quỷ đã xuất hiện ở đây.

“Không có lệnh của Dạ hoàng, Dạ Quỷ sẽ không được phép rời khỏi Dạ thành, vì cái gì bọn họ lại xuất hiện ở đây?” Trong lòng Liễu Phượng Nương rất rõ ràng, địa vị của nàng không tôn quý đến mức có thể khiến cho Dạ hoàng phái Dạ Quỷ đến nghênh đón, nàng chẳng qua chỉ là một danh kỹ mà hân nhìn trúng ở Phượng lâu mà thôi.

Đối với Dạ hoàng mà nói, nữ nhân chỉ có tác dụng làm ấm giường, hân sẽ không coi trọng nữ nhân như thế, bên người hân lúc nào chẳng có đủ giai nhân hai miền nam bắc, nhưng mặc kệ là kỹ nữ hay thiên kim tiểu thư, hân đều đối xử với bọn họ bình đẳng như nhau.

“Làm bộ làm tịch.” Xuân Lan lẩm bẩm.

Kinh Vô Tình sao có thể không nghe thấy nàng nói cái gì, nàng nhìn Xuân Lan bằng ánh mắt cảnh cáo “Liễu cô nương, chúng ta đứng là nhờ phúc của cô, xem ra Dạ hoàng đối với cô rất chân tình.”

Lời nói nhỏ nhẹ của Kinh Vô Tình không khỏi làm cho Liễu Phượng Nương không khỏi mừng thầm “Kinh công tử, người quá khách khí rồi, nói không chừng vì người là bạn làm ăn quan trọng của Dạ hoàng, nên Dạ hoàng mới sai Dạ Quỷ đến tiếp đón người.”

“Thiếu gia, nơi này quá tĩnh lặng, lại có chút âm trầm, hay là chúng ta nhanh một chút chạy khỏi đây.” Xuân Lan xoa xoa cánh tay nổi da gà.

Kinh Vô Tình gật đầu, nhìn Dạ thành khí thế đứng sừng sững ở phía xa xa, một đám mây đen chậm rãi vây quanh nàng. Giống như muốn đẩy nàng vào trong Dạ thành, trái tim không biết tại sao lại đập nhanh lên, tâm thần xao động chưa từng thấy. Một thương nhân lẫn lộn trong thương trường như nàng, trực giác linh mẫn nói cho nàng biết có chuyện gì đó sắp xảy đến.

“Bọn họ đến rồi.” Thạch Định Phong nhàn nhã thưởng thức trà, con mắt liếc sang Thiết Liệt, giờ phút này hắn đang ngồi ngay ngắn ở trên một chiếc ghế đắt giá, không những có khắc hình rồng bay phượng múa mà còn khảm minh châu phi thủy, quan trọng nhất...nó đủ cứng rắn. “Ta cảm thấy ngươi nên tránh mặt một chút.” Miễn cho ngươi hù chết người khác.

“Thạch diên, ngươi thật lắm lời. Thiết Tâm!” Hắn thét lên một tiếng, chỉ thấy từ trên nóc nhà bay xuống một bức màn mỏng che trước mặt hắn “Ta ngồi ở đây xem.”

Thạch Định Phong lắc đầu bất lực. Nam nhân này một khi đã hạ quyết tâm thì một trăm con trâu cũng kéo không lại, nói không chừng còn bị hắn tha đi.

“Tàu Dạ hoàng, đoàn người của Tô Châu trà phường và Liễu Phượng Nương đã đến.” Thủ vệ ngoài cửa tiến vào bẩm báo.

“Mời bọn họ tiến vào.” Thạch Định Phong đáp lại, nhẹ nhàng đứng dậy phe phẩy quạt lông đón chào.

Kinh Vô Tình cầm đầu tiến vào, phía sau là Xuân Lan tay cầm một cái hộp gỗ và nha hoàn đang đỡ Liễu Phượng Nương.

“Nàng cuối cùng đã đến đây.” Thiết Liệt ở sau màn che mở miệng, trong giọng nói khàn khàn không thể che dấu được ý cười.

“Dạ hoàng.” Liễu Phượng Nương ngẩng đầu ngạc nhiên. Đây là lần đầu tiên Dạ hoàng tự thân đón chào mình. (tưởng bỏ)

“Dạ hoàng.” Kinh Vô Tình ung dung vái chào, bóng dáng quen thuộc đằng sau tấm màn che kia làm cho đáy lòng nàng hiện lên một chút kinh ngạc. Trước kia hắn không phải bận đến nỗi không thể gặp người sao?

“Nghe đồn Dạ hoàng mất tích nhiều ngày đã bình an trở về, Phượng Nương đặc biệt đến thăm.” Liễu Phượng Nương phản ứng nhanh khẽ cúi người xuống, không chút hoang mang hiển lộ phong phạm và khí chất của hoa khôi. “Dạ hoàng tự mình đón chào, khiến cho Phượng Nương thụ sủng nhược kinh*.”

*được sủng ái mà kinh sợ.

“Thạch quân sư, nhờ người đưa Liễu cô nương đến Hoa Trai nghỉ ngơi.”

“Vì sao lại là...Vâng.” Nghĩ muốn đuổi hắn đi. Nhìn ánh mắt lãnh liệt xuyên qua tấm màn mỏng bắn thẳng vào người hắn, Thạch Định Phong thức thời đứng dậy “Liễu cô nương, mời theo ta.”

Kinh Vô Tình hồ nghi chuyển ánh mắt nhìn về phía Thạch Định Phong, thấp giọng hỏi “Thạch công tử, đây là chuyện gì vậy?” Trước kia thường là Thạch Định Phong hoặc Kim Đường Thiết Ngân tới bàn chuyện làm ăn với nàng.

“Dạ hoàng lần này có ý muốn tự mình trao đổi việc mua bán trà với Kinh công tử.”

“Khụ khụ! Còn không mau đi xuống.” Thấy Kinh Vô Tình và Thạch Định Phong chụm đầu ghé tai thấp phần gần gũi, trong lòng Thiết Liệt tự nhiên có điểm đổ kỵ.

“Biết rồi.” Thạch Định Phong phần nộ trả lời “Ngươi bảo trọng.” Sau khi cấp cho Kinh Vô Tình một ánh mắt tự cầu phúc thì hắn lập tức mang theo Liễu Phượng Nương và nha hoàn của nàng rời đi.

Thiết Liệt từ trên ghế đứng lên, chậm rãi đi xuống dưới.

Kinh Vô Tình nhìn bóng hình lơ mờ đằng sau tấm màn thì đắm chiêu suy nghĩ, giọng nói kia, thân ảnh kia, rõ ràng là...

“Đã lâu không gặp, Kinh Vô Tình.” Thiết Tâm xốc tấm màn lên, Thiết Liệt nhanh chóng dùng tư thế oai hùng dũng mãnh xuất hiện ở trước mặt các nàng.

“A! Người, người không phải là...” Xuân Lan nghẹn họng nhìn trân trối, ngón tay run run chỉ vào hắn, sau đó lăn ra đất hôn mê bất tỉnh.

5. Chương 4

“Người thấy ta cũng không quá kinh ngạc.” Không giống như nô tỳ bên cạnh nàng vừa gặp hấn đã lẫn ra bất tỉnh.

“Thiết Tâm.” Thiết Liệt dùng ánh mắt có ý bảo Thiết Tâm đứng bên cạnh nâng Xuân Lan dậy “Mang tùy tùng của Kinh công tử vào phòng khách nghỉ ngơi.”

“Người bảo bọn họ đi hết rồi cuộc là có mục đích gì?” Nàng thần nhiên ngênh đón ánh mắt cao thâm khó dò của hấn. Đối với Dạ hoàng mà nói, bị nữ nhân nắm trong tay chính là một sự sỉ nhục to lớn, không những thế còn bị người ta coi là nô lệ mang đi bán. Hấn chắc chắn sẽ không từ bỏ ý định trả thù.

“Có như thế thì hai chúng ta mới có thể nói chuyện được.”

Nụ cười quỷ dị của hấn khiến cho Kinh Vô Tình vốn là người thấy biến cũng không sợ hãi nhưng giờ hai chân khẽ run, không tự chủ được lùi lại đằng sau “Giữa chúng ta không có chuyện gì để nói.”

“Người không phải đến Dạ thành buôn bán sao? Chẳng nhẽ người không muốn làm ăn?”

Nam nhân đáng giận này “Trước đây đều là Thạch công tử bàn chuyện làm ăn với ta.” Muốn nắm lấy nhược điểm của nàng, hấn đã quá xem thường nàng, bắt quá bọn họ bỏ qua chuyện làm ăn của Tô Châu trà phường ở Dạ thành. Đây cũng là lần đầu tiên nàng bỏ qua cơ hội kiếm tiền, bởi vì hấn.

“Lần này Dạ hoàng ta tự thân xuất mã, chính là đã cấp thể diện cho Tô Châu trà phường các người.” Thiết Liệt không có ý tốt tiến đến gần nàng, gần đến mức toàn thân nàng có thể cảm nhận được khí nóng từ người hấn toả ra, quấy nhiễu sự bình yên của nàng.

“Nhưng, ta không muốn nói chuyện với người.” Nàng âm thầm hít sâu, lui lại vào bước, cùng hấn bảo trì khoảng cách. Nhưng, nàng lùi một bước thì hấn tiến hai bước, làm cho nàng muốn lùi cũng không dám lùi.

“Chuyện làm ăn ở Dạ thành người không muốn sao?”

“Không có sinh ý ở Dạ thành thì Tô Châu trà phường cũng chẳng bị ảnh hưởng.” Kinh Vô Tình quyết định quay người rời đi, trong lúc không đề phòng bị hấn bắt lấy cánh tay “Buông ra.”

“Không thể.”

Trong đôi mắt thâm trầm của hấn loé lên những tia lửa kiên định, bàn tay mạnh mẽ như muốn thiêu đốt da thịt nàng, nàng muốn giãy giụa nhưng bàn tay hấn tựa như gọng kìm, gắt gao nắm chặt cánh tay của nàng.

“Người... Vậy thì đừng trách ta không khách khí.” Kinh Vô Tình quay người lại đánh ra một chưởng, nhưng lần này hấn đã có chuẩn bị trước, cánh tay nàng vừa giơ lên đã bị hấn bắt lấy.

Hấn dùng sức một chút, khiến cho thân người nàng ngã về phía trước vào trong lòng hấn, lồng ngực cứng như sắt thép của hấn ép chặt bộ ngực của nàng, có thể cảm giác được rõ ràng những biến hoá ở trên thân thể hấn.

Nam nhân chết tiệt này, nàng không ngu ngốc đến mức không nhận ra ý đồ của hấn, cũng tự biết mình không phải là đối thủ của hấn, vừa rồi nhìn thấy võ công xuất thần nhập hoá của Dạ Quỷ, nàng cũng có thể đoán biết được công phu của hấn cao thâm đến mức nào.

“Dạ hoàng.” Nàng hít sâu để bình ổn tâm tình vừa bị hấn làm cho nhiễu loạn.

“Thiết Liệt, tên của ta gọi là Thiết Liệt.” Ánh mắt của hấn trở nên ám muội, giọng nói cũng khàn khàn.

“Được, Thiết công tử, có thể mời người buông ta ra có được không, người như vậy khiến ta không thể thở được.” Thắt lưng nàng bị bàn tay như gọng kìm của hấn siết chặt, lúc này đang giãy dụa không ngừng.

“Gọi ta là Liệt.” (1 người đàn ông tự nhận mình liệt =)) hiếm thấy, hiếm thấy)

Chú ý thấy khuôn mặt của hấn ngày một gần sát, nàng theo trực giác hơi nghiêng đầu tránh ra “Thiết công tử, xin người đừng hoảng một chút, hiện giờ ta là nam nhân.”

Nam nhân này rốt cuộc có biết vô sỉ là gì hay không?

Nàng dám chắc hẳn không biết, nếu không sẽ chẳng hề kiêng kỵ mà hôn nàng. Dạ thành Vương Thiết Liệt - một nam tử coi lễ giáo không là gì, đáng nhẽ nàng nên điều tra rõ ràng trước rồi mới xử trí hẳn, không nên nhất thời thẹn quá hoá giận mà đem hẳn đi bán.

Nhớ tới nụ hôn cuồng dã mà mãnh liệt kia, một luồng khí nóng tự nhiên lan ra khắp cơ thể nàng, nàng phát hiện chỉ cần tiếp xúc với hẳn, trái tim nàng sẽ nhảy nhót không thôi.

“Nam nhân.” Hẳn bật cười, ánh mắt tà ác nhanh như chớp nhìn xuống bộ ngực của nàng, hẳn biết người khác sợ dĩ không biết nàng là nữ cái nam trang cũng bởi vì nàng đem bộ ngực tròn trịa của mình bỏ lại cho thật phẳng “Để bộ ngực đáng yêu của mình chịu tội là không nên.” Hẳn cúi đầu xuống, ở trước ngực nàng lưu luyến không rời phủ xuống một nụ hôn nồng nhiệt. (0.0)

Đáng yêu? “Người đang làm cái gì?” Nàng cố ý nói giọng bình tĩnh nhưng trống ngực ngược lại đập dồn dập.

“Ta đang chiếu cố bộ ngực bị người ngược đãi.” Hẳn khao khát nàng đến mức toàn thân đều căng cứng.

“Đi...ngô.” Miệng của nàng bị hẳn cường hãn chiếm cứ.

Môi của hẳn mang theo hơi nóng bao phủ lấy nàng, lưỡi của hẳn hung hăng công thành chiếm đất, ở trong cái miệng nhỏ nhắn của nàng linh hoạt trở mình. Nàng phát hiện hơi thở của mình bị hẳn rút đi, đến lý trí cũng bị hơi thở nam tính thiêu đốt. Nàng...không thể...thở được.

“Nữ nhân không thể nói lời thô tục.” Đang lúc nàng hồ nghi mình có bị tắc thở chết hay không thì Thiết Liệt đình chỉ thể công cuồng mãnh, thôi không dày xéo đôi môi của nàng nữa. Hẳn cất giọng khàn khàn “Chỉ mới xa nhau có mấy ngày mà ta tưởng như đã vạn năm.”

Kinh Vô Tình nín thở, không muốn bị hẳn phát hiện nàng chịu ảnh hưởng của hẳn, liệu mình áp chế trái tim đang đập liên hồi, đôi mắt lạnh lùng không hề sợ sệt nhìn vào hẳn.

Nhìn vẻ mặt quật cường của nàng, hai tròng mắt phân rõ trắng đen đang nhìn hẳn trừng trừng, đôi môi hồng tuyệt đẹp vì bị hôn mà trở nên mềm mại, khiến cho hẳn không nhận được mà cúi đầu xuống.

“Người càng đáng yêu.”

Cánh cửa bị đẩy ra khi Thiết Liệt cúi xuống.

“Thiết Liệt...người.” Thạch Định Phong đứng ở ngoài cửa nhìn thấy cảnh này thì khiếp sợ, miệng mở to đến nỗi có thể nuốt trọn một quả trứng đà điểu “Các người...sao có thể...”

“Vì cái gì không thể?” Kinh Vô Tình biết Thạch Định Phong hiểu lầm, nhưng nàng muốn trả đũa Thiết Liệt một lần, vì thế dựa vào người hẳn, cất giọng mỉa mai “Chúng ta lưỡng tình tương duyệt, chẳng nhẽ người muốn ngăn cản hẳn yêu nam nhân sao?” Ai bảo hẳn khinh bạc nàng, huỷ diệt uy danh Dạ hoàng của hẳn cũng xứng đáng.

“Đúng vậy.” Khó thấy được nàng dịu dàng như thế, Thiết Liệt cười vui vẻ, hai tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng, lặng lẽ ghé sát vào tai nàng “Nữ nhân hư.”

Thân thể nàng không khỏi run lên một trận, trong lòng bị che phủ bởi một tầng mây mù mịt.

Thiết Liệt cảm nhận được nàng đang run rẩy, một nụ cười tà ác xuất hiện bên khoé môi hẳn, hẳn biết nhược điểm của nàng chính là có một thân thể rất mềm mại.

“Nhưng... nhưng...các người đều là nam.” Thạch Định Phong khóc không ra nước mắt.

“Vậy thì sao?” Thiết Liệt cúi xuống nhìn nàng nở nụ cười ôn nhu “Yêu nhau chỉ cần ở chung với nhau là đủ rồi, ta và hẳn rất hợp nhau, người muốn chia rẽ chúng ta sao?”

“Ta...ta...” Thạch Định Phong nào dám gật đầu.

“Các người đem chỗ ở của ta dọn dẹp lại một chút, tối nay hẳn sẽ đến ở cùng ta.”

Nghe vậy, Kinh Vô Tình hồi hận không thôi. Đây khác nào tự chui đầu vào rọ!

“Dạ hoàng, xin người hãy rõ ràng, ta đến đây để bàn chuyện làm ăn.” Sau khi Thạch Định Phong rời đi, Kinh Vô tình đẩy Thiết Liệt đang chìm trong mê đắm ra.

“Chúng ta cùng đến mua bán.” Hắn không chết tâm ôm thất lưng của nàng.

Phát hiện mình không thoát khỏi bàn tay của ác ma, nàng ảo não nói “Buông tay.”

“Không được. Sao vậy, ta muốn mua người.” Hắn ghé sát vào tai nàng, đầu lưỡi ở trên vành tai trắng hồng của nàng liếm liếm, đặc ý khi thấy vành tai của nàng bắt đầu đỏ lên, lan tới cả khuôn mặt xinh đẹp.

“Thiết công tử, xin người tự trọng một chút.” Ở trong vòng tay hắn, Kinh Vô Tình không có cách nào quất nạt cùng duy trì uy nghiêm vốn có. Ô! Nàng hối hận vì đã gặp hắn.

“Được rồi, người muốn nói chuyện gì?” Tay của hắn thuỷ chung không rời khỏi thất lưng của nàng.

“Người có thể buông ta ra trước không?”

Thiết Liệt tạm thời thoả hiệp, dù sao nàng cũng không có khả năng chạy trốn khỏi địa bàn của hắn.

Kinh Vô Tình nhặt chiếc hộp mà Xuân Lan trong lúc té xỉu quăng lại để lên bàn trà. Nở nắp hộp, trong đó là 12 cái ngăn nhỏ được phân cách rõ ràng, trong mỗi ngăn đều đựng một loại lá trà khác nhau.

“Đây là lá trà tốt nhất của năm nay, người ném thử một chút xem.” Nàng nắm một nắm lá trà trong lòng bàn tay rồi đưa đến cho hắn.

Thiết Liệt liếc mắt nhìn lá trà đang tỏa hương thơm mát trong lòng bàn tay nàng, tầm mắt trở lại nhìn vào khuôn mặt trầm tĩnh của nàng, đôi mắt hắn nhìn nàng không hề chớp lấy một cái làm cho thân thể nàng run rẩy một trận.

Hắn không tiếp nhận, chỉ cúi đầu xuống lòng bàn tay trắng nõn của nàng dò xét, tiếp theo dùng miệng cùng lưỡi hút lấy hương thơm độc đáo được trộn lẫn bởi hương thơm của trà và mùi thơm của nữ nhi, nhất thời khát vọng trào dâng trong lồng ngực, thứ hắn muốn nhắm nháp hiện giờ không phải là trà mà chính là nàng. (_ _!)

Bị hắn liếm, làn da trắng nõn của nàng ửng hồng. Nàng nhìn thấy dục hoả ở trong đôi mắt thâm trầm của hắn, đánh sâu vào linh hồn nàng.

Tâm thần hoảng hốt, nàng vội vã rút tay về, người lão đảo, thiếu chút nữa làm đổ các mẫu lá trà.

“Loại trà này có giá 12 lượng bạc.”

“Quá rẻ, ở trong lòng bàn tay người, nó có giá vượt xa 12 lượng bạc.” Cả người hắn tản mát ra hơi thở nam tính, vây quanh nàng, không để cho nàng có chỗ trốn.

“Người...người còn tiếp tục không đứng đắn là ta lập tức rời đi.” Kinh Vô Tình miễn cưỡng lấy thái độ bình tĩnh để nói với cái tên ngả ngớn này, rồi đột nhiên phát hiện thanh âm phát ra từ yết hầu của mình giống như là tiếng thở dốc.

“Người nói cái gì không đứng đắn? Là hôn người không đứng đắn hay là việc thưởng thức trà không đứng đắn?”

“Dạ hoàng.” Nàng cắn răng gặm nhẹ.

“Gọi ta là Liệt.” Hắn kề sát vào tai nàng, bàn tay nâng lên khuôn mặt vì tức giận mà trở nên càng thêm diêm lệ động lòng người của nàng.

Nhưng còn chưa đụng được vào mặt nàng, Kinh Vô Tình đã kịp thời phản ứng mà né tránh, tuy vậy hắn vẫn chưa từ bỏ ý định, đưa tay giật nhẹ sợi dây buộc tóc của nàng.

Sợ hắn làm hỏng búi tóc vất vả lắm nàng mới nguy trang được, Kinh Vô Tình không dám tiếp tục lộn xộn, chỉ có thể mặc hắn nắm lấy dây buộc tóc của nàng, chậm rãi ghé sát vào tai nàng, làm cho tim nàng bắt đầu đập nhanh hơn, huyết mạch cũng theo đó sôi sục.

“Người là của ta.”

“Người đừng có chạm vào ta, nếu không ta liền.” Nàng rút một cây trâm màu bạc từ trong tay áo ra, vừa nói vừa dí vào cổ hắn.

Hắn thoáng ngạc nhiên rồi bật cười “Người cho rằng như vậy sẽ uy hiếp được ta?”

“Ta không muốn uy hiếp người, chỉ muốn cảnh cáo người, nói cho người biết đây không phải chuyện đùa.” Đây là vũ khí cuối cùng của nàng, thà chết chứ không chịu khuất phục.

Thiết Liệt cao thâm khó lường nhìn nàng không chịu khuất phục, chậm rãi buông tay ra “Khá lắm Kinh Vô Tình, người muốn thử quyết tâm của ta, đáng tiếc...” Trong nháy mắt, nàng cảm thấy cổ tay mình đau nhói, trâm cài tóc rơi vào lòng bàn tay hắn, mà cả người nàng cũng mềm nhũn ngã vào lòng ngực hắn “Người đã quá xem thường ta.”

Nàng xác thực đã quá xem thường hắn, Kinh Vô Tình toàn thân không thể nhúc nhích hiện giờ hối hận không kịp, nàng đáng lẽ không nên dây vào tên này, vì bạc mà bây giờ nàng phải bồi cả tấm thân này cho hắn.

“Thiết Liệt.” Thạch Định Phong chạy vội vào cửa, bắt gặp Kinh Vô Tình đang nằm trong lòng Thiết Liệt.

“Có việc gì?” Dem nàng đặt lên ghế, Thiết Liệt nhướng mày hỏi.

“Ách, việc này....Bạch Vân mục trường....Vị hôn thê của người đến đây.”

Hắn đã có vị hôn thê? Kinh Vô Tình đột nhiên cả kinh. Đã có vị hôn thê rồi mà còn can rở khinh bạc nàng, hắn coi nàng là cái gì? Phút chốc, nàng cảm thấy xấu hổ và giận dữ, khó chịu. Hắn sẽ không coi nàng là cung nhân hay kỹ nữ để đùa giỡn trả thù đâu chứ? Nghĩ đến đó, gương mặt nàng trở nên trắng bệch.

Không, nàng không cho phép bản thân mình nông nổi như vậy, nàng phải chạy trốn.

“Người thông chỉ cho nàng?” Đừng tưởng hắn không để ý đến mọi việc thì cho rằng hắn không biết cái gì. Thiết Liệt trừng mắt nhìn hắn.

“Ta...ta không có. Sau khi người mất tích, Hoa Liên công chúa vẫn thực lo lắng, liên tiếp dùng bò câu đưa tin đến kiểm tra, biết người đã bình an trở về nên nàng nói muốn tới thăm người.” Thạch Định Phong không dám nhìn thẳng vào mắt Thiết Liệt. Dạ hoàng tức giận thì cứ gọi là sồn cả gai ốc.

“Quân sư của ta rồi việc đến mức đi làm kẻ báo tin.” Thiết Liệt ngoài cười nhưng trong lòng không cười “Không những tìm kỹ nữ đến cho ta, giờ còn lo lắng đến cả việc chung thân đại sự, thật là vất vả cho người.”

“Không có chi, chuyện của Dạ hoàng cũng là việc của ta.”

“Cám ơn sự quan tâm chu đáo của quân sư, một khi đã như vậy, việc đón tiếp Hoa Liên công chúa liền giao cho người.” Thiết Liệt xoay người trở lại trên ghế, cùng Kinh Vô Tình bốn mắt nhìn nhau, trên môi hiện lên nụ cười tàn ác “Người nên biết ta là người ân oán phân minh, người ta đối đãi ta thế nào, ta sẽ hồi báo như thế, mà người – Kinh công tử, ta nên xử lý người thế nào đây?” Ngón trỏ của hắn nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt giờ không thể động đậy của Kinh Vô Tình.

Sắc mặt nàng từ xanh chuyển sang trắng, chỉ có thể dùng ánh mắt căm tức để giết chết hắn. Sớm biết hắn là Dạ hoàng, nàng có chết cũng không đến Dạ thành.

“Khụ, khụ! Thiết Liệt, Kinh công tử là khách, tuy hắn từng đối với người làm ra chuyện như vậy nhưng cũng không thể trách hắn, là người cố ý giấu diếm không cho hắn biết thân phận thật của người.” Thạch Định Phong nhìn Kinh Vô Tình thương xót, giờ phút này hắn giống như một con thỏ trắng bị sư tử đùa giỡn.

“Vậy người nói xem ta nên chiêu đãi khách quý của chúng ta thế nào?”

“Kinh công tử bốn ba vạn dặm, tàu xe mệt mỏi, nhất định mệt chết đi được, trước hết để hắn đi nghỉ ngơi có được hay không?” Thạch Định Phong vừa nói xong đã nhận được ánh mắt căm kích từ phía Kinh Vô Tình cùng với ánh mắt sát nhân của Thiết Liệt.

Thân hình Thiết Liệt che ở giữa nàng và Thạch Định Phong, không cho hai người tiếp tục nhìn nhau nữa “Chỗ ở của ta thu dọn tốt chưa?”

Nàng không cần! Nếu ở chỗ của Dạ hoàng, nàng không bị hấn sàm sờ hay ăn sạch mới là lạ. Ngẫm lại, toàn thân nàng không khỏi run lên một trận.

“Hoa Liên công chúa đến đây, người ít ra cũng nên nể mặt nàng một chút, hơn nữa nếu để cho người ta biết Dạ hoàng ở cùng một nam nhân thì...”

“Người muốn quản chuyện của ta?” Thiết Liệt cuồng ngạo đứng khoanh tay.

“Việc đó người có từng hỏi qua ý kiến của Kinh công tử chưa? Hấn có nguyện ý ở cùng một chỗ với người không?”

“Hấn thì có ý kiến gì?” Thiết Liệt trừng mắt nhìn nàng, tựa như con mèo đang vờn chuột.

“Kinh công tử, người có ý kiến gì không?” Thạch Định Phong trong nháy mắt vung tay một cái, làm cho Kinh Vô Tình khôi phục tự do.

“Ta không cần, tên nam nhân đã man đáng bị chém ngàn đao như người đừng có đụng vào ta.”

“Xem đi.” Thạch Định Phong khoanh tay lại.

Sắc mặt Thiết Liệt khó coi đến cực điểm, không ít nữ nhân muốn được hấn để ý, còn nàng cứ nhiên coi hấn là mãnh thú độc xà tránh không kịp.

“Thạch công tử.” Kinh Vô Tình vội vàng chạy đến phía sau Thạch Định Phong, lạnh lùng trừng mắt nhìn Thiết Liệt.

“Đừng nghĩ Thạch Định Phong có thể làm chỗ dựa vững chắc cho người, người tránh được một lần, không trốn được cả đời.” Nhìn nàng ở sau lưng Thạch Định Phong, Thiết Liệt háng giọng nói “Ta sẽ không buông tha cho người.” Nói xong phất tay áo rời đi.

“Cám ơn Thạch công tử.” Kinh Vô Tình ôm quyền cúi lạy, trong lòng rất bồn chồn, nàng đang nghĩ cách trốn khỏi đây.

“Đừng khách khí, ta mới là người có lỗi, Dạ hoàng có chỗ nào đắc tội với người thì xin hãy lượng thứ.” Trong lòng Thạch Định Phong âm thầm cầu nguyện, mong là Hoa Liên đến có thể làm cho tình hình đổi mới.

Nam nhân không phải là một thứ tốt.

Kinh Vô Tình đứng ở trước cửa sổ lầu các, thông qua cửa sổ nhìn đến cây cầu nhỏ trong đình viện ở phía xa xa, đứng ở dưới trời chiều là hai cái bóng lớn, nếu không phải Thiết Liệt muốn nàng đến thư phòng của hấn bàn chuyện làm ăn thì nàng có chết cũng không tiến vào Dạ Hoàng cư nửa bước.

Nhìn hai bóng dáng kia đứng gần nhau, ngực nàng bỗng nhiên nặng trĩu, nàng làm sao vậy? Hoa Liên công chúa và Dạ hoàng vốn có hôn ước, nàng chỉ là người qua đường đến Dạ thành bàn chuyện buôn bán, sẽ không vì bất luận kẻ nào mà dừng lại, nhưng tại sao trong lòng nàng lại khó chịu như vậy?

Không xem nữa! Kinh Vô Tình đang định xoay người rời đi thì thành linh có tiếng đập cửa vang lên. “Dạ hoàng, là người kêu Phượng Nương đến sao?” Là Liễu Phượng Nương.

Kinh Vô Tình rùng mình đi ra mở cửa “Liễu Cô nương.”

“Là người, Kinh công tử.” Liễu Phượng Nương kinh hỉ tiến lên “Sao người lại ở chỗ này?”

Kinh Vô Tình theo phản xạ lùi lại từng bước “Không có gì.” Trong lòng nàng đang có quỷ “Ta nên đi rồi.”

Góc áo của nàng bị Liễu Phượng Nương giữ chặt “Đừng đi, nô gia muốn được tán gẫu với người.”

“Liễu cô nương, xin tự trọng.” Đôi mắt Liễu Phượng Nương mở to, phong tình vạn loại, câu hồn nhiếp phách, nếu nàng là nam nhân, nhất định không thoát khỏi sự dụ hoặc của nàng ta.

“Ta cũng rất muốn lên cân lên, nhưng không hiểu sao ăn mãi mà trọng lượng cũng không nhích được chút nào, Dạ hoàng cũng nói ta rất gầy, trên người không có chút thịt nào.”

(Vô tình bảo nàng tự trọng, nàng lại cố ý hiểu sai nghĩa là trọng lượng)

Lời nói ám muội của Liễu Phương Nương làm tảng đá trong lòng Kinh Vô tình càng thêm nặng, nàng làm như không có chuyện gì, mở miệng nói “Cô nương, nam nữ thụ thụ bất thân.”

“Người ‘gầy gầy’ thì không thân, vậy mập mập có thể hôn không?”

“Liễu cô nương, đây là Dạ thành.” Không phải Phương lâu.

“Ta biết mà.” Liễu Phương Nương ôm lấy tay của nàng “Ta thường đến Dạ thành, đáng tiếc mỗi lần đều không gặp được Kinh công tử, khó có cơ hội được ở cùng một chỗ tâm sự với Kinh công tử, ta muốn từ chỗ công tử học hỏi một chút.”

“Liễu cô nương, tại hạ chỉ là một người làm ăn bình thường, không hiểu biết nhiều lắm.” Kinh Vô Tình phát hiện mình không thể tránh được tay nàng đang dính chặt.

“Lạ a.” Liễu Phương Nương cười duyên, nghiêng người cúi đầu nháy mắt với Kinh Vô Tình “Tại sao người không nhìn thẳng vào ta?”

Kinh Vô Tình trong lòng không khỏi thở dài, nam nhân là sát tinh, hồng nhan là hoạ thuỷ, đây là hai loại người nàng cố kỵ nhất.

Cánh cửa ‘kẹt’ một tiếng mở ra, đúng lúc giải cứu Kinh Vô Tình đang trong cơn nước sôi lửa bỏng, đồng thời cũng làm nàng rơi vào một vực sâu không đáy.

“Các người ở trong này làm gì?” Mây rậm của Thiết Liệt nhú lại.

“Tốt! Biết chạy đến nơi này hẹn hò.” Hoa Liên kiều diễm quý phái đưa tay ôm lấy cánh tay Thiết Liệt “Liệt, mấy người này thật thiếu sự quân giáo, ngay cả Dạ Hoàng cư cũng dám vào.”

“Các nàng không phải hạ nhân.” Ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm vào Kinh Vô Tình.

“Dạ hoàng, không phải người kêu Phương Nương tới sao?” Liễu Phương Nương run rẩy tránh sau lưng Kinh Vô Tình, không dám đối diện với ánh mắt lãnh khốc của hắn.

“Hoá ra người chính là người hoa danh đầy trời, hoa khôi phương bắc Liễu Phương Nương.” Hoa Liên khinh miệt nhìn Liễu Phương Nương.

“Sao người không nói?” Thiết Liệt hỏi Kinh Vô Tình này giờ vẫn bảo trì thái độ im lặng.

“Ta phải nói cái gì bây giờ? Nói ta dan díu với nữ nhân của người sao?” Buồn cười.

Hoa Liên do dự dò xét Vô Tình. Khá lắm, tuần mỹ lại lạnh lùng, một nam tử khí chất xuất trần, ngoại hình hoàn toàn trái ngược với Thiết Liệt, nếu để nàng gặp hắn trước, nàng nhất định sẽ động lòng.

“Hắn là ai vậy?” Hoa Liên xen vào.

“Kinh Vô Tình, là thương nhân của Tô Châu trà phường.”

“Người chính là Kinh công tử?” Hoa Liên gật đầu. Hắn chính là nam nhân mà vị Dạ hoàng bị nghi là đoạn tụ này xem trọng?

“Vị này là Hoa Liên công chúa, là cháu gái được đương kim Hoàng Thượng yêu quý.” Thiết Liệt giới thiệu vắn tắt về nàng.

“Dân nữ bá kiển công chúa.” Liễu Phương Nương khẽ cúi người.

“Tại sao người không quỳ lạy?” Thấy Kinh Vô Tình vẫn kiêu ngạo đứng yên một chỗ, coi như nàng không tồn tại, trong lòng Hoa Liên không khỏi oán giận.

“Dạ thành không theo luật pháp của Đại Đường, thứ cho tạ hạ thất lễ.” Kinh Vô Tình vái chào, đang định xoay người rời đi bị hét đứng lại.

“Lá gan người thật lớn, không sợ ta hướng Hoàng Thượng cáo trạng người?” Hắn là người thứ hai dám coi thường nàng “Liệt! Người xem, người như thế người còn bàn chuyện làm ăn với hắn làm gì?”

“Hắn nói rất đúng.” Thái độ của Thiết Liệt không khỏi hoà hoãn ít nhiều, thấy Kinh Vô Tình định đi, hắn không thể không giữ nàng lại “Chậm đã.”

“Thiết công tử có gì chỉ giáo?” Kinh Vô Tình đi đến cửa, cũng không thèm quay đầu lại mà hỏi.

“Người còn chưa giải thích tại sao lại đến Dạ Hoàng cư, đây không phải chỗ người muốn đến là đến.” Nàng đến tìm hấn sao? Thiết Liệt trong lòng không khỏi vui sướng nhưng trên mặt lại không biểu hiện gì.

“Người hỏi quân sư vĩ đại của người thì sẽ rõ.” Kinh Vô Tình ngẩng cao đầu rời đi. Chỉ cần nhìn thấy bộ dáng ỷ ôi của hấn và Hoa Liên công chúa, trong lòng lòng bỗng hiện lên một chút buồn bực.

“Đi ra.” Thiết Liệt vừa nhìn về phía Kinh Vô Tình biến mất vừa nói.

Thạch Định Phong cười hì hì từ ngoài hành lang đi ra.

“Sao người biết ta trốn ở đó?”

Thiết Liệt cấp cho hấn một ánh mắt xem thường. Nhân quá không có chuyện gì làm hay sao mà bày ra cái trò nhảm chán này?

“Dạ hoàng, đêm nay muốn ta bồi tiếp người sao?” Liễu Phượng Nương không dám ngẩng đầu lên.

“Đi ra ngoài.”

“Dạ hoàng bảo người đi có nghe thấy không?” Hoa Liên trong lòng đắc ý nhìn Liễu Phượng Nương.

“Không chỉ có nàng, cả hai người đều ra ngoài cho ta.” Không có Hoa Liên giật dây, Thạch Định Phong chắc chắn không dám làm ra chuyện này, đáng tiếc bọn họ vạn lần không nghĩ đến Kinh Vô Tình lại là nữ.

“Liệt.” Hoa Liên nhìn hấn khó tin “Người muốn đuổi ta đi?”

“Cút.” Thiết Liệt rít lên.

“Đi mau, đi mau.” Thạch Định Phong vội vàng mang Hoa Liên ra ngoài. Xem ra lần này dùng sai cách rồi, hấn phải tìm một cách khác, nhất định phải để cho huynh đệ này biết ôm nữ nhân tốt hơn ôm nam nhân gấp vạn lần.

“Xuân Lan, mau đứng lên.” Thừa dịp Thiết Liệt và vị hôn thê của hấn thân mật, Kinh Vô Tình đi đến bên giường nhẹ giọng kêu Xuân Lan.

“Tiểu thư...” Xuân Lan đang ngủ mơ màng mở miệng đã bị che lại.

“Suyt, đừng lên tiếng, chúng ta rời khỏi Dạ thành.”

“Vì sao?” Nàng mệt mỏi quá.

“Người không đi, ta cần phải đi.” Nàng không có nhiều thời gian giải thích, vạn nhất bị phát hiện khẳng định bước đi không được.

“Tiểu...thiếu gia, người không thể bỏ lại ta.” Xuân Lan rùng mình, chạy nhanh xuống giường lấy tay nài đi đến bên người Kinh Vô Tình.

“Ôm chặt ta.” Kinh Vô Tình kéo tay nàng thi triển khinh công, trốn quan trọng hơn.

“Thiếu gia, ta choáng váng đầu.” Xuân Lan không có võ công cảm thấy khó chịu “Hiện giờ chúng ta đi đâu?”

Kinh Vô Tình liếc nhìn sắc mặt trắng bệch của nàng “Chuồng ngựa.” Chắc không xa đây lắm, nàng và Xuân Lan bay xuống nóc nhà.

“Thiếu gia, người muốn trộm ngựa?”

“Chỉ thu hồi người của chúng ta, không gọi là trộm.” Kinh Vô Tình cẩn thận che giấu hành tung, không cho thủ vệ đi tuần tra ban đêm phát hiện “Mau.”

“Thiếu gia, chậm một chút.” Nhìn Kinh Vô Tình thuận lợi dắt được con ngựa ra khỏi chuồng, trong lòng Xuân Lan không khỏi hồ nghi, sao có thể thuận lợi như vậy?

“Suýt, nói nhỏ thôi.” Tuy trong lòng nàng hiểu hiện giờ không thích hợp, nhưng khi nghĩ đến cảnh tượng Thiết Liệt cùng lão bà của hần triền miên, trong lòng không khỏi dâng lên một trận hờn dỗi, nàng vội vàng lắc lắc đầu “Đi thôi, chúng ta mau rời khỏi chỗ này.”

“Vậy việc làm ăn kia tính sao? Dạ thành chính là bạn hàng lớn nhất của Tô Châu trà phường chúng ta tại phương bắc, mất đi bút giao dịch này khẳng định sẽ tổn thất rất nhiều tiền.” Xuân Lan thấy Kinh Vô Tình vì việc buôn bán này đã tính toán rất nhiều lần, giờ bỏ dở giữa chừng không khỏi có chút tò mò.

“Không sao.” Nếu so với việc thể xác và tinh thần chịu tổn thất thì việc này chỉ là chuyện nhỏ. Kinh Vô Tình nhanh chóng nhảy lên ngựa “Xuân Lan, đi.”

“Ách.” Xuân Lan đang chuẩn bị leo lên thì có một lực lượng nâng nàng lên, khiến nàng thuận lợi leo lên lưng ngựa “Cám ơn...A.”

“Đáng chết.” Kinh Vô Tình nhìn thấy Thiết Tâm đang giữ chặt dây cương của Xuân lan thì không cần phải nghĩ ngợi nhiều, lập tức thúc ngựa chạy đi, trước tiên chạy trốn quan trọng hơn.

“Thiếu gia, mau chạy, đừng để ý đến ta, Dạ thành không làm khó ta đâu.” Chỉ cần tiểu thư bình an, sau này nàng tự có cách rời khỏi chỗ này.

Bỗng nhiên một đạo bóng đen xẹt qua bên người nàng, giống như một trận cuồng phong lướt qua, chờ khi nàng định thần nhìn kỹ thì Thiết Liệt đã ở trên mình ngựa từ lúc nào, nhanh như chớp đuổi theo Kinh Vô Tình, nàng nóng lòng như lửa đốt kêu to “Thiếu gia cẩn thận, chạy mau.”

“Bảo trọng.” Kinh Vô Tình vừa quay đầu lại vừa gia tăng tốc độ, sợ hãi khi nhìn thấy Thiết Liệt đang giận dữ đuổi theo phía sau nàng, nàng càng thêm bối rối vùng vẫy giục ngựa “Mau, mau.”

“Dừng lại.” Thiết Liệt giống như bão cát thổi qua lớn tiếng quát.

Kinh Vô Tình không để ý hần kêu gào, cố gắng chạy càng nhanh càng tốt.

“Kinh Vô Tình.” Hần gào lên, vươn người lên phía trước có ý muốn giữ dây cương của nàng.

“Tránh ra.” Hai người cưỡi ngựa song song cực kỳ nguy hiểm, hơn nữa hần lại phi ngựa gần sát như thế, Kinh Vô Tình kinh hãi hét lên.

“Không thể, người mau dừng lại.” Hần lớn tiếng quát lại.

“Ta không phải người Dạ thành, không cần nghe mệnh lệnh của ngươi.” Hần nghĩ hần là ai chứ? Ngay đến phụ thân cũng không thể áp đặt nàng, hần dựa vào cái gì ra lệnh cho nàng?

“Ngươi...” Sắc mặt Thiết Liệt trầm xuống, quả quyết dùng sức ngăn con ngựa của nàng lại “Nữ nhân đáng chết, ngươi có phải ngu ngốc hay không?” Nhìn nàng liều mạng phi thẳng trước, nghĩ nàng có thể vì vậy mà ngã gãy cổ, trong lòng hần không khỏi cảm thấy lo lắng.

Nàng đang muốn chọc tức hần, nàng chẳng những không dừng lại mà còn thả người xuống khỏi lưng ngựa.

Hần bị hành động điên cuồng của nàng làm cho sợ tới mức trái tim suýt chút nữa ngừng đập, Thiết Liệt gào lên “Nữ nhân ngốc, chờ ta bắt được ngươi, ta không thể không đánh mông ngươi!”

Kinh Vô Tình không quay đầu lại, liều mình chạy trốn về phía trước, nàng biết một khi mình dừng lại sẽ không thể thoát khỏi ma chướng của hần, tuy võ công và nội lực của nàng không bằng hần nhưng nàng tự tin khinh công của mình tuyệt nhiên không thua hần.

Nhưng khi tiếng vó ngựa càng lúc càng gần thì nàng đã biết nàng sai lầm rồi.

“Ngươi đứng lại cho ta!”

Tiếng hô, tiếng vó ngựa gắt gao bức bách nàng, trong lúc nàng đang thở hổn hển thì một bàn tay ôm lấy eo của nàng nhấc bổng lên.

Hần giống như chim ưng bắt gà con dễ dàng chụp lấy nàng, bắt tới trước ngực “Còn muốn chạy?”

Kinh Vô Tình giãy dụa cất lực, dùng tay đánh hần “Tên dã man này, ngươi buông ta ra.”

“Tên dã man? Người còn chưa chính thức thấy ta dã man đến mức nào đâu.” Một tia tà ác loé lên trong mắt hắn, cùng với tiếng nói khàn khàn vang lên bên tai nàng, khiến cho nàng một trận run rẩy.

Nàng nhớ tới nụ hôn cuồng bạo của hắn “Người đừng có làm loạn.... ưm.”

Nụ hôn tham lam che lại cái miệng nhỏ nhắn của nàng, đánh tan trái tim vừa rồi còn khùng hoảng của hắn.

Sau này hắn nhất định phải cấm nàng cười loại động vật đáng sợ này.

“Kính Vô Tình, ta biết người thích được ta hôn.”

“Không.” Nàng cự tuyệt nụ hôn nóng bỏng của hắn, cũng kháng cự phản ứng của mình với hắn.

Sợ nàng lại chạy trốn, Thiết Liệt đưa tay điểm huyệt đạo của nàng “Người chỉ có thể thuộc về ta.” Giật cương ngựa quay đầu lại, hắn và nàng cùng nhau trở về Dạ thành.

6. Chương 5

“Nếu nàng đáp ứng ta không kêu, không làm loạn, ta sẽ giải huyệt đạo cho nàng.” Dem nàng đặt ở trên ghế, khoé miệng Thiết Liệt hiện lên ý cười.

Kính Vô Tình nghĩ thầm, nàng có khả năng nói sao chứ? Giờ phút này đến cả việc lắc đầu nàng cũng không làm được.

“Bằng không nàng nháy mắt để biểu thị cũng được, không nháy mắt đại biểu cho đồng ý, nháy mắt chính là không phản đối.” Hắn vô lại cùng nàng nói điều kiện, nhưng có nháy hay không cũng giống nhau mà thôi.

Bạo quân! Kính Vô Tình thầm mắng trong lòng, bắt đắc dĩ nháy mắt mấy cái, tức thì, cấm chế trên người lập tức được cởi bỏ.

“Cô gái ngoan.” Thiết Liệt hào phóng thưởng cho nàng một nụ hôn “Từ nay về sau nàng sẽ ở chỗ này.”

“Người dựa vào cái gì mà thay ta quyết định?”

“Dựa vào cái gì? Nàng chắc chưa quên nàng đã từng đối xử với ta như thế nào chứ?”

“Ta cùng lắm đem tiền trả lại cho người, có được không?” Nàng hỏi hận vì đã bán hắn.

“Hỏi hận rồi sao? Nàng nghĩ đem tiền trả cho ta là có thể xí xoá tất cả mọi việc? Nàng thật là khờ dại.” Hắn cười tà nịnh.

“Vậy người muốn như thế nào?” Kính Vô Tình mạnh mẽ áp chế rung động trong lòng, chăm chú nhìn cái bóng đen của hắn đang từng chút từng chút bao phủ lấy nàng.

“Ta nghĩ với đầu óc thông minh của nàng thì phải hiểu rõ rồi chứ.” Hắn đặt hông ngồi ở trên giường.

Tim nàng đập thành thạch, bối rối lùi lại đằng sau, cho đến cho chạm lưng vào vách tường.

“Người muốn thân thể ta?” Trong đôi mắt thâm thúy của hắn lộ ra dục hỏa rất rõ ràng, trong những năm bàn chuyện làm ăn ở trong chốn yên hoa, những tên thương nhân háo sắc nàng gặp đã quá nhiều.

“Không chỉ có vậy.” Hắn khấn trương nhìn thẳng vào đôi mắt đang làm bộ lạnh lùng của nàng, một ngón tay nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cúi người ghé sát vào nàng “Ta còn muốn trái tim của nàng.”

Kính Vô Tình nhắm mắt lại, cảm thấy mình giống như con mồi rơi vào trong bẫy sập, căn bản không có cách nào thoát ra. Nàng tuyệt không thích cái cảm giác bị người ta áp chế này, trái tim bị người ta dẫn dắt. Nàng chán ghét việc mình không còn là mình nữa, trước ánh mắt khiêu khích của hắn, Kính Vô Tình bình tĩnh tinh anh từ trước đến nay đã biến đi đâu rồi?

“Nàng là của ta.” Thiết Liệt nâng cằm nàng lên, hôn lên đôi môi đang run rẩy, nhẹ nhàng dùng lưỡi liếm lên môi nàng cắn nhẹ “Mở miệng cho ta.”

“Không.” Nàng lên tiếng phản đối, không may bị cái lưỡi của tên giáo hoạt này nhân cơ hội đó tiến vào miệng của nàng.

“Nóng bỏng ướt át tuyệt đỉnh, ngọt ngào như mật ong, ta thưởng thức bao nhiêu cũng không đủ.”

“Ừm... gặt người.” Nói là như thế, nhưng nàng không khỏi cảm thấy hoa mắt.

“Vật nhỏ quật cường này.” Cánh tay của hắn vòng qua eo của nàng, tăng thêm lực đạo để cho nàng dính chặt vào người hắn, hắn muốn nàng cảm nhận cơ thể hắn vì nàng mà biến đổi. Hắn hôn nàng thật sâu, lưỡi của hắn ở trong miệng nàng trở mình liên tục, cực lực kích thích phản ứng của nàng.

“Nàng cũng thích ta hôn, không phải sao?”

“Dừng lại.” Biểu tình yếu ớt của nàng không hề có chút đe dọa nào.

“Đừng cố gắng gây áp lực cho mình, để ta đến giải thoát cho thân thể và linh hồn nàng.”

Hơi thở hỗn hển của hắn lướt qua tai nàng, nụ hôn mạnh mẽ dần dần di chuyển xuống dưới, bắt tri bắt giác, nút áo của nàng bị cắn đứt, vải buộc ngực bị cởi ra, gió lạnh thổi vào ngực nàng....

“Nàng cũng có cảm giác đúng không, ta còn nhớ rõ lần đó nàng ở trong ngực ta thần phục, rên rỉ, thở dốc

“Đừng nói nữa!” Kinh Vô Tình quay mặt đi, dùng hai tay bịt tai lại.

Nàng biết lời hắn nói là sự thật, nàng sợ, sợ nàng không còn là chính mình nữa, biến thành dâm phụ uốn éo dưới thân nam nhân. Nàng là Kinh Vô Tình, tung hoành thương trường hai miền nam bắc, là Kinh Vô Tình không thua kém nam nhân, nàng từng thề không thể để cho nam nhân xem thường mình, những gì nam nhân có thể làm, nàng cũng sẽ làm được, hơn nữa còn làm tốt hơn nhiều.

Trên thương trường không phải địch nhân thì chính là bằng hữu, nhưng trên thương trường không có bằng hữu vĩnh viễn, cho dù có là người thân nàng cũng không hề nương tay. Nàng đã quen với việc bị người ta mắng là máu lạnh vô tình, tâm ngoan thủ lạt. Vì sao hắn muốn gỡ bỏ mặt nạ của nàng? Vì sao lại độc ác phá vỡ lớp ngụy trang nàng đang mang? Vì sao hắn muốn biến nàng thành một nữ tử nhu nhược chỉ biết dựa dẫm vào nam nhân?

“Nàng là nữ nhân, đây là sự thật vĩnh viễn không thể thay đổi, nàng sớm hay muộn cũng phải lập gia đình.” Nàng đã qua tuổi kết hôn, nếu so với các cô gái bình thường thì nàng đúng là kỳ lạ.

“Đủ rồi, ta là Kinh Vô Tình.” Kinh Vô Tình ôm cánh tay phản đối, giọng nói bướng bỉnh run run, nước mắt nóng hổi từ trong hốc mắt rơi xuống.

“Nàng khóc.” Một giọt nước mắt tựa như trân châu của nàng lặng lẽ rơi xuống khiến trái tim của hắn đau nhói, một người vốn không hề thương tiếc nữ nhân như hắn lần đầu tiên đối với một người con gái sinh ra ý muốn bảo vệ, mà người đó lại là gian thương từng xem hắn là món hàng mang đi bán.

“Ta không khóc, khóc chính là hành vi yếu đuối.”

“Đúng, là do hạt bụi bay vào mắt nàng.” Thiết Liệt nhận thua, bá vương sa mạc như hắn giờ phút này đã rơi vào tay giặc.

Kinh Vô Tình liếc mắt dùng tay áo gạt đi nước mắt trên mặt, lại không thể lau khô nước mắt tuôn ra như suối chảy.

“Đừng làm bị thương đôi mắt của nàng.” Một cái khăn tay màu trắng được đưa đến trước mặt của nàng, làm cho nàng do dự không biết có nên nhận hay không.

“Người mà có lòng tốt thế sao? Sẽ không có âm mưu đen tối gì chứ?”

“Nếu đúng là ta có âm mưu thì nàng bây giờ không còn bình yên ngồi trên giường mà là bị ta đặt ở dưới thân.”

Lời nói ám muội của hắn làm khuôn mặt nàng thoáng chốc đỏ hồng, nàng thấp giọng kêu lên một tiếng “Vô lại.”

Thiết Liệt nhìn không được cất tiếng cười to “Cầm lấy đi, miễn cho tiểu nha hoàn sùng bái nàng nghĩ ta hiện tại đang bắt nạt nàng.”

“Người vốn đang bắt nạt ta.” Kinh Vô Tình nhỏ giọng nói thầm.

Làm sao hắn có thể bỏ qua cơ hội này “Bắt nạt chân chính là như thế này.”

Nàng trợn mắt nhìn khuôn mặt cường nghị của hắn chậm rãi tiến tới gần nàng, đôi môi nàng lại bị hắn chiếm đóng lần nữa, không thô lỗ như những lần trước, nụ hôn lần này ôn nhu mà triền miên, giống như đang thưởng thức trà nóng vào mùa đông, hương vị thơm ngọt trượt xuống yết hầu, sưởi ấm trái tim.

Bất giác, nàng buông bỏ phòng ngự, giống như một nữ tử khao khát yêu đương đắm mình vào trong nụ hôn nhẹ nhàng như gió xuân của hắn.

Nàng ngoan ngoãn hiếm có làm cho hắn kinh hỉ, e nàng sợ hãi, hắn không dám hôn sâu hơn nữa, ngay cả ôm cũng không dám, vì hắn sợ sẽ xúc phạm đến nàng, nhưng khiến cho người khác không ngờ là nàng lại đưa tay lên thăm dò bộ ngực cứng rắn của hắn.

Hắn chỉ dám dùng lưỡi khiêu khích nàng, chậm rãi dụ dỗ nàng tiếp nhận hắn. Nếu không có tiếng đập cửa đột nhiên truyền đến, hắn tin chắc mọi chuyện sẽ diễn ra tốt đẹp.

Nhìn nàng lại trở về bộ dạng lạnh lùng thờ ơ như cũ, Thiết Liệt nhin không được quát lên một tiếng “Là tên chết tiệt nào?” Lập tức đi ra mở cửa.

Tiếng hô như muốn giết người khiến cho Thạch Định Phong đứng ở ngoài cửa không khỏi đề cao cảnh giác.

“Thạch diên, người tốt nhất cho ta một lý do chính đáng.” Ba lần bốn lượt phá vỡ chuyện tốt của hắn.

“Ách, cái này...phần tử khả nghi lúc trước đuổi giết người ở Dạ thành đã điều tra rõ ràng, chính là dư đảng của Mộc Gia Bảo.”

“Ta biết, người trước tiên đi ra ngoài.”

Thạch Định Phong chấp tay vái chào, liếc mắt nhìn thấy Kinh Vô Tình ngồi trên giường. Con mèo bị Thiết Liệt nhìn trúng từ trước đến nay không có một người có thể bình yên rút lui, cầu xin Phật Tổ phù hộ cho hắn, a di đà phật!

Sau khi đóng cửa phòng, Thiết Liệt buồn cười nhìn Kinh Vô Tình lúc này giống như con nhím đang xù lông phòng ngự “Yên tâm đi, ta hiện tại sẽ không làm chuyện đó với nàng.” Còn tương lai, cũng không biết được.

“Dù sao chúng ta cũng là bạn làm ăn trên thương trường, ta sẽ không ngốc đến độ đem cơ hội kiếm tiền trao cho kẻ khác. Tìm thời gian rồi chúng ta bàn luận xem nên hợp tác thế nào, ta lúc nào cũng ở thư phòng chờ nàng. Hôm nay nàng cũng mệt mỏi suốt cả ngày rồi, ở trong này nghỉ ngơi cho tốt.”

Thần kinh căng như dây đàn của Kinh Vô Tình thoáng chốc giãn ra, nhưng nàng vẫn đề cao cảnh giác theo dõi nhất cử nhất động của hắn, lúc hắn đi ra đến cửa, nàng chưa kịp thở phào một hơi thì hắn không hề báo trước đột nhiên xoay người lại.

“Đúng rồi, thư phòng của ta ở cách vách, bất luận nàng có nhu cầu gì cũng có thể đến đó tìm ta, ta sẽ hết sức vì nàng phục vụ, thỏa mãn dục vọng của nàng.” Nói xong hắn liền nghênh ngang mà đi.

“Ta sẽ không qua đó.” Nghe được những lời ám muội của hắn, Kinh Vô Tình vừa tức vừa giận, xấu hổ chộp lấy cái gối đầu ném về phía cửa.

“Ai nha! Đau.” Người đang chạy vào cửa vừa vặn gặp tai ương.

“Xuân Lan.” Kinh Vô Tình vội vàng kéo lại áo để tránh xuân quang lộ ra ngoài, bước xuống giường đi đến trước mặt Xuân Lan xem xét “Thực xin lỗi, người có sao không?”

Xuân Lan đang ôm tay nải lắc lắc đầu, vì chạy quá nhanh mà thở không ra hơi “Thiếu gia, người không có việc gì chứ? Dạ hoàng gia đối xử với người như thế nào?”

“Ta không có việc gì.” Kinh Vô Tình muốn quên đi hình ảnh hôn môi nồng nhiệt trong đầu.

Xuân Lan như trút được gánh nặng mà thở nhẹ một cái “Không có việc là được rồi, ta thừa dịp bọn họ không chú ý thì đem hành lý của chúng ta lấy tới đây, hiện tại chúng ta mau chạy khỏi nơi này.” Lơ đãng nhìn một cái, nàng phát hiện kiều nhan của Kinh Vô Tình đỏ bừng như lửa, “Thiếu gia, mặt của người rất đỏ, quần áo của người....” Liếc thấy trên làn da trắng của Kinh Vô Tình có dấu hôn màu xanh tím, Xuân

Lan hít một ngụm khí lạnh “Trời ạ, áo ngực của người đâu? Còn quần áo của người sao lại biến thành như vậy? Có phải là Dạ hoàng kia đối với người....”

“Hắn cái gì cũng không có làm, tốt lắm, đừng nói nhiều nữa, mau lấy một bộ quần áo đến cho ta.” Kinh Vô Tình nói lảng sang chuyện khác, ngực nàng không quần lại không được, trông lạ quá.

“Vâng! Thiếu gia.” Xuân Lan vội vàng lấy ra một mảnh vải mới cùng xiêm y, hốc mắt đỏ lên khóc thút thít. “Nếu không phải Thạch công tử nói cho ta biết, ta còn không biết phải đi đâu tìm người, ta rất sợ, không biết người có xảy ra chuyện gì hay không, hoặc là bị khi dễ.”

“Ta hiện tại không phải rất tốt hay sao.” Nàng thoát hạ quần áo, vén mái tóc đen dài như mây của mình lên, để Xuân Lan thuận tiện giúp nàng quần lại ngực.

“Thiếu gia, chúng ta mau chóng rời khỏi nơi này có được không?”

Nàng cũng muốn thế lắm! Vấn đề là có đi được hay không? Trốn một lần thiếu chút nữa thất thân, nàng không dám cam đoan lần sau chạy trốn thất bại hẳn sẽ không làm ra hành động điên cuồng hơn thế.

“Thiếu gia, sớm biết sẽ thế này thì chúng ta đừng nhiều chuyện cứu hắn, hiện giờ tự nhiên lại rước lấy xui xẻo.” Xuân Lan giúp nàng quần ngực xong rồi mới thay nàng mặc quần áo

“Người nghĩ cái tên Dạ hoàng kia có thể vì trả thù mà giết chúng ta hay không?”

“Chắc là không đâu.” Nàng biết hắn muốn gì, nghĩ vậy, nhất thời tim đập như nổi trống, nàng giả bộ nói với vẻ thoải mái tự nhiên “Tốt lắm, đừng để ý đến hắn nữa.” Nói xong lập tức ngồi xuống để Xuân Lan chải tóc cho nàng.

Xuân Lan gật đầu chuyển sang đề tài khác, “Thiếu gia, bao giờ thì chúng ta hành động?”

Kinh Vô Tình đáp lại nàng bằng một tiếng thở dài, “Ta hiểu được lo lắng của ngươi, nhưng ở đây là Dạ thành, là thiên hạ của Dạ hoàng, chỉ sợ chúng ta rất khó chạy thoát khỏi lòng bàn tay hắn.”

Xuân Lan mặt suy sụp, nhào vào trong lòng nàng “Thiếu gia, ta muốn về nhà.” Nói xong nàng run rẩy khóc lên thành tiếng.

“Đừng khóc, thuận theo tự nhiên đi.” Kinh Vô Tình mờ mịt nhìn về phía trước, lúc này ngay cả người có đầu óc giỏi giang khéo léo như nàng cũng cảm thấy trống rỗng.

Nếu hắn nói chiếm được thân thể của nàng có thể giải quyết mọi ân oán thì nàng sẽ không chút do dự mà trao thân cho hắn, nhưng vấn đề là hắn còn muốn trái tim của nàng.

Trời xanh mây trắng, tại Bạch Vân mục trường bên trong Dạ thành có hai con ngựa đang đứng song song.

“Gần đây ngươi có nhiều việc bề bộn lắm sao? Sao lâu rồi không đến gặp ta?”

Thiết Liệt nhìn sang Hoa Liên - vị chủ nhân cao quý của Bạch Vân mục trường, lúc trước bởi vì tính cách phóng khoáng dũng cảm của nàng rất hợp ý hắn, hơn nữa còn có Thạch Định Phong nói thêm vào, hắn nhất thời muốn cùng nàng định ra việc hôn nhân, vì có thể lực của Đại Đường làm chỗ dựa vững chắc, hắn đã bớt được không ít phiền toái, cho nên hắn cũng không để ý đến việc hôn nhân này lắm. Cho đến khi hắn gặp Kinh Vô Tình, hắn mới hiểu được cảm giác yêu một nữ nhân là như thế nào, hiểu được việc hôn sự lúc trước hắn đã làm rất qua loa.

“Đa tạ ngươi đã quan tâm, mấy ngày nay ta đích thực có rất nhiều việc bận rộn.” Hắn nói lấy lệ.

“Giữa chúng ta không cần phải khách sáo.” Hoa Liên mạnh mẽ nhảy xuống ngựa, không hề ý lại bất luận kẻ nào, chỉ giờ tay nhắc chân tự nhiên đã biểu lộ được thần thái tự tin của nữ nhân đại mạc, cảm bào có viên ngọc làm nổi bật dáng người thướt tha đầy đặn của nàng, đôi mắt vừa chuyển hiện lên một tia ranh mãnh “Nghe nói từ trước đến nay ngươi không cho người ngoài đến ở trong Dạ Hoàng cư?”

Thạch điền đúng là nhiều chuyện, “Đúng là có chuyện này.” Thiết Liệt không phủ nhận, cũng từ trên lưng ngựa nhảy xuống.

“Hy vọng sẽ không gây trở ngại đến hôn sự của chúng ta, người phải biết rằng hoàng đế thúc phụ của ta rất vừa ý người, tốt nhất đừng để cho những lời đồn xấu ảnh hưởng đến danh dự của người truyền ra ngoài, vậy không được hay lắm.”

“Trời cao hoàng đế xa, hoàng đế thúc phụ của người quản không đến nơi này.” Thiết Liệt cười lạnh.

“Người mất hứng sao? Thực xin lỗi, người ta không có ý lấy hoàng đế thúc phụ đến ép người, người ta chỉ là rất yêu người.” Hoa Liên làm nũng.

Thiết Liệt nhanh nhẹn dừng ngựa là truyền kỳ của đại mạc, nghe đồn hần từng thay Thiên Khả Hãn đánh lui dân tộc du mục phương bắc, còn đồn đãi hần một mình một ngựa cứu vớt cả một thôn xóm của người Man tộc bị vây khốn, hần chính là anh hùng trong trái tim của những thiếu nữ đại mạc.

Một nam tử khí thế bất phàm như vậy lại bỏ qua quan cao hậu lộc, tình nguyện ở lại địa phương hoang vắng này, làm một con hùng ưng không bị ai quản chế, tự do bay lượn trên bầu trời đại mạc. Hần là nam nhân đầu tiên trong số những người nàng biết không bị sắc đẹp của nàng dụ hoặc, người duy nhất nhìn nàng bằng nửa con mắt.

Ban đầu nàng cũng vì đánh cuộc mà từ bỏ chốn cung đình xa hoa, nhân dịp phụ thân được phong là tiết độ sứ chạy đến Bạch Vân mục trường để gần gũi hần, sau này lại biến thành hoàn toàn ái mộ, nhưng tính tình phong lưu của hần thật sự khiến người không thể chịu đựng nổi, đến kỳ viện tìm vui cũng bỏ qua, bây giờ còn kim ốc tang ‘kiều’.

“Người tức giận?” Nàng cho tới bây giờ chưa từng hạ giọng với bất luận kẻ nào, chỉ có một mình hần.

“Không có.” Thiết Liệt phát hiện mình đang nhớ đến Kinh Vô Tình, chẳng qua mới có mấy ngày không gặp mà đã thấy toàn thân khó chịu. Hần biết nàng đang lẩn trốn hần, còn trốn ra khỏi Dạ Hoàng cư cùng tiểu nha hoàn của nàng ở cùng một chỗ. Cứ để cho nàng vui vẻ một thời gian, chờ khi giải quyết nha đầu Hoa Liên kiều ngạo này xong, hần sẽ không để cho nàng có bất cứ cơ hội nào thoát khỏi bàn tay hần.

“Người gần đây không tới gặp ta có phải vì tiện nhân Liễu Phượng Nương kia không?” Cái miệng nhỏ nhắn của Hoa Liên mím chặt, nghĩ đến tình nhân của hần hiện tại đang ở Dạ thành, nàng không khỏi vùng vờ ngựa phát tiết hờn giận.

“Không nên hơi một tí lại nói ra những lời như vậy, ta không thích một một nữ nhân chỉ biết ghen tuông.”

Giọng nói nặng nề của Thiết Liệt làm nàng thoát chốc lạnh toát cả người.

“Thực xin lỗi, ta nói vậy.” Nhất định là do tiện nhân kia, tính toán một chút, Liễu Phượng Nương từ khi trở thành hoa khôi theo bên người Dạ hoàng cũng đã được hai, ba năm, hần cũng nên đổi một người khác. Hoa Liên thầm nghĩ.

“Hoàng đế thúc phụ của ta cũng nói nam nhân không phong lưu uống kiếp làm người, tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, nhưng Liễu Phượng Nương là kĩ nữ, người sẽ không.....”

“Nếu ta muốn lấy nàng làm vợ thì như thế nào? Người còn không có tư cách nhúng tay vào việc riêng của ta, nghe rõ không?” Không cần quát nạt, chỉ với ánh mắt lạnh lẽo như âm khí kia cũng đủ làm cho người ta run lên kinh sợ.

“Ta biết.” Nàng hiểu được ở trước mặt hần giả vờ diễm đam đáng yêu chỉ làm cho hần cảm thấy buồn cười, thậm chí khiến hần khinh bỉ.

“Lúc này đã không còn sớm, đi thôi!” Hần vốn không hy vọng khiến cho Kinh Vô Tình hiểu lầm, chẳng qua việc Hoa Liên là vị hôn thê của hần là sự thật sớm đã được công khai, nàng chắc sẽ hiểu rõ. Quên đi! Tiện thể ngấm lại, nếu có thể khiến cho nàng cảm thấy ghen tị..... thì sự xuất hiện của Hoa Liên kia chưa chắc đã là chuyện xấu.

Ý niệm trong đầu vừa chuyển, Thiết Liệt nhẹ nhàng nhảy lên ngựa.

Thấy thế, nàng cũng nhảy lên ngựa, “Chúng ta đến đưa ngựa.” Hóa giải cảm giác không thoải mái vừa rồi.

“Được a!” Thiết Liệt cười sang sảng.

“Ta đây đi trước.” Khẽ kêu một tiếng, trên mặt nàng lộ ra nụ cười đắc ý, ít nhất ở trong lòng hắc, nàng biết mình không giống những người khác, ai cũng không thể cùng nàng tranh đoạt nam nhân, cho dù là kẻ có dung mạo đẹp như hoa là Liễu Phượng Nương cũng không thể.

“Dạ hoàng, Kinh công tử đến đây.” Thiết Tâm đẩy cửa ra, để Kinh Vô Tình cùng Xuân Lan đi vào.

“Cuối cùng cũng đến.” Thiết Liệt ngồi ở sau thư án, dù bận vẫn ung dung liếc nhìn Kinh Vô Tình và Xuân Lan hiện giờ đang nơm nớp lo sợ.

Mấy ngày nay nàng vẫn trốn tránh hắc, hơn nữa hai người Thạch Định Phong cùng Hoa Liên cố tình đứng giữa cản trở, hắc hắc không thể tìm nàng giải tương tư, hôm nay nếu không lấy lý do là bàn chuyện làm ăn, nàng căn bản sẽ không đến thư phòng của hắc, nhưng sau lưng nàng lại có một cái đuôi thật là chướng mắt.

“Ta nghĩ nên mau chóng xác định chuyện giao dịch lần này, ta đã ở Dạ thành một thời gian khá lâu rồi.” Kinh Vô Tình mặt không chút thay đổi lấy ra hộp gỗ, ngồi ở cái bàn gần cửa để bảo trì khoảng cách với hắc, coi đó là biện pháp an toàn.

“Người ngồi xa quá, ta nghe không rõ người đang nói cái gì.” Khóe miệng Thiết Liệt nhẹ nhàng hiện lên ý cười, tay vung lên, Thiết Tâm ở đằng sau biết ý lui ra ngoài.

“Dạ hoàng, thiếu gia nhà chúng ta đã tha thứ cho hành vi vô lễ của ngài, ngài không thể được một tác lại muốn tiến thêm một bước, hôm nay là ngài tìm chúng ta đến nói chuyện.”

“Bảo tùy tùng của người đi xuống.” Thiết Liệt nghiêm nghị nói, hai tay khoanh lại, trong đôi mắt đen bình tĩnh chỉ có hình ảnh của Kinh Vô Tình.

“Ngài dựa vào cái gì mà ra lệnh.....”

“Xuân Lan, người trước tiên đi xuống.”

Nhìn thấy đôi mắt lạnh lùng của Kinh Vô Tình, Xuân Lan cho dù vạn phần không muốn cũng phải lui ra.

“Hiện tại chỉ còn lại hai người chúng ta, nàng không sợ ta làm gì nàng sao?” Xem bộ dạng bình tĩnh của nàng hình như không sợ hãi.

“Nếu như Dạ hoàng thực sự có ý đồ quấy rối thì cho dù hai chủ tớ ta liên thủ cũng không thể áp chế được ngài.” Không nói tới việc Xuân Lan còn không có võ công.

“Nàng quá khiêm nhường.”

“Trong này là địa bàn của người không phải sao?”

“Nàng cuối cùng cũng hiểu rõ điểm này.” Thiết Liệt không khỏi mặt mày hớn hở. “Yên tâm đi, ta sẽ không ăn nàng.”

Quả là lời nói gạt người! Kinh Vô Tình bình tĩnh ngheh đón ánh mắt của hắc, tiếp theo nàng xoay người đẩy cửa ra, chỉ thấy ngoài cửa có hai người đang đi qua đi lại bên ngoài “Các người có thể tiến vào. Hoa Liên đối với việc làm ăn cũng cảm thấy có hứng thú, muốn ngồi ở bên cạnh lắng nghe, Thiết công tử sẽ không phải đối khát vọng học hỏi của vị hôn thê của mình chứ?”

Chiêu này lợi hại! Thiết Liệt nhú mày.

“Liệt, ta sẽ im lặng ngồi một bên học tập.” Hoa Liên nhẹ nhàng thở ra, nàng tuyệt không cho Thiết Liệt cùng Kinh Vô Tình có cơ hội ở riêng với nhau.

“Người thì sao? Cũng muốn quan sát học tập?” Thiết Liệt trừng mắt nhìn Thạch Định Phong đang hết ngó đông lại nhìn tây.

“Người đã lâu không hỏi qua việc buôn bán của Dạ thành, ta sợ người cùng Kinh công tử trong lúc bàn bạc nảy sinh vấn đề, đặc biệt đến đây đảm nhiệm vai trò cố vấn.” Thạch Định Phong cười nói.

“Kinh Vô Tình, người không sợ tiết lộ cơ mật?” Thiết Liệt nhìn nàng say đắm, nếu không có hai tên chứng mắt kia ở đây, hẳn nhất định sẽ xông lên phía trước, hung hăng hôn lên đôi môi xinh đẹp như cánh hoa hồng của nàng.

“Một người là Đại Đường công chúa cao quý, là vị hôn thê của người, cũng không phải người ngoài, còn Thạch công tử trước kia đều cùng ta bàn chuyện làm ăn, ta thập phần yên tâm.”

“Được rồi, người có thể bắt đầu.” Thiết Liệt phát tay, vẻ mặt lãnh khốc, bộ dáng thật sự làm Kinh Vô Tình không dám phớt lờ.

Nàng đem mẫu trà bày ra cho mọi người xem, cũng bắt đầu giới thiệu các loại quế hoa huân trà, bách loa xuân, Tây Hồ lục trà. Làm cho nàng kinh ngạc chính là người luôn không nhúng tay vào chuyện làm ăn của Dạ thành như Thiết Liệt lại có thể đưa ra những vấn đề cực kỳ sâu sắc, ví dụ như định giá loại trà này như thế nào, hay tình hình thu hoạch của năm nay ra sao, số lượng giao dịch, phẩm chất lá trà với những vấn đề liên quan đến việc mua bán, làm cho nàng không dám xem thường Dạ thành Vương.

“Về số lượng thì do Thạch Định Phong quyết định, mặt khác vì muốn giữ được phần chất của lá trà, Dạ thành chúng ta phải phải tiêu sư đi áp tải, như vậy sẽ không tạo nên phiền phức cho Tô Châu trà phường của các người.”

“Ta còn phải cảm ơn các người thay ta gánh vác phí vận chuyển.”

“Một khi đã tính phí vận chuyển, chúng ta cũng nên được hưởng chút chiết khấu.”

“Đây là đương nhiên.” Thiết Liệt này càng ngày càng giống gian thương, Kinh Vô Tình thầm nghĩ.

“Nếu lần này hợp tác thuận lợi, Dạ thành chúng ta có thể đem việc mua bán thực phẩm ở Tây Vực hoặc Hồi Hột giao cho Tô Châu trà phường các người toàn quyền phụ trách.”

Kinh Vô Tình sửng sốt “Người nói thực?” Đó là một số lượng khổng lồ.

“Phải xem các người có bản lãnh làm ăn ở thị trường này không?”

Thiết Liệt nói có vẻ nhẹ nhàng nhưng lòng của nàng lại đang nổi trống.

“Một khi Dạ hoàng đã nói hùng hồn như vậy, vậy Tô Châu trà phường tự nhiên sẽ không làm cho người thất vọng.” Kinh Vô Tình cùng hắn bốn mắt nhìn nhau, trong ánh mắt hiển lộ vẻ tán thưởng lẫn nhau, tình cảm như sóng ngầm dao động, hoàn toàn quên mất hai người khác đang có mặt ở hiện trường.

“Thạch Định Phong, người có biết bọn họ đang nói cái gì không?” Hoa Liên nhỏ giọng hỏi.

“Nói chuyện làm ăn.” Thạch Định Phong nhú mày. Dạ hoàng này có tính toán kỹ hay không? Chỉ đơn giản là do hắn thích Kinh Vô Tình nên mới đem thị trường lá trà cấp cho hắn?

“Làm ăn cái gì?”

“Lá trà.”

“Lá cây cũng có thể bán? Trong viện nhà chúng ta tùy tiện nhặt ở dưới đất cũng được một đồng, làm cái gì phải bỏ tiền ra mua? Lần sau ta lấy pha trà cho người uống.”

Thạch Định Phong thiếu chút từ trên ghế ngã xuống, “Hoa Liên công chúa, ta đề nghị người hãy yên phận làm công chúa thì tốt hơn, cái gì cũng không cần nghĩ, cái gì cũng không cần làm.” Trời biết đồng lá cây của nàng sẽ pha ra vị trà gì?

“Ta vốn là công chúa.”

Nghe thấy Hoa Liên cùng Thạch Định Phong nhỏ giọng nói chuyện, Kinh Vô Tình rốt cuộc nhin không che miệng cười cười.

Nhìn nụ cười tuyệt đẹp của Kinh Vô Tình giống như phù dung trên mặt nước, Thiết Liệt một trận ngây người, mặc dù không thể chạm vào, nhưng thấy nàng cười coi như cũng không uống công hân hy sinh lần này.

“Ta nói sai cái gì sao chứ?”

Thạch Định Phong nén cười nói “Không có, người thật sự là công chúa.” Chính là ‘con heo’ trong hoàng cung, trà đến thì uống, cơm đến há mồm, ngả đầu liền ngủ.

“Dạ hoàng, Liễu cô nương đến đây.” Thiết Tâm gõ cửa.

“Tốt lắm, các người có thể đi ra ngoài.” Thiết Liệt đứng dậy nghênh đón Liễu Phượng Nương yếu đuối, cố ý không nhìn Kinh Vô Tình.

“Vì cái gì chứ? Ta chính là của người.....” Hoa Liên đang định hô lên thì bị Thạch Định Phong ngăn lại, tiếp theo bị hất lùi đi.

Chỉ cần Thiết Liệt là nam nhân bình thường, cần gì phải cản trở hần. Thạch Định Phong vui vẻ thầm nghĩ.

“Tại hạ cáo từ.” Kinh Vô Tình cúi đầu vái chào, giấu đi đôi mắt tối sầm, dứt khoát xoay người rút lui. Nàng sớm đã nghe Dạ hoàng phong lưu thành tánh, vì sao trái tim lại thấy đau?

Nàng tuyệt không để cho mình yêu thương hần, nhưng tình yêu không phải là thứ trong lòng nói không thương là có thể trốn tránh.

“Ai nha! Người làm cái gì, mau thả ta ra.” Hoa Liên tránh thoát kiềm chế của Thạch Định Phong, bị hần chạm vào quần áo giống như bị lửa đốt, làm nàng không thể không rút tay ra.

“Người không phải nói Thiết Liệt đối với Kinh Vô Tình có ý đồ hay sao? Nhưng hiện giờ ta thấy không phải như vậy, hần rõ ràng vẫn vương vấn không dứt với ả Liễu Phượng Nương làm bộ làm tịch kia.” Liếc mắt nhìn Thạch Định Phong vẫn bình thản, Hoa Liên nghiêng răng nghiêng lợi nói, lá cây đáng thương ở ven đường bị cơn giận dữ của nàng dẫm nát. Nàng chính là Đại Đường công chúa, có khi nào chịu đựng khuất nhục như thế này?

“Thạch công tử, xin hỏi người còn có cao kiến gì?” Hiện tại ấn tượng của Thiết Liệt đối với nàng nhất định đã giảm đi vài phần, tất cả đều do hần hại.

“Ta thực sự không lừa người.” Thạch Định Phong thở dài. “Đó là người chưa nhìn thấy bộ dáng đáng sợ mà Thiết Liệt đối với Kinh Vô Tình, giống như một con sư tử đang đói khát thì nhìn thấy con mồi.”

“Ta cảm thấy người đã nói quá nghiêm trọng.” Hoa Liên vẫn nửa tin nửa ngờ, hai tay khoanh lại.

“Tin tưởng ta, người cũng không hy vọng phò mã tương lai chính là một kẻ đoạn tụ chỉ yêu nam nhân không thương nữ nhân, nếu việc này truyền ra ngoài, mặt mũi của Đại Đường công chúa như người sẽ mất hết?”

Ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, nàng chạy nhanh truy hỏi “Vậy người nói một chút nghe xem.” Nàng cũng không hy vọng khi quay lại hoàng cung việc này sẽ trở thành chuyện cười cho đám tần phi trong lúc trà dư cơm hậu.

“Hiện tại chúng ta phải dùng mọi biện pháp để Thiết Liệt đối với Kinh Vô Tình mất đi ‘thú tính.’”

“Nhưng không thể bảo ta đi câu dẫn hần nha?” Thứ xinh đẹp mọi người đều thích xem, Hoa Liên cũng không ngoại lệ, nhưng nam nhân này lại gây nguy hại đến lợi ích của nàng, nếu phải chọn thì thà rằng để cho người đó biến mất.

“Di! Đây có lẽ là chủ ý tốt.” Thạch Định Phong vỗ tay mà cười. “Sao ta không nghĩ ra nhỉ, nếu người có thể dụ dỗ Kinh Vô Tình yêu người, tiện thể khiến cho Thiết Liệt ghen tị, làm hần ý thức được người đối hần quan trọng như thế nào, nói không chừng hần sẽ sớm lấy người vào cửa.”

“Người nói là thực?” Lời hần nói làm Hoa Liên một phen nổi giận.

“Đương nhiên, người ngấm lại mà xem, dựa vào sắc đẹp của người, chỉ cần người đưa tay ra, Kinh Vô Tình còn không vội vàng cầm lấy? Đến lúc đó sẽ đem hần đá đi, mà người lại trở về trong vòng tay của Thiết Liệt, chẳng phải hoàn mỹ lắm sao?” Nếu Liễu Phượng Nương là hoa khô thì Hoa Liên kia chính là hoa vương, đồng dạng có thể làm cho nam nhân ý loạn tình mê. Không nói dối, hần cũng có một chút động lòng, nhưng vợ của bằng hữu không thể động, chút đạo lý ấy hần vẫn hiểu được, huống chi hần hướng tới tự do, tình yêu sẽ bóp chết hần, cho nên miễn bàn đến hôn nhân.

“Được, ta làm.” Hoa Liên động lòng, như vậy chẳng những có thể báo thù sự sỉ nhục mà Kinh Vô Tình đã làm với nàng, còn có thể giành được trái tim của Thiết Liệt, nhất cử lưỡng tiện.

“Như vậy chúng ta phân công nhau thực hiện.” Thạch Định Phong quyết định phát huy tinh thần ‘người đối cũng như ta đối, người chết đuối cũng như ta chết đuối’* để tới cứu bạn tốt đang rơi vào trong nước sôi lửa bỏng. Mặc kệ tương lai có kết quả như thế nào, Dạ hoàng vẫn sẽ cảm kích hân khổ tâm.

*nguyên văn: nhân cơ kỷ cơ, nhân nịch kỷ nịch.

Trời đất!

Thiết Liệt đang tránh ở chỗ tối vừa buồn cười vừa tức giận, hai kẻ hồ đồ kia thật đúng là trời sinh một đôi, ngay cả nam nữ cũng không phân biệt được mà còn muốn tính kế người khác.

Bất quá, cứ để họ làm bừa đi, nói không chừng lại có được kết quả kinh người. Hắn nhất định sẽ yên lặng xem diễn biến.

7. Chương 6

Ánh mắt của nữ nhân này có phải có vấn đề rồi không?

“Kinh công tử, chào.” Hoa Liên cười khanh khách, ân cần thăm hỏi.

“Chào.” Kinh Vô Tình đứng trước gương sửa lại y phục, không có quay đầu lại. Một khi đã bàn xong chuyện làm ăn, nàng cũng nên tính đến việc về nhà, nhưng phải làm thế nào mới có thể bình yên thoát thân từ trong tay của Dạ hoàng, đây chính là một vấn đề rất nan giải.

Gần đây khuôn mặt tươi cười của Dạ hoàng thỉnh thoảng lại hiện lên quấy nhiễu nàng, nàng sẽ không thực sự động lòng với hắn đấy chứ? Nàng không có khả năng vì chuyện tình cảm riêng tư của mình mà làm ảnh hưởng đến việc buôn bán của Tô Châu trà phường, mà hắn cũng không thể vì nàng mà buông bỏ mọi vinh hoa phú quý cùng quyền thế ở Dạ thành, huống chi trong tương lai hắn còn là Đại Đường phò mã, cho nên, nàng không cần phải quá lo lắng, nhưng vì cái gì trái tim lại nhói đau?

Bị nàng xem nhẹ làm cho Hoa Liên cảm thấy chán nản, nhưng mặt ngoài vẫn làm như không có chuyện gì “Kinh công tử, người đã hứa với ta hôm nay sẽ theo ta ra ngoài một chút.”

“Đi thôi.” Kinh Vô Tình không thèm liếc nàng lấy một cái, thản nhiên đi ra phía cửa phòng, nhưng vừa đến cửa đã gặp đoàn người Liễu Phượng Nương.

“Công tử, có thể cho Phượng Nương đồng hành hay không?”

Sao lại thêm một người tới nữa. Xuân Lan bĩu môi khinh thường, mấy nữ nhân này đúng là ‘bất kiến hoàng hà tâm bất tử’*.

*Không thấy suối vàng không chết tâm.

“Tiện nhân như ngươi lấy tư cách gì đi cùng?” Hoa Liên chán ghét cái kiểu làm bộ yếu đuối của Liễu Phượng Nương, tưởng tượng cảnh Thiết Liệt cùng nàng thân mật, trong lòng cảm thấy rất khó chịu.

“Hoa Liên.” Kinh Vô Tình lạnh lùng trừng mắt.

Hoa Liên đến giờ mới phát hiện Kinh Vô Tình và Thiết Liệt có nhiều điểm rất giống nhau, vô hình chung đều có khí thế uy nghiêm khiến cho người khác cảm thấy bị uy hiếp, làm người ta không dám mạo phạm.

“Muốn thì cùng đi, ta cũng chưa thăm thú phong cảnh của Dạ thành.” Kinh Vô Tình nhàn nhạt mở miệng.

Hoa Liên vì sao lại trở nên khác thường, là do Thiết Liệt bày mưu sao? Hắn sẽ không thể yên lành nếu dám tính kế với nàng? Bất quá, Hoa Liên còn chưa biết nàng là thân nữ nhân, nếu không sớm đã đem nàng xếp cùng một loại với Liễu Phượng Nương.

“Vậy để ta dẫn đường nha.” Hoa Liên lạnh một tiếng, đi lướt qua bên người Liễu Phượng Nương.

“Liều cô nương, mời.” Thái độ không lạnh không nóng của Kinh Vô Tình làm cho trong lòng Liều Phượng Nương cảm thấy chút mất mát.

“Có thể thêm ta không?” Thân ảnh cao lớn của Thiết Liệt đột nhiên xuất hiện.

Lại nữa? Xuân Lan trong lòng không ngừng kêu khổ.

“Đương nhiên là được.” Hoa Liên hưng phấn giống như tiểu cô nương ôm lấy cánh tay hắn, hoàn toàn quên mất việc phải câu dẫn Kinh Vô Tình.

Thiết Liệt không hề chớp mắt chăm chú nhìn Kinh Vô Tình “Người thấy sao?”

“Ở đây người là chủ, ta có thể có ý kiến gì.” Hắn sợ nàng chạy trốn.

“Liệt, chúng ta đi thôi.”

Thế là một đám người chậm rãi đi dạo trên phố.

Cơ hội tới rồi.

Thiết Liệt bị Hoa Liên quần lấy, Liều Phượng Nương và Kinh Vô Tình ở sau lưng bọn họ đồng dạng có tâm sự.

“Kinh công tử, sao người không nói câu nào?” Liều Phượng Nương lên tiếng phá vỡ không khí nặng nề giữa hai người.

“Người muốn nói cái gì?” Nhìn phía trước có một đôi chim yêu nhau, Kinh Vô Tình cảm thấy ngực giống như bị cái gì đó xé rách, một thùng dấm chua theo đó chảy vào trong lòng, nàng phát hiện mình cứ nhiên lại ghen tị.

Xem bộ dáng không yên lòng của nàng, Liều Phượng Nương nhú mày “Chẳng nhẽ những tin vệt thêm mắm dặm muối lưu truyền trong Dạ thành gần đây là có thật?”

“Cái gì?” Kinh Vô Tình thu hồi tầm mắt.

“Chính là Dạ hoàng cùng người là hai kẻ đoạn tụ...”

“Vậy người nghĩ thế nào?” Khoé miệng Kinh Vô Tình hiện lên một nụ cười lạnh nhạt.

“Ta đương nhiên không tin.” Liều Phượng Nương nhìn thẳng vào khuôn mặt tuấn mỹ vô khuyết của Kinh Vô Tình, càng xem càng làm cho tim người ta đập thành thịch.

“Các người nói chuyện gì mà vui vẻ quá vậy?” Thiết Liệt bức bối quay đầu lại, vốn muốn để Kinh Vô Tình ghen tuông, ai mà biết nàng căn bản một chút cũng không thèm để ý.

“Không có gì.” Liều Phượng Nương nhanh chóng giải thích, dựa vào bên người Kinh Vô Tình.

“Trong thành thật là náo nhiệt.” Kinh Vô Tình tránh né sự gần gũi của Liều Phượng Nương, hét nhìn đồng lại nhìn tây, nhìn đám người đi qua đi lại tấp nập, những quán ăn nhỏ, những gánh hàng rong, buôn bán thân thiện, một điểm cũng nhìn không ra đây là nơi nằm trong sa mạc hoang vắng.

“So với Giang Nam thì như thế nào?” Thiết Liệt hỏi.

“Đúng vậy! Kinh công tử đến từ Giang Nam, nghe nói phong cảnh Giang Nam rất đẹp, bốn mùa như xuân, ta cũng muốn đi Giang Nam thăm thú một chút.” Hoa Liên không kiêng kỵ mà dính sát vào Thiết Liệt, hiếm khi thấy hắn đối xử với nàng dịu dàng như vậy.

“Giang Nam có bốn mùa, thời tiết ôn hoà, trên núi có tuyết phủ....Cẩn thận.” Kinh Vô Tình kịp thời đẩy Liều Phượng Nương ra, chỉ thấy mấy đạo ngân quang bay vào trong đám người hiện không kịp phản ứng, thoáng chốc thét chói tai.

Thiết Liệt và Thiết Tâm chặn hơn phân nửa số tên, nhưng cũng có không ít mũi tên có khả năng trúng vào dân chúng vô tội.

“Chết tiệt!” Thiết Liệt quát lên “Thiết Tâm, lập tức sơ tán dân chúng.”

“Bọn họ nhằm vào chúng ta mà đến.” Kinh Vô Tình dùng tay gạt mũi tên ra, cũng kéo Xuân Lan đang sợ hãi ra phía sau bảo vệ.

“Thiết Liệt, những người này đến đây làm gì? Thật đáng giận, chẳng nhẽ trong mắt bọn chúng không có vương pháp?” Hoa Liên lấy chủy thủ tủy thân ra gạt ba mũi tên đang bắn về phía nàng.

Những người ở bốn phía xung quanh thì nhau chạy trốn, chỉ trong chốc lát, trên đường lớn chỉ còn sót lại đám người bọn họ, không khí náo nhiệt vừa rồi giờ rơi vào chết chóc.

“Kẻ nào dám ở trong thành giường oai?” Thiết Liệt đề cao cảnh giác, chỉ thấy trên mái hiên có một số cung tiễn thủ che mặt đang đứng dậy, một tên Hắc y nhân võ công có vẻ cao hơn mấy tên còn lại nhảy từ trên mái nhà xuống.

“Dạ hoàng, lần trước người may mắn chạy thoát, bất quá, lần này vận khí của người không được may mắn như vậy nữa đâu.” Tên Hắc y nhân cầm đầu đám người cao gầy cười lạnh nói.

“Nguyên lai các người là mấy tên gia hỏa núp trong bóng tối đả thương người.” Thiết Liệt đột nhiên hiểu ra, bật cười chế nhạo “Ta không tìm các người, các người lại tự động vác xác đến cửa.”

“Mấy tên tiểu nhân lén lút các người, ban ngày ban mặt mà đánh lén, thật không biết xấu hổ. Xuống đây! Xuống đánh với bổn công chúa, hay là các người không dám?”

“Khá lắm Hoa Liên công chúa, Thiết Liệt, người thật là có phúc.” Tiếng cười lạnh quanh quẩn trong gió.

Không ai dám phớt lờ.

“Ta đã từng nghe qua giọng nói của người.” Thiết Liệt quan sát Hắc y nhân, đôi mắt nhú lại “Các người là người của Mộc Gia Bảo.”

“Hoá ra là bọn tặc tử Mộc Gia Bảo, cấu kết phiên bang, ý đồ mưu phản, sớm phải chết ngàn lần.” Hoa Liên cười lạnh.

“Câm miệng, nha đầu thối như người thì biết cái gì.” Hắc y nhân cao gầy nổi giận nói “Mộc Gia Bảo chúng ta lui tới làm ăn với thương nhân bên ngoài thì có tội gì? Nói cái gì mưu phản, cấu kết, tất cả đều do tên hôn quân không hiểu rõ sự tình của các người tin lời xàm ngôn của bọn tiểu nhân.”

“Làm càn, người dám xúc phạm hoàng đế thúc thúc của ta....” Hoa Liên tức giận đến đỏ mặt.

“Hoa Liên.” Thiết Liệt trầm giọng ngăn nàng lại, chuyển hướng sang Hắc y nhân “Vậy ý người muốn như thế nào?”

“Ta muốn các người đền mạng cho những người đã chết oan của Mộc Gia Bảo.” Dao chỉ thẳng vào mặt Thiết Liệt.

“Mấy tên loạn thần tặc tử các người, nếu không phải lúc trước Thiết Liệt xin với hoàng đế thúc phụ đem quân đánh dẹp Mộc Gia Bảo thì người nghĩ các người có thể tránh được một kiếp hay sao? Nếu hoàng đế thúc phụ của ta phái tứ phương tiết độ sứ cùng với đại quân đến dẹp loạn, ta nghĩ Mộc Gia Bảo các người đến gà chó cũng không còn, không đến phiên mấy tên dư nghiệt như các người ở nơi này kiêu ngạo.” Hoa Liên cười nhạt “Mưu phản là tội rất nặng.”

“Câm miệng, tiện nhân, chỉ cần ta bắt được người thì còn sợ cấu hoàng đế kia không theo ta thoả hiệp hay sao.” Hắc y nhân quát lên một tiếng, cung tiễn thủ toàn bộ lấp tên vào cung, đao vung lên, tên bắn ra như mưa, người bịt mặt cầm đao đánh lén Thiết Liệt đang chú tâm phòng ngự. “Hôm nay chính là ngày chết của các người.”

Những người biết võ công còn có năng lực tự bảo vệ, không biết võ công chỉ có thể tránh né, Kinh Vô Tình ốc không mang nổi mình ốc, còn phải phân tâm chiếu cố hai nữ nhân không biết võ công.

“Tình nhi, nguy hiểm.” Mắt thấy một mũi tên bắn thẳng về phía Kinh Vô Tình đang lấy trứng chọi đá, Thiết Liệt kinh hồn hô lên một tiếng.

Kinh Vô Tình biết nếu nàng né tránh thì Liễu Phượng Nương và Xuân Lan ở phía sau nhất định sẽ bị tên bắn trúng, nàng chỉ có thể vội vã đẩy hai nàng sang một bên, còn mình lại không thể tránh khỏi mũi tên nhọn đang bắn tới kia, trong giây lát, bả vai truyền đến cảm giác vừa tê lại vừa nóng.

“Tiểu thư.” Xuân Lan trong khoảng khắc thấy máu chảy ra trước mặt tối sầm ngã xuống.

“Đáng chết.” Thiết Liệt rống giận, quyền phong uy vũ chém ra, Hắc y nhân thấy thanh đao của mình bị chưởng phong chặt gãy làm đôi.

Lúc này, rất nhiều hộ vệ do Thạch Định Phong dẫn đầu đã đến nơi.

“Rút lui.” Hắc y nhân thấp bé vì cứu Hắc y nhân cao gầy mà bị chưởng phong của Thiết Liệt đánh trúng cánh tay, lao đảo rút lui.

“Tình nhi.” Thiết Liệt bất chấp những người ở đằng sau, chạy vội tới bên người Kinh Vô Tình, trước khi thân mình nàng ngã xuống một khắc đã nhanh chóng ôm lấy nàng, dùng phần nộ để che giấu nỗi bất an trong lòng “Người ngốc đến mức thấy tên bắn tới cũng không tránh sao chứ?” Nếu không phải sau lưng nàng còn có hai người, nàng tuyệt đối sẽ tránh được.

“Giặc đến đường cùng không nên đuổi theo.” Thạch Định Phong ngăn lại Hoa Liên đang xúc động, quay đầu lại nhìn Kinh Vô Tình bị thương, hai hàng lông mày rậm gắt gao nhíu lại “Sao lại thành ra như vậy?”

“Tên này có độc.” Liễu Phượng Nương hít một ngụm khí lạnh, nhìn bả vai bị tên bắn trúng của Kinh Vô Tình, máu từ chỗ đó chảy ra từ hồng chuyển thành màu đen.

Thạch Định Phong nghe vậy không khỏi liếc mắt nhìn về phía Liễu Phượng Nương, chiếu theo lẽ thường những cô nương khi nhìn thấy máu thì mặt mày sẽ thất sắc, hay lăn ra bất tỉnh giống như Xuân Lan, nhưng, nàng bình tĩnh không giống người bình thường.

“Đây là vết thương nhỏ.”

Chẳng nhẽ hần quên vị hôn thê của hần còn ở bên cạnh? Kinh Vô Tình phát ra âm thanh suy yếu “Ta không có việc gì, chỉ là đầu có chút mơ hồ, người đừng ôm ta.” Nàng cố ý giả vờ, nhưng khí lực toàn thân giống như bị mất hết.

“Đến bây giờ người còn muốn cạy mạnh, đáng chết.” Lời vừa nói xong con mắt hần cơ hồ bốc lửa, cúi đầu hôn lên môi nàng.

“Ừm...” Kinh Vô Tình cảm thấy mình rất nhanh sẽ không thể thở được “Mau dừng...”

“Ta muốn người, nhưng không phải bây giờ. Người tốt nhất hãy ngoan ngoãn nghe lời ta, nói gì cũng không được cãi, nếu không mỗi lần người mở miệng ta sẽ dùng phương pháp này để bắt người im lặng.” Nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của nàng ửng hồng, Thiết Liệt thở nhẹ một hơi, cúi xuống ôm lấy nàng “Thạch Định Phong, nơi này giao cho người.”

“Người đừng như vậy, nam nữ thụ thụ bất...”

Thiết Liệt lại một lần nữa chứng minh hần không phải là quân tử, hôn lên cái miệng đang lải nhải của nàng, dưới con mắt của bao người nhanh chóng rời đi.

Chẳng nhẽ lời đồn là thật? Thiết Liệt là kẻ đoạn tụ? Hoa Liên không khỏi biến sắc.

“Người rõ ràng có thể cứu nàng.” Tiếng gầm gừ như sấm dậy vang lên, xuyên vào tai Kinh Vô Tình hiện giờ đang ngủ mê man.

“Rõ ràng người biết ta không thể ra tay, nếu ra tay thì thân phận của ta sẽ bị đưa ra ánh sáng.” Trong giọng nói bình thản của người này có vài phần bất đắc dĩ.

“Ta không cần biết thân phận người lộ hay không lộ, con gà nhà người ngoài việc trang điểm xinh đẹp, trên hoa ghẹo nguyệt thì còn có thể làm cái gì?”

Giọng nói như sét đánh ngang tai này làm cho Kinh Vô Tình nghĩ đến một người - Thiết Liệt. Sao hắn vẫn ác bá như vậy chứ, gặp chuyện gì cũng rống lên để giải quyết. Nàng không quên trước khi nàng té xỉu hắn đã dùng nụ hôn cuồng nhiệt, nóng bỏng che lại miệng của nàng. Nghĩ đến ở trước mặt mọi người, hắn cư nhiên đối với nàng làm ra chuyện mất mặt như vậy, nàng tình nguyện hôn mê, giả chết cũng không muốn nhìn thấy mặt hắn.

Nhưng là thanh âm của người kia nghe có vẻ thấp phần quen thuộc, không trầm thấp như Thạch Định Phong, cũng không trong trẻo như Hoa Liên, mà là giọng nói trung tính giữa nam và nữ.

“Ta cảnh cáo ngươi, vạn nhất nàng xảy ra chuyện gì, ta sẽ vật trụi lông con gà nhà ngươi, cho ngươi vĩnh viễn không thể bay nổi.” Thiết Liệt nắm chặt vạt áo của hắn.

“Vâng, vâng, lão đại, có thể buông tay ra không?” Hắn dễ dàng đẩy tay Thiết Liệt ra “Xin người hãy nhớ kỹ, gà và phượng hoàng không thể đánh đồng, gà chỉ có thể chạy trên đất mà phượng hoàng lại bay trên bầu trời, hơn nữa gà chính là gà, còn phượng hoàng thì chưa từng có ai nhìn thấy hình dạng thật của nó.”

“Ta không cần biết ngươi là loại chim gì, còn không thì chính là loại chim bay đã thú chỉ có vẻ đẹp bề ngoài.” Thiết Liệt hừ lạnh một tiếng “Ta bảo ngươi điều tra những tên đến Dạ thành tác quái, kết quả thế nào? Ngươi chỉ biết đến Dạ thành ăn uống chơi bời, ngay cả một chút manh mối cũng không có.”

“Lão đại, là do người kia giấu diếm quá cẩn thận, không có chút sơ hở thì làm sao ta điều tra được.”

“Không có năng lực cũng đừng bao biện, uống cho ngươi danh bay đầy trời, tinh thông thuật dịch dung - Bắc Phượng Hoàng.”

“Ngươi nghĩ cải trang làm nữ nhân thì hay lắm sao? Nếu không phải ta lên vào trong hoa lâu thu thập tin tức rồi báo cho ngươi, giúp ngươi tránh thoát vô số lần ám sát, sao ngươi còn có thể sống đến bây giờ?”

“Đúng vậy! Cám ơn người đã vì con chim này mà hi sinh nhan sắc.”

Rốt cuộc là ai đang cãi nhau bên tai nàng? Trong đó có một người là Dạ hoàng, còn người kia...nàng miễn cưỡng mở mí mắt nặng ngàn cân, mơ hồ cảm thấy một bộ quần áo hoa lệ lúc ẩn lúc hiện ở trước mắt nàng, quần lụa mỏng cứ bay tới bay lui, làm cho nàng cảm thấy choáng váng.

“Lần này người của Mộc Gia Bảo tại sao lại tiến vào Dạ thành? Còn biết chúng ta sẽ ra ngoài? Trong này có người âm thầm làm nội ứng.” Thiết Liệt chuyển sang chủ đề khác.

“Ta tra được có hai người đáng nghi...”

“Việc này ta sẽ đi thăm dò, ngươi về phòng đi, miễn cho người ta hoài nghi.”

Bọn họ đang nói cái gì? Nàng nghe không rõ lắm, đầu rất đau... Kinh Vô Tình lại chìm vào hôn mê.

“Chuyện này không được tiết lộ ra ngoài.” Thiết Liệt trừng mắt đe dọa người đang bắt mạch cho Kinh Vô tình - Mộc Đường Thiết Hạnh. “Ngươi có thể đi xuống.”

Thiết Hạnh cúi chào rồi lui ra.

Lại uy hiếp người khác! Kinh Vô Tình chớp chớp mắt.

“Nàng tỉnh rồi.” Thiết Liệt làm bộ bình tĩnh, kỳ thực vẫn chưa hết căng thẳng, lúc nhìn thấy nàng trúng tên, trái tim hắn dường như cũng bị xuyên thủng, đau đến mức không thể thở được.

“Thiết Liệt, ở đây là...” Lời còn chưa nói xong nàng đã bị một người nào đó ôm vào trong lồng ngực ấm áp.

“Ta thiếu chút nữa bị nàng dọa chết.”

“Ta không có việc gì.” Trong vòng tay ấm áp của hắn, trái tim nàng không thể khống chế mà xao động, nàng cảm nhận được bên tai rất nóng. “Ngươi đừng như vậy, Thiết công tử.” Ý thức được nơi này là Dạ Hoàng cư, nàng bắt đầu bất an giãy dụa, trong lòng tự nhủ mình không thể chìm đắm vào trong lưới tình ôn nhu của hắn.

“Đừng cử động.” Thiết Liệt khiển trách giữ nàng lại “Thầy thuốc nói vết thương của nàng không có gì đáng ngại, nhưng độc chưa trừ hết, vẫn phải nằm trên giường nghỉ ngơi nhiều hơn.”

“Buông ta ra.” Kinh Vô Tình cố ý bày ra khí thế bất khả xâm phạm, nhưng giọng nói yếu ớt của nàng không đủ lực uy hiếp.

“Không thể, cả đời này cũng không thể.” Thiết Liệt mở rộng vòng tay gắt gao ôm nàng vào trong lòng, thậm trọng không dám dùng sức vì sợ làm nàng bị đau.

“Thiết Liệt, dư nghiệt của Mộc Gia Bảo giống như đã biến mất trong không khí....” Thạch Định Phong vừa bước vào cửa nhìn thấy cảnh này thì trợn mắt “Người....Các người sao có thể ôm nhau?”

Kinh Vô Tình vội đẩy Thiết Liệt ra.

“Cẩn thận, đừng để miệng vết thương của người rách ra.” Thiết Liệt dùng đôi mắt đằng đằng sát khí nhìn Thạch Định Phong – kẻ đã bao lần làm hỏng chuyện tốt của hắn.

Người nhớ kỹ cho ta!

Thạch Định Phong nuốt nuốt nước miếng, đi đến bên cạnh nói nhỏ vào tai Thiết Liệt “Hoa Liên công chúa nói nếu người không cho nàng một câu trả lời thoả đáng thì nàng sẽ giải trừ hôn ước với người.”

“Huỷ hôn thì huỷ hôn, ta càng thanh thản.”

“Thiết Liệt, lời này không phải muốn nói là nói, người tùy hứng làm vậy sớm muộn cũng dẫn đến hoạ sát thân, tục ngữ có câu rất đúng, dân không thể đấu lại quan.”

“Đến thì đến, ai sợ ai, Dạ thành chẳng nhẽ sợ quân đội Đại Đường.” Thiết Liệt cười lạnh.

“Các người đang nói cái gì?” Kinh Vô Tình vốn không nghe thấy bọn họ đang thầm thì cái gì, nàng chỉ muốn mau chóng rời khỏi căn phòng tràn đầy hơi thở nam tính của Thiết Liệt.

“Không có gì, ta dìu người.” Thiết Liệt chạy nhanh đến đỡ Kinh Vô Tình.

“Không cần, lời đồn đại giữa chúng ta hiện giờ đã quá nhiều.” Nàng không muốn tiếp tục hiểu lầm.

“Ta không nhận lời cự tuyệt.”

“Thiết công tử, xin chú ý ngôn từ của người.” Kinh Vô Tình không nghe lời cùng Thiết Liệt bốn mắt nhìn nhau.

Thạch Định Phong cơ hồ có thể cảm nhận mùi thuốc súng nồng nặc trong không khí “Hai người các người trước tiên ngồi xuống rồi có gì từ từ nói, ngàn vạn lần đừng kích động.”

“Ai cần người lo.” Thiết Liệt ra tay nhanh như chớp, thân thể Kinh Vô Tình trong chốc lát cứng đờ.

“Thiết Liệt, người dám điểm huyết đạo của ta.”

“Có tiến bộ, ít ra không phải Thiết công tử.” Thiết Liệt cười xấu xa, ôm ngang người nàng đặt lên giường.

“Thiếu gia, thuốc đã sắc xong, người... a.” ‘Xoảng’ một tiếng, cái bát rơi xuống đất, Xuân Lan vừa mang thuốc vào hét lên “Tên dã man kia, người làm gì tiểu thư nhà chúng ta?”

Sét đánh giữa trời xanh! Kinh Vô Tình thấp giọng “Chết tiệt.”

Tiếng thét của Xuân Lan tuy có thể cứu nàng trong lúc nguy hiểm nhưng cũng làm cho lớp nguy trang mấy năm nay của nàng bại lộ.

“Liệt, người cùng nàng...” Hoa Liên vừa vặn đi vào cửa nghe vậy thì khiếp sợ đến mức mặt trắng bệch.

“Hắn là nữ?” Cẩm Thạch Định Phong thiếu chút nữa rớt trên mặt đất.

“Thiếu gia? Tiểu thư?” Liễu Phượng Nương lo lắng cho thương thế của Kinh Vô tình nên mới để nha hoàn dìu đến, đứng ở cửa nghe Xuân Lan hét chói tai, thân hình nhoáng một cái ngất đi.

Kinh Vô Tình sắc mặt trắng bệch, mây đen nhất thời trên đầu bao phủ.

“Không có việc gì hết, tất cả đã có ta.” Thiết Liệt ngồi ở mép giường bên cạnh Kinh Vô Tình.

“Điều tại người.” Có hẳn mới không xong.

“Người thực sự là cô nương?” Thạch Định Phong vắt vả lăm mới thốt được ra một câu “Sao có thể như vậy, thân hình người không có lấy một chút đường cong, nhìn bề ngoài không có một điểm giống như cô nương.” Uống cho hẳn hàng năm cùng nàng tiếp xúc, lại không khám phá ra thân phận nữ nhân của nàng.

“Thạch công tử, dáng người ta có được hay không chẳng liên quan gì đến người.”

“Chỉ cần ta vừa lòng là được rồi.” Thiết Liệt cảm thấy vui vẻ vòng tay ôm lấy Kinh Vô Tình đang bị điểm huyết, hưởng thụ tư vị nhuyễn ngọc ôn hương.

“Tiểu thư, thực xin lỗi.” Xuân Lan vẻ mặt hối lỗi đứng ở bên cạnh, cùng Kinh Vô Tình sử dụng ánh mắt sát nhân nhìn về phía Thiết Liệt.

“Không sao, lộ ra cũng tốt.” Kinh Vô Tình thở dài, tâm tình bỗng nhiên thoải mái không ít.

“Liệt, chẳng nhẽ người đã sớm biết?” Oán khí trong bụng Hoa Liên dâng lên làm nghẹn họng. Rốt cuộc trong lòng hẳn nàng là cái gì?

“Kinh cô nương, ta cáo lui trước.” Liễu Phượng Nương ảm đạm rời khỏi phòng, tựa hồ đã chịu đủ kích không nhỏ.

“Uy, Dạ hoàng, người còn không mau đuổi theo an ủi nàng.” Kinh Vô Tình trừng mắt nhìn Thiết Liệt mặt dày, hẳn nghĩ động tay động chân với nàng, huỷ hoại danh dự của nàng thì nàng sẽ khuất phục hẳn, hẳn đã lắm rồi.

“Nàng đang ăn dấm chua?” Thiết Liệt cười gian.

Kinh Vô Tình nghiêm mặt “Rõ ràng đang là ban ngày mà người còn nằm mơ.” Nói thực, trong lòng nàng có chút khó chịu, nhưng tuyệt đối không phải vì hẳn phong lưu, nàng thâm nhủ với mình như vậy.

“Liệt, người không có gì để giải thích với ta sao?” Hốc mắt Hoa Liên đã đỏ hồng. Đôi câu nam nữ đang ôm ấp này quả thực coi đây là chốn không người, trong mắt hẳn còn có vị hôn thê này nữa hay không.

“Không có gì để giải thích, ta căn bản chưa từng có ý với người.” Thiết Liệt không thèm liếc mắt nhìn Hoa Liên, trong mắt chỉ có dung nhan diễm lệ lạnh như băng giá của Kinh Vô Tình.

“Ý của người là trước giờ ta tự mình đa tình?” Nói gì thì nói nàng cũng là công chúa Đại Đường, sao hẳn có thể đối xử với nàng như vậy?

“Người có thể hiểu ra thì tốt lắm.”

Hoa Liên xấu hổ và giận dữ hít vào một hơi “Khá lắm Thiết Liệt, khá lắm Kinh Vô Tình, các người nhớ kỹ cho ta.” Nàng nói xong liền bỏ đi.

“Hoa Liên, ai da. Thiết Liệt, người tốt xấu gì cũng nói để nghe một chút.” Thạch Định Phong nhin không được vỗ vỗ trán.

“Thạch diên, chuyện này do người mà ra, người phụ trách giải quyết.” Giờ phút này trong mắt hẳn, trong lòng hẳn chỉ có mình Kinh Vô Tình, không dung được những người khác.

“Người... a” Thạch Định Phong biết tình thế không ổn, chạy nhanh đuổi theo Hoa Liên “Hoa Liên, chờ ta.”

“Xuân Lan, đi ra ngoài.” Trong ánh mắt Thiết Liệt toả ra khí thế không giận mà uy nghiêm.

Xuân Lan có cảm giác sau lưng sồn gai ốc, nhưng vẫn ngang ngạnh không nghe theo “Người không phải chủ tử của ta, dựa vào cái gì ra lệnh cho ta?”

“Bảo nàng lui ra.” Trong mắt Thiết Liệt lộ ra ý cười phóng đảng, trối chạt Kinh Vô Tình.

Nhìn ánh mắt nóng bỏng của hẳn, Kinh Vô Tình cảm thấy huyết mạch căng phồng, trống ngực đập liên hồi “Người, người... không thể làm loạn.” Nàng không quên từ trước đến nay hẳn chưa bao giờ để người khác

vào trong mắt, cuồng ngạo ngang ngược cổ tình làm bậy. Lúc nàng ốm đau nằm trên giường, nếu hấn muốn nàng, nàng chẳng những không thể thoát thân, nói không chừng còn làm liên lụy Xuân Lan.

Hấn ghé sát làm vành tai Kinh Vô Tình không khỏi nóng lên “Hiện giờ thân thể nàng vẫn đang suy yếu, ta tự nhiên sẽ không làm loạn, nhưng nếu cô ta ở trong này cản trở, ta cũng không dám chắc mình có gây ra chuyện gì hay không.” Nha hoàn này luôn cản trở hấn và tiểu tình nhân thân mật, làm cho hấn bớt đi ít nhiều cơ hội âu yếm nàng, hấn không đem nàng ta ra khai đao coi như đã nể mặt tiểu tình nhân.

“Xuân Lan, đi xuống.” Kinh Vô Tình thở dài.

“Tiểu thư.” Xuân Lan khó có thể tin, nhưng thấy biểu tình không nên xen vào của Kinh Vô Tình thì nàng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ rời đi “Vâng.”

“Cuối cùng cũng có thể ở riêng với nàng.” Thiết Liệt ôm nàng thật chặt.

“Người có thể giải huyết cho ta trước được không?” Tựa vào lồng ngực rộng lớn của hấn, Kinh Vô Tình tự nhiên có một loại cảm giác an toàn trước kia chưa từng có.

“Nàng cam đoan sẽ ngoan ngoãn ở nơi này dưỡng thương?”

“Ta hiện giờ bị như vậy còn có thể chạy đi đâu?” Kinh Vô Tình chế giễu, một dòng nước ăm ắp chảy vào trong lòng.

“Được, bất quá, ta muốn hôn nàng.” Thiết Liệt lập tức giải huyết cho nàng.

Khi môi hấn từ từ phủ xuống, Kinh Vô Tình phát hiện mình như bị thôi miên không thể dời tầm mắt, khi đầu lưỡi linh hoạt của hấn nhẹ như lông hồng phủ xuống đôi môi nàng, nàng phát hiện miệng của mình không tự chủ được mở ra nghênh đón hấn, phẳng phất như đã chờ đợi nụ hôn này từ rất lâu, rất rất lâu.

Thiết Liệt dùng một tay ôm lấy eo nàng, một tay đỡ lấy sau gáy của nàng hôn thật sâu, cảm giác được nàng đáp lại, đầu lưỡi nóng của hấn vội vàng tiến vào đôi môi đang hé mở của nàng.

Nàng nhận ra hơi thở của mình ngày một gấp gáp, nhiệt độ trên người hấn như lửa bỏng thiêu đốt không khí xung quanh nàng, đầu lưỡi linh hoạt của hấn ở trong miệng nàng liên tục trở mình, như dã thú đói khát cắn nuốt con mồi. Nàng sắp không thở được.

Mặc cho cái lưỡi điên cuồng của hấn cùng cái lưỡi đỉnh hương của nàng quấn lấy nhau, nàng cảm giác được trái tim trong ngực nàng đang đập liên hồi, không biết là tiếng tim của nàng, hay là của hấn?

Nàng cơ hồ không nhận ra bàn tay hấn lặng lẽ tiến vào trong vạt áo nàng, lần lần đỉnh núi non mềm của nàng, cho đến khi hấn hô nhẹ một tiếng, nàng mới từ rong cơn mê tỉnh lại.

“Chết tiệt.” Hấn quên mất vết thương của nàng chưa lành.

Trời ạ! Nàng bị làm sao vậy? Kinh Vô Tình cuống quýt thu lại quần áo vừa bị mở ra.

Sợ mình không khống chế được dục vọng đang dâng lên trong cơ thể, hấn nhanh chóng chấm dứt nụ hôn triền miên này, đứng dậy rời khỏi nàng.

Trong mắt Thiết Liệt bừng bừng lửa cháy, nhìn khuôn mặt đỏ bừng của nàng “Lần sau sẽ không phải là một cái hôn, nàng dưỡng thương cho tốt.” Lập tức xoay người biến mất sau cánh cửa.

Kinh Vô Tình khẽ vuốt lên đôi môi còn lưu lại hương vị của hấn, tâm loạn như ma. Trong nụ hôn dịu dàng của hấn, nữ tính trong cơ thể nàng tự giác thức tỉnh, còn đáp lại nụ hôn của hấn.

Thoáng chốc, sóng nhiệt lại lần nữa dâng lên, nàng ôm chặt hai má đang nóng bừng bừng, trong lòng thầm mắng hấn làm cho nàng biến thành một nữ tử yếu đuối chỉ biết dựa vào nam nhân. Bị một nam nhân cuồng ngạo, bá đạo như hấn yêu thương cuối cùng là phúc hay họa?

Lúc này, Xuân Lan đi vào thăm dò, trong tay còn bưng theo bát thuốc, thấy bộ dạng đăm chiêu của Kinh Vô Tình, trong lòng nàng tràn ngập bất an “Tiểu thư, người sẽ không yêu hấn chứ?”

“Xuân Lan, người càng ngày càng nhiều chuyện.” Trên gương mặt trầm tĩnh của Kinh Vô Tình không có chút cảm xúc, nhưng những lời Xuân Lan nói lại như viên đá ném vào mặt hồ đang yên ả.

“Là ta nhiều chuyện.” Xuân Lan âm thầm thở dài “Dạ hoàng đã có vị hôn thê, chuyện này tiểu thư rõ hơn ta mới đúng.”

Kinh Vô Tình trong lòng chấn động, nàng cứ nhiên quên mất chuyện quan trọng này.

Dạ Hoàng đã có vị hôn thê.

“Nếu không có Hoa Liên công chúa, Dạ thành phú khả địch quốc*, Dạ hoàng có quyền có thể, là một đối tượng rất tốt, tin rằng hân sẽ thật lòng với tiểu thư.”

*giàu ngang quốc gia.

Tâm tình Kinh Vô Tình vốn đã không tốt, nghe những lời Xuân Lan nói không khỏi càng thêm phiền lòng “Để thuốc ở trên bàn, người trước tiên đi ra ngoài, để cho ta một mình bình tĩnh.”

“Vâng, tiểu thư, mặc kệ người quyết định như thế nào, Xuân Lan lúc nào cũng ủng hộ tiểu thư.” Nói xong nàng xoay người rời đi.

8. Chương 7

“Nhớ ta sao?” Không hề dự báo trước, hai mắt của nàng bị hai bàn tay to che lại, hơi thở nam tính quen thuộc phất phơ bao phủ lấy nàng.

“Thiết Liệt.”

“Bảo ta Liệt.”

“Đừng náo loạn.”

“Tại sao nàng không học theo những nữ hài tử khác dịu dàng ngoan ngoãn, uyển chuyển hàm súc, chuyện gì cũng phải chống đối ta.” Nếu nàng giống như những nữ nhân truyền thống coi phụ quân như ông trời, dựa vào hơi thở của nam nhân để sinh tồn thì hân đại khái sẽ không thêm liếc mắt nhìn nàng đến một cái.

Than ôi! Nam nhân không xấu nữ nhân không thương, câu này thật là đúng, nếu hân giống như những nam nhân bình thường khác thì nàng đã không để hân vào trong mắt, hân đúng là khắc tinh trong vận mệnh của nàng.

Thiết Liệt bĩu môi, cánh tay nhẹ nhàng mà có lực vòng qua thắt lưng nàng, dễ dàng ôm nàng đặt lên trên đùi hân.

“Nàng muốn làm cái gì?” Nhìn thấy sắc mặt nàng trầm xuống, hân thông minh chuyển sang đề tài khác.

“Nam nữ thụ thụ bất thân.” Nàng không quên việc hân đã có hôn ước.

“Chúng ta hôn cũng đã hôn qua, còn cần cử chỉ thân mật hơn để chứng minh sao?” Muốn phải sạch quan hệ, không có cửa đâu.

“Thiết công tử, Liễu cô nương đang đợi người, người có thể đến tìm nàng.” Kinh Vô Tình hồn nhiên không biết cái miệng nhỏ nhắn của nàng đã mím lại, thật giống một tiểu nữ nhân đang ăn dấm chua.

“Nếu ta đến tìm nàng ta, nàng sẽ thừa dịp trốn về Tô Châu, cả đời này lẫn trốn không để ý đến ta.” Đưa tay捏 cái mũi nhỏ của nàng, Thiết Liệt hưởng thụ tư vị ngọt ngào, nhuyễn ngọc ôn hương trong lồng ngực, nụ cười vốn lạnh lùng đã hoà nhả ít nhiều “Ngẫm lại thật không thể tin nổi, từ khi gặp nàng, ta đã ba tháng không chạm vào nữ nhân, tất cả đều do nàng hại, nàng phải chịu trách nhiệm với ta.”

“Việc đó không liên quan gì đến ta.” Kỳ lạ, hình như tim đập nhanh hơn, hân làm nàng ý thức được mình là nữ nhi, không biết nên vui hay nên buồn.

“Ta cảm giác được nàng thích ta.” Thiết Liệt mắt sáng quắc ôm chặt lấy nàng, khuôn mặt hồng hồng của nàng làm cho huyết mạch của hân được một phen sôi trào.

“Người nói bậy.” Giọng nói của Kinh Vô Tình hơi run.

“Ánh mắt của nàng nói cho ta biết, còn có trái tim của nàng.” Dục vọng đốt người, hân muốn nàng.

Thân thể không kịp phòng bị bất ngờ bị nhấc bổng lên làm nàng kinh hãi, hai tay vội vã ôm lấy cổ hắn “Người muốn làm cái gì?” Đang do dự không biết có nên giãy dụa hay không thì lưng của nàng đã chạm vào gối lụa, sợ hãi cùng hưng phấn cộng thêm run rẩy không ngừng dâng lên trong huyết mạch của nàng.

“Ta đã chờ rất lâu.” Hắn dùng vòng tay vây khốn nàng.

Ánh mắt hắn tinh anh lại có thần, chiếu sáng so với ngọn nến còn chói mắt hơn, không hề chớp lấy một cái mà nhìn nàng chăm chăm.

“Ta muốn nàng.”

“Không...” Kháng cự yếu ớt của nàng bị nụ hôn nóng bỏng của hắn lấp lại.

“Nàng khiến ta vì nàng phát cuồng, một ngày không thấy nàng, cả người ta đều cảm thấy khó chịu, tất cả đều do nàng hại.” Hắn hôn lên đôi môi nàng, lên mí mắt, lên sống mũi, lướt qua khuôn mặt, vành tai, tóc mai, không cho nàng tiếp tục vô tình.

Nụ hôn ác ý của hắn kích động phản ứng theo bản năng của nàng, khẽ kêu lên một tiếng, thanh âm vừa thoát ra khỏi cổ họng làm cho nàng giật mình hoảng sợ.

Hắn làm cho nàng biến thành đặng phụ!

“Thích ta hôn không?” Thiết Liệt cắn nhẹ lên vành tai xinh xinh của nàng, và ngay lập tức làm dâng lên một cơn sóng khoái cảm, nàng phát hiện tứ chi của mình nhũn ra giống như kẹo mạch nha.

“Liệt.” Nàng không biết mình làm sao vậy, chỉ cảm thấy một ngọn lửa đang thiêu đốt cơ thể nàng.

“Ta thích nàng gọi tên của ta.” Hắn để lại dấu ấn trên cái cổ trắng mịn của nàng, sau đó tiếp tục đi xuống dưới.

“Đừng...ta không muốn làm nữ nhân của người.” Nàng thu hồi chút lý trí còn sót lại.

Phút chốc, vòng eo của nàng chặt cứng “Nàng phải làm thê tử của ta.”

Hai chữ thê tử giống như sét đánh trúng não bộ của nàng, chẳng nhẽ hắn đã quên hắn còn Hoa Liên công chúa! Không biết lấy sức lực từ đâu, nàng đột ngột đẩy hắn ra “Người có thể lấy rất nhiều thê thiếp, nhưng ta sẽ không ở trong số đó, vinh dự này xin người hãy để lại cho nữ nhân khác.” Có trời mới biết được ở Phượng lâu có bao nhiêu chim chóc đáng được hắn nuôi dưỡng.

Hắn sau khi sưng sốt thì cười cười “Ta thích bộ dáng ăn dấm chua của nàng.” Nói xong nhéo nhẹ cái mũi nhỏ của nàng “Yên tâm đi, không có người khác, nếu có thật thì nữ nhân đó chính là thê tử tương lai của ta, là nữ thượng nhân thông minh giỏi hoạt Kinh Vô Tình.”

Hắn không thích giải thích dài dòng với nữ nhân, nhưng đây là nữ nhân duy nhất từ lúc sinh ra đến giờ làm cho hắn động lòng, không giữ cho chặt thì nàng sẽ chạy trốn mất.

“Ta coi như đây là lời khen tặng.”

“Ta yêu nàng.”

Thiết Liệt đột nhiên thổ lộ làm cho nội tâm nàng kích động sôi trào, nàng nhin không được hỏi “Vì sao?”

Bộ dáng ngốc nghếch của nàng làm hắn không nhin được hôn lên cái miệng nhỏ nhắn xinh đẹp đỏ hồng của nàng.

“Yêu là yêu, còn vì cái gì? Trong đầu của nàng chẳng nhẽ chỉ toàn cỏ dại? Tự mình suy nghĩ đi.” Nữ nhân bẩm sinh ngu ngốc trước tình cảm đúng là gây sức ép cho nam nhân, chỉ sợ trong mắt nàng, chỉ có lúc kiếm tiền mới có thể trở nên thông minh lợi hại.

“Ai biết tình yêu của người có giống mấy tên bán thuốc dạo trên giang hồ hay không, thổ lộ khắp nơi.” Bị hắn yêu, nàng một chút cũng không cảm thấy vinh hạnh.

“Ta sẽ làm cho nàng tin tưởng.”

Chợt, hần điên cuồng hôn lên môi nàng, lưỡi nóng tiến vào trong miệng nàng, một loại khoái cảm hoang dại, nóng bỏng hoàn toàn thiêu đốt tứ chi nàng.

“Từ từ...Liệt, người làm ta khó thở.” Bàn tay nhỏ bé của Kinh Vô Tình để trong lồng ngực ấm áp rần rởi của hần, cảm giác ở dưới tay là hơi thở phập phồng, trái tim nàng cũng theo đó đập nhanh hơn. Nàng biết nàng trốn tránh lâu như vậy, con mãnh thú này rốt cuộc đã chịu đựng tới cực hạn.

“Không cần sợ hãi.”

“Ta mới không sợ.” Bao nhiêu năm vì chuyện làm ăn mà lui tới chỗ phong hoa tuyết nguyệt, cảnh nam nữ yêu đương nóng bỏng như thế nào mà nàng chưa từng thấy qua, nhưng đến lúc bản thân nàng tự mình ra trận thì không có cách nào thần nhiên giống như khi xem người khác làm việc.

Thiệt Liệt mỉm cười “Biểu tình trên mặt nàng giống như người sắp bước lên đoạn đầu đài.” Nói sợ hãi cũng không phải cách hình dung chính xác nhất.

Kinh Vô Tình đỏ mặt cúi đầu “Ta không biết, ta sợ mình làm không được, loại cảm giác này từ trước đến giờ ta chưa từng có, ta cảm thấy vẫn là không làm thì tốt hơn.”

“Nói cảm giác của nàng xem.” Thấy hai vai nàng cứng ngắc trong ngực hần, Thiệt Liệt cảm thấy một tia thất bại, ai kêu mình suốt ngày tìm hoa bụi rậm, không bao giờ thật lòng, cho đến khi bị nàng dùng xích lôi đi, hần mới quyết định phải bắt tên gian thương này vào trong tay.

Hần nhẹ nhàng ôm lấy eo nàng, bắt đầu âu yếm trấn an “Được rồi, ban đầu có hơi đau một chút, nhưng nàng hãy yên tâm, ta sẽ rất dịu dàng.”

“Giống như đau bệnh?” Nàng sợ mình rơi vào lưới tình của hần, nhưng nàng lại không phải nữ nhân yếu đuối có thể khiến cho người ta động lòng, lại càng không dịu dàng uyển chuyển, nàng không giống những nữ nhân truyền thống, chẳng biết làm việc nhà cũng không biết nữ công.

“Nha đầu ngốc, tin ta đi, ta yêu nàng, lần đầu tiên ta gặp nàng thì đã yêu nàng rồi.” Thiệt Liệt nhẹ nhàng tiêu trừ sự sợ hãi của nàng.

“Cảm giác tựa vào người người thật tốt.” Giống như trong trời đông giá rét được ngủ bên cạnh một cái lò sưởi lớn.

“Cảm ơn nàng đã vừa lòng thân thể ta như vậy.” Hần cũng không tốt lắm, cái mông nhỏ của nàng đang cọ sát nửa thân dưới của hần.

“Ta có thể hỏi không?”

“Nói đi.” Dù sao cũng nhịn lâu rồi, đợi thêm chút nữa cũng không sao.

“Lần đầu tiên thực sự sẽ đau sao?”

“Nàng có tin ta không?”

“Ừm.” Càng ngày càng quen hương vị trên người hần, nếu đổi nam nhân khác, nàng có thể thích ứng hay không? ‘Thói quen’ đúng là thứ đáng sợ.

“Vậy nàng đem bản thân giao cho ta.”

Nàng ngại ngần cúi đầu, đôi tay nhỏ bé ở trong ngực hần di động, nàng phát hiện dưới lòng bàn tay là tiếng trái tim đập liên hồi, mà yết hầu phát ra tiếng rên khê, giống như đang bị dày vò khổ sở.

“Xem người giống như rất thống khổ, nếu như ta làm như vậy?” Bàn tay nhỏ bé của nàng tiếp tục di chuyển xuống bụng hần, tiếng hít thở của hần thoáng chốc giống như tiếng sét đánh xuống đỉnh đầu nàng, làm cho nàng sợ hãi không dám tiếp tục lộn xộn “Người có muốn ta tiếp tục không?” Xem bộ dạng của hần dường như càng thống khổ hơn.

“Không sao, thân thể ta nàng muốn sờ thế nào cũng được.”

“Thật chẳng? Vậy ta làm thế này thì sao?” Tay nàng lại di chuyển xuống chút nữa, phát hiện thân thể hần khê run rẩy một chút, nơi nào cũng nóng giống như sắt nung, cơ bắp căng lên rất nhanh.

“Tiếp tục.” Lời nói của hần theo kẽ răng phát ra.

“Thân thể của ngươi không giống những thương nhân mập mạp từng đến kỹ viện bàn chuyện làm ăn với ta.”

“Sau này nàng chỉ có thể nhìn một mình ta.”

“Ta thích sờ ngươi, bởi vì ngươi không có mỡ bụng, hơn nữa cơ thể ngươi rất cứng rắn, không giống mấy tên béo nung núc như lợn đó, đi đường không cần thận bụng còn có thể nhảy ra ngoài quần áo, ta rất sợ đai lưng của bọn họ chống đỡ không nổi.”

Hần rất muốn cười, nhưng hần sợ nếu cười sẽ hư chuyện.

“Ta có thể thoát quần áo của ngươi chứ?” Lá gan nàng lớn lên.

“Hiện giờ không cần.” Thiết Liệt vội vã ngăn bàn tay nhỏ bé của nàng lại, e làm nàng sợ hãi, tuy nàng sớm đã qua tuổi lập gia đình nhưng tại phương diện nam nữ nàng giống như một tờ giấy trắng “Quá nhanh.”

“Xin lỗi.”

“Đừng có xin lỗi, là ta sợ không khống chế được mình.” Nắm lấy ngón tay nàng đặt lên môi, hần ngậm ngón tay cái của nàng, rồi liếm nhẹ lên lòng bàn tay nàng.

Dọc theo cổ tay liếm đến bả vai, hần nói bằng giọng mũi “Ta có thể tiếp tục không?”

Kinh Vô Tình ‘ừm’ một tiếng, cảm thấy thân thể rất nóng, không biết nên gật đầu hay lắc đầu, đầu óc mơ hồ giống như vừa uống rượu.

Thấy nàng không cự tuyệt, hần lớn mật thoát quần áo của nàng, lộ ra thân thể trắng nõn mềm mại, hai mắt hần toé lửa, yết hầu phát ra tiếng rên, bá đạo nhưng ôn nhu hôn lên môi nàng.

Dục vọng như thủy triều quét sạch lý trí của nàng, cảm giác thân thể như bị ngọn lửa đốt nóng.

Đột nhiên nàng cảm thấy hạ thể lạnh lạnh “Ngươi làm gì thoát tiết khổ của ta.”

“Bởi vì ta muốn nàng.” Thiết Liệt chậm rãi kích thích thân thể nàng.

“Ta muốn cho nàng nhắm nháp khoái cảm cực độ.” Cho dù dục hỏa đốt người, hần vẫn chậm rãi hướng dẫn tiểu Tình nhi chưa có kinh nghiệm tiếp xúc thân mật.

“Liệt...” Nàng cảm thấy thân thể không còn là của mình nữa, thầm nghĩ vì hần trả giá thật nhiều.

“Chính là bây giờ.” Hần rất nhanh cởi quần áo của mình, chậm rãi đè lên người nàng.

(đang gay cấn mà chị cứ Liệt Liệt mãi ko nhận đc cười =))

Kinh Vô Tình cắn chặt môi dưới, quật cường không để tiếng rên rỉ thống khổ phát ra, mạnh mẽ lau đi nước mắt lẫn trên má.

“Đừng gây áp lực cho mình.” Hần lại hôn nàng “Một lúc nữa sẽ không đau.” Vì đây là lần đầu tiên của nàng nên hần rất đổi nhẹ nhàng, không muốn làm nàng bị thương.

“Ngươi đổ thật nhiều mồ hôi.” Một loại cảm giác lạ lẫm vừa đau đớn vừa sung sướng mà nàng bao giờ được trải nghiệm làm cho nàng cực kỳ hoang mang, không tự chủ được chuyển động hạ thân.

Thiết Liệt hít một hơi thật sâu, thân thể co rút “Nàng....nàng đừng cử động.” Bị nàng vô thức hấp dẫn, hần từ chỗ bất động bắt đầu di chuyển.

“Liệt.” Nàng cắn chặt răng tiếp nhận khoái cảm giống như lửa bỏng thiêu đốt toàn thân.

Qua một lúc thật lâu, sau khi hần hô lên một tiếng, cả người ngồi phịch xuống bên cạnh nàng hiện giờ cũng không nhúc nhích.

Nàng không nhận được quan tâm hỏi “Người, người...không sao chứ?”

Thiệt Liệt quay đầu, nhìn nàng dịu dàng “Lời này là ta hỏi nàng mới đúng.” Ý cười thoả mãn hiện lên trên miệng hắn “Nàng thế nào? Còn đau không? Ta có làm nàng hài lòng hay không?”

“Tại sao người có thể hỏi như vậy?” Nàng lấy chân che đi khuôn mặt đỏ hồng của mình.

“Chúng ta đã thân mật đến thế, còn có cái gì không thể nói.” Hắn xấu xa dùng sức kéo nàng lại.

Kinh Vô Tình kinh hô một tiếng, thân mình cứng ngắc “Người...người không mệt sao chứ?” Hắn sao không giống những nam nhân bình thường làm xong là gục trong kỹ viện.

“Nếu không làm cho nàng hài lòng, thân là nam nhi như ta sao dám kêu mệt.” Bàn tay hắn lại bắt đầu ở trên người nàng di động.

“Liệt.” Nàng kêu lên một tiếng, hô hấp bắt đầu loạn, huyết mạch lại sôi lên.

“Theo như nàng ước lượng, có thể cho ta thêm mấy lần?” Hắn gian xảo hôn lên những chỗ mẫn cảm của nàng.

“Ừm....Người muốn ta nói cái gì?”

“Ta có làm nàng cao hứng không? Nương tử.” Hắn thở dốc, cảm giác dục vọng của mình lại dâng trào.

Kinh Vô Tình cắn cắn môi, nhìn chằm chằm vào Thiệt Liệt, thấy ham muốn cháy bỏng trong đôi mắt hắn “Cao hứng, cao hứng, như vậy người vừa lòng chưa?”

Thiệt Liệt cười gian “Vậy đến một lần.”

Lại nữa! Kinh Vô Tình trợn tròn mắt, chưa kịp mở miệng nói đã bị hắn đưa lên tận mây xanh.

“Thiệt Liệt, đại sự không tốt lắm.” Cánh cửa bỗng dưng mở ra, Thạch Định Phong vọt vào bên trong, thấy Thiệt Liệt nhanh chóng phát tay hạ màn xuống che giấu hai thân ảnh đang quấn lấy nhau, hắn vội xoay người rời khỏi phòng, trước khi đi còn liếc thấy quần áo rơi đầy trên mặt đất.

(anh này “có duyên” vô địch thiên hạ =.=)

“Hừ!” Ngắm dung mạo xinh đẹp của Kinh Vô Tình khi say ngủ, nàng chỉ trở mình một cái chứ chưa tỉnh lại, Thiệt Liệt thở nhẹ một hơi “Đi ra ngoài.” Hắn nhẹ nhàng xoay người xuống giường, nhặt quần áo rơi trên mặt đất lên.

“Không thể nào....nàng....người, không nghĩ tới người cùng nàng ta thật sự làm ra chuyện như vậy, ta còn tưởng người nói đùa.” Thạch Định Phong thực hâm mộ vận khí của Thiệt Liệt, không những khám phá ra thân phận nữ nhi của Kinh Vô Tình mà còn nhanh tay chiếm được mỹ nhân.

“Ta đã nói phàm là những thứ ta thích thì nhất định sẽ lấy tới tay.” Thiệt Liệt chậm rãi nói.

“Nhưng, Kinh công.... Ách! Nên gọi là Kinh cô nương mới phải, người rót cuộc đối với nàng là thật lòng hay vì muốn trả thù việc nàng xem người như nô lệ, sỉ nhục người?”

“Người quản quá nhiều, đây là việc riêng của ta và nàng, còn chưa đến lượt người nhúng tay vào.” Hắn một chút cũng không thích Thạch Định Phong quan tâm nàng quá nhiều. Nàng chỉ có thể là của riêng hắn.

“Được, ta không hỏi Kinh cô nương, ta hỏi Liễu cô nương? Hoa khôi nàng đối với người vẫn khăng khăng một mực, người chuẩn bị an bài cho nàng thế nào?”

“Cho dù ta và Kinh Vô Tình thành thân thì Liễu Phượng Nương vẫn là hồng phần tri kỷ của ta, Phượng lâu cũng không đóng cửa, quan hệ của chúng ta vẫn sẽ không thay đổi.”

“Người không sợ Kinh cô nương ăn dấm chua?”

“Có gì mà ăn dấm chua, làm người không phong lưu phí mất tuổi xuân, hưởng chi nam nhân nào mà không phong lưu, nếu nàng ngay cả việc nhỏ này cũng so đo thì làm sao xứng là chủ mẫu của Dạ thành.” Thiệt Liệt chuyển sang chủ đề khác “Tốt lắm, có đại sự gì mà canh ba nửa đêm chạy đến đánh thức ta?” Hắn

ngoài cười nhưng trong không cười, nói cách khác, nếu việc này không đủ ‘lớn’ như lời hấn nói thì Thạch Định Phong coi như xong rồi.

“Hoa Liên công chúa bị bắt, bởi vì việc này quan hệ trọng đại, ta đã cho phong toả tin tức.”

“Hử, ai làm?”

“Căn cứ thám tử hồi báo, có thể là người Mộc Gia Bảo, nhưng kỳ quái là Dạ thành phòng thủ nghiêm ngặt, bọn họ đột nhập bằng cách nào?”

“Xem ra phòng ngự của chúng ta không phải vững chắc đến mức một giọt nước cũng không lọt như ta tưởng.” Nếu không hấn cũng chẳng bị người ta ám toán hai lần.

“Bọn họ tại sao không tìm người mà lại bắt Hoa Liên công chúa?”

“Nếu ta đoán không sai, người bọn họ nhằm vào là Đại Đường hoàng đế, bọn họ muốn bắt Hoa Liên công chúa để lấy lại công đạo, thuận tiện mượn quân đội Đại Đường đến đối phó Dạ thành, một đá ném hai chim.”

“Thiết Liệt, hay là người đã điều tra được cái gì?” Thạch Định Phong nhíu mày, cho dù là bằng hữu hoạn nạn có nhau nhưng có đôi khi hấn cũng không hiểu được trong lòng thiết Liệt đang suy nghĩ cái gì.

Thiết Liệt không tiếc lộ một từ, khoé miệng nhếch lên, đáy mắt có ý chê cười.

“Vậy người định làm sao?” Thạch Định Phong nhìn hấn, người không khỏi run lên một trận.

“Mang ta đi hiện trường Hoa Liên mất tích.” Hấn sẽ cho kẻ đó biết chọc vào Dạ hoàng sẽ có kết cục gì.

“Thấy người lo lắng như vậy, có phải trong lòng người vẫn không quên Hoa Liên?” Nhanh chân đuổi theo Thiết Liệt, Thạch Định Phong cất tiếng nói đùa.

“Chuyện này không liên quan đến người.”

Giọng nói của hai người càng lúc càng xa, hồn nhiên không biết ở trên giường có một đôi mắt trong sáng như ngọc lưu ly chậm rãi mở ra, ánh nến trên bàn lúc sáng lúc tối. Một cơn gió thổi qua, trong phòng bao phủ một mảnh hắc ám.

“Tiểu thư, chúng ta vì cái gì phải chạy trốn trong đêm, để sáng mai không được sao?” Xuân Lan nửa đêm bị đánh thức gấp liên tục.

“Trời sáng không thể đi được.” Kinh Vô Tình không muốn đối mặt với Thiết Liệt, hấn đã đoạt đi tấm thân nàng, nàng không muốn ngay cả trái tim cũng mất nốt.

“Ách! Tiểu thư, tại sao người lại phải đi? Dạ hoàng không phải yêu người hay sao?”

“Đủ rồi.” Kinh Vô Tình ngăn lại ảo tưởng của nàng “Ta sẽ không gả cho hấn.”

“Tiểu thư, vì cái gì?” Xuân Lan rùng mình, đây là cơ hội người khác cầu còn không được.

“Ta là thương nhân.” Không thích hợp làm thê tử.

Nữ tử phải biết thêu thùa may vá, giặt giũ y phục, thổi cơm nấu ăn, những gì một cô nương phải biết thì nàng đốt đặc cán mai, hướng chi nàng không phải là một tiểu nữ tử chỉ biết ngoan ngoãn ngồi ở trong phòng chờ trượng phu đến lâm hạnh.

Nàng có tư tưởng, có chủ kiến cũng có năng lực, không cần dựa vào nam nhân để sinh tồn, nàng không muốn biến thành một nữ tử chỉ biết chờ đợi nam nhân đến yêu thương, sủng ái.

Nàng hít một hơi rồi chuyển chủ đề “Xuân Lan, thu dọn đồ đạc, chúng ta về Giang Nam.”

“Tiểu thư, nếu người để ý đến Hoa Liên công chúa thì không cần lo nữa, giờ nàng đã mất tích, Dạ hoàng là của người.”

“Người nói cái này để làm gì?” Kinh Vô Tình liếc mắt nhìn Xuân Lan. Hoa Liên công chúa mắt tích chính là tin tức hiện đang được phong tỏa, vì cái gì... Đôi mắt nàng neho lại “Người nói thật đi, người đã làm cái gì?”

“Ta...” Xuân Lan chột dạ cúi đầu.

“Xuân Lan.” Kinh Vô Tình trầm mặt.

“Ta...thực xin lỗi, ta không biết đó là dư đảng của Mộc Gia Bảo, cứ tưởng đó là bằng hữu của Hoa Liên công chúa đến Dạ thành hỏi thăm tin tức của nàng, cho nên...”

Xuân Lan quỳ sụp xuống “Ta không biết bọn bại hoại đó muốn gây chuyện bất lợi cho Hoa Liên công chúa.”

“Người...” Kinh Vô Tình vung tay lên, dừng ở không trung không đành lòng đánh xuống, nói gì thì nói Xuân Lan cũng theo nàng nhiều năm, là trợ thủ trong việc giúp nàng xử lý chuyện làm ăn.

Nhìn Xuân Lan nhận sai nhắm mắt lại, chờ đợi nàng đánh xuống, Kinh Vô Tình chậm rãi buông tay “Quên đi, hiện giờ chúng ta không đi, chúng ta phải tìm cách bù lại sai lầm của người. Người có biết người Mộc Gia Bảo ẩn náu ở đâu không? Lúc trước người vì sao gặp được bọn họ, liên lạc như thế nào? Nói toàn bộ cho ta nghe xem.”

9. Chương 8

Căn cứ theo cách nói của Xuân Lan, người của Mộc Gia Bảo ẩn náu trong thành chờ thời cơ hành động, Kinh Vô Tình quyết định tự mình đi tìm người mà Xuân Lan nói đã gặp để tìm hiểu triệt để.

Hoàn hảo là mấy ngày nay Thiết Liệt bận rộn suy tính đối sách để đối phó với Mộc Gia Bảo, không có thời gian rảnh đến tìm nàng, nhẹ nhàng thở một hơi, một cảm giác trống rỗng không thể nói nên lời đột nhiên dâng lên trong lòng nàng. Nàng cảm thấy trái tim thật lạnh. Có lẽ nàng cũng chỉ là một trong những nữ nhân đã qua lại với hắn, chỉ khác là nàng không được nuôi dưỡng tại Phượng lâu.

Không nên suy nghĩ nhiều nữa, tình yêu chỉ là một thứ rất nhỏ trong cuộc sống, tỉnh mộng, nàng sẽ trở lại với thân phận của một thương nhân, lần sau hắn sẽ không tùy tiện đem người khác bán đi nữa. Trong đầu hiện lên hình ảnh thú vị khi hắn bị đem bán, khoé miệng nàng hiện lên một nụ cười yếu ớt.

Đột nhiên một thân ảnh quen thuộc xuất hiện trước mắt nàng.

“Liễu cô nương, người làm gì ở đây?” Nàng không bao giờ nghĩ đến chuyện một hoa khôi như Liễu Phượng Nương sẽ xuất hiện ở chỗ chợ búa đông người.

Liễu Phượng Nương hoảng sợ “Tại sao người cũng ở nơi này?”

“Ta...Khó thấy được thời tiết đẹp thế này, ta ra ngoài đi dạo một chút.” Kinh Vô Tình đề cao cảnh giác, theo như lời Xuân Lan nói, người Mộc Gia Bảo có thể thuận lợi ra vào Dạ thành là vì bên trong có nội ứng.

“Như vậy a, ta cũng thế.” Liễu Phượng Nương cười thật miễn cưỡng “Ta có việc phải đi trước.”

“Vậy người cứ đi thông thả.” Kinh Vô Tình nhìn nàng rời đi, bước chân có vẻ loạng choạng. Ý thức được có gì đó không ổn, Kinh Vô Tình xoay người đi theo rình nàng, thấy nàng tiếp cận một người mang bộ dạng của kẻ hành tẩu trên giang hồ.

Sau khi do dự một lúc lâu, Kinh Vô Tình giả bộ hết nhìn đông tới nhìn tây để mê hoặc những người buôn bán xung quanh, sau đó làm bộ không có việc gì tiến vào trong ngõ nhỏ.

Bao quanh con ngõ nhỏ hẹp dài là một bức tường cao ngất, ước chừng cao đến ba thước, từ dưới nhìn lên trong giống như một dải nhỏ của bầu trời.

“A... tên ác đồ người mau thả ta ra, hoàng đế thúc thúc của ta tuyệt đối không tha cho người.”

Là giọng nói của Hoa Liên công chúa, hình như từ bên kia truyền đến? Kinh Vô Tình vội vàng nương theo tiếng nói đi tìm, tới một con hẻm, lại cảm giác thanh âm từ bốn phương tám hướng truyền đến.

Nàng nóng lòng như lửa đốt, chỉ sợ nếu đến muộn một chút Hoa Liên công chúa mà xảy ra bất trắc thì đó là lỗi của nàng.

“Ta cảnh cáo người đừng tới đây...a”

Tiếng nói đột nhiên biến mất.

Kinh Vô Tình rất muốn mở miệng kêu gọi nhưng lại sợ ác đồ chú ý tới, ngược lại sẽ làm cho Hoa Liên công chúa rơi vào tình thế nguy hiểm hơn.

Nàng nhìn xung quanh, đang không biết đến nơi nào tìm thì đột nhiên sau gáy truyền đến một cơn đau nhói, trước khi mất đi ý thức, nàng mơ hồ nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Sao có thể?

“Đều là tại người, đau quá.”

Tiếng kêu oa oa làm Kinh Vô Tình bưng tỉnh. Là giọng nói của Hoa Liên công chúa.

“Uy, nàng tỉnh rồi, người không qua đó nhìn sao?”

“Thiết Tâm...” Kinh Vô Tình vừa xoa gáy vừa kêu lên.

“Nàng chính là Mộc Tâm Vũ, người xong đời rồi.” Hoa Liên nói.

“Hoa Liên công chúa.” Kinh Vô Tình nhướm người dậy, phát hiện hai tay mình bị trói sau lưng. Nàng nhìn quanh ngôi nhà tranh đơn sơ, chỉ có bốn bức tường cùng mấy chiếc ghế và một cái bàn kê sát vào tường.

Giờ phút này Hoa Liên ngồi ngay ngắn trên ghế, để cho một nam nhân vén ống quần của nàng lên, lộ ra đôi chân trắng nõn mềm mại, trên đó có một vết thương đang được bôi thuốc.

“Đau, người nhẹ tay một chút, người ta là lần đầu tiên.” Bị trọng thương như vậy.

“Đại ca! Hoa Liên là con tin, sao huynh có thể...” Giọng nữ dừng lại giữa chừng.

“Thiết Tâm.” Kinh Vô Tình quay đầu lại, khiếp sợ nhìn Thiết Tâm hiện giờ cởi bỏ bộ đồ đen, nàng, cư nhiên là một mỹ nữ thanh lệ thoát tục.

“Câm miệng.” Thiết Tâm, hay chính là Mộc Tâm Vũ hung hăng trừng mắt nhìn Kinh Vô Tình “Cũng khá lắm, không ngờ người cũng tìm được đến nơi này.”

“Tâm Vũ, không được vô lễ.” Nam nhân kia xoay người, dung mạo tuyệt mỹ đến mức chỉ sợ Đồng Hiền* của triều Hán cũng tự hổ thẹn không bằng, nếu không phải giọng nói trầm thấp nam tính của hắn thì người ta chắc hẳn sẽ nghĩ hắn là nữ nhân.

*Đồng Hiền là nhân vật chính trong câu chuyện “tình yêu cắt áo” của Hán Ai Đế rất nổi tiếng. Ai Đế vì Đồng Hiền đã cam tâm tình nguyện bỏ đi không ít những người đẹp trong hoàng cung để sủng ái một mình ông ta, thậm chí còn muốn đem giang sơn nhường lại cho ông ta. Mối tình giữa họ trở thành hình mẫu cho những người đồng tính luyến ái ở đời sau. Theo sử sách còn ghi chép lại, Đồng Hiền không chỉ có khuôn mặt giống mỹ nữ mà từ ngôn ngữ cử chỉ đều giống phụ nữ, “tính tình dịu dàng”, “giỏi quyến rũ”.

Sau khi hắn giúp Hoa Liên xử lý miệng vết thương thì đứng dậy ôm quyền hướng Kinh Vô Tình vái chào “Tại hạ Mộc Long Vũ, thật xin lỗi lần trước đã làm ngộ thương Kinh cô nương.”

“Người cần gì phải khách khí với nàng?” Mộc Tâm Vũ và Hoa Liên hai lời như một.

Kinh Vô Tình nhúm mày, mơ hồ nghĩ được không khí xung quanh Mộc Tâm Vũ và Hoa Liên có cái gì đó rất kỳ lạ. Nếu như Hoa Liên vì chuyện của Thiết Liệt nên mới chán ghét nàng thì nàng có thể hiểu được, nhưng Tâm Vũ nàng ta còn có chút oán hận.

Cho đến khi biết Thiết Tâm là nữ nhân nàng mới mơ hồ đoán được lý do là gì. Thiết Liệt đúng là hại người rất nặng, bán hắn còn tiện nghi cho hắn.

“Đại ca, đừng nói nhiều với các nàng, Thiết Liệt đã phát hiện ra chỗ này, chúng ta mau chóng trốn đi, còn các nàng...” Một thanh chuỷ thủ kê lên cổ Kinh Vô Tình “Một đao giải quyết mọi chuyện.”

“Tâm Vũ, không được làm loạn, Tâm Hồng đâu rồi?”

“Tâm Hồng nói còn có việc phải xử lý, sau này sẽ gặp.”

“Vậy đi triệu tập binh mã chờ khi mọi người đến đông đủ thì chúng ta sẽ rời đi.”

“Vậy hai nữ nhân kia xử lý ra sao? Không thể mang theo các nàng cùng chạy trốn.” Sát khí hiện lên trong đáy mắt Mộc Tâm Vũ.

“Ta đã có tính toán. Mặt khác có thể cởi bỏ dây thừng trên người Kinh cô nương, ta đã hạ cấm chế trên người nàng, nàng chạy không thoát đâu.”

“Vâng.” Mộc Tâm Vũ bực bội trả lời, thô lỗ cởi bỏ dây thừng buộc đằng sau cho Kinh Vô Tình “Muốn tìm chết thì cứ chạy đi, chúng ta đã bố trí cơ quan ở trong căn phòng này, nếu không muốn biến thành tổ ong thì ngoan ngoãn ở lại trong này.”

“Người thích Thiết Liệt?” Kinh Vô Tình nhất châm kiến huyết hỏi.

Hai má tức thì đỏ như áng mây hồng, Mộc Tâm Vũ bị nói trúng tim đen thẹn quá hoá giận, quay sang quát Kinh Vô Tình “Người câm miệng.”

‘Ba’ một tiếng, năm dấu tay hiện trên khuôn mặt trắng mịn của Kinh Vô Tình.

“Hoá ra là như thế, khó trách người đến bây giờ cũng không có động thủ.” Mộc Long Vũ mặt lạnh như băng đi đến bên người Mộc Tâm Vũ, khuôn mặt ôn hoà thoáng chốc nghiêm nghị.

“Đại ca, không phải như vậy, huynh đừng nghe nàng ta nói bừa.” Mộc Tâm Vũ chột dạ, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt hắc.

“Đại ca, đại sự không ổn, Dạ Quỷ đã tìm đến cửa.” Một tiểu cô nương mặc hồng y từ ngoài cửa chạy vào.

“Bọn họ tới thực nhanh.” Đáy mắt Mộc Long Vũ hiện lên mây mù “Lần này chúng ta phải báo thù cho cha mẹ cùng huynh đệ đã chết của Mộc Gia bảo.”

“Thiết Liệt, làm sao người biết người của Mộc Gia Bảo ẩn náu ở chỗ này?” Thạch Định Phong cùng Thiết Liệt và rất nhiều Dạ Quỷ đến đây, nhìn hắc chỉ huy bọn họ vây chặt xung quanh ngõ nhỏ.

“Ta tự có nơi tìm kiếm tin tức của ta. Thiết Kiếm, nơi này giao cho người, Thạch Định Phong, người theo ta vào.” Thiết Liệt mặt không đổi sắc phân phó, cổ nén cơn giận như sóng trào khi biết Kinh Vô Tình một mình thâm nhập vào sào huyệt của địch, nàng làm hắc không thể làm theo kế hoạch ban đầu đã định mà phải hành động trước một canh giờ.

“Thiết Liệt, trong lòng người đang nghĩ gì? Trước kia khi cản trở dư đảng của Mộc Gia Bảo lộng hành ta cũng không thấy người tích cực như vậy, còn có lần trước ta bảo người Hoa Liên công chúa mất tích, kết quả người chỉ đến hiện trường nhìn một chút sau đó cũng không thấy hỏi han gì cả.”

“Người im lặng một chút.” Thiết Liệt bước đi thật nhanh, đè nén tâm tình sự hăi. Không thể tưởng tượng được Thiết Liệt hắc thường ngày bá đạo ngông cuồng, không sợ trời không sợ đất lại bị nữ nhân Kinh Vô Tình quật cường này nắm trong tay.

“Cuối cùng người cũng đến.” Mộc Long Vũ chậm rãi xuất hiện, sau lưng hắc là Mộc Tâm Vũ.

Thiết Liệt dừng bước “Thiết Tâm, quả nhiên là người.”

Mộc Tâm Vũ không nói lời nào, vẻ mặt dờ dăc.

“Thạch công tử đúng là người thông minh.” Mộc Long Vũ mỉm cười mà nhìn hắc với ánh mắt khinh thường.

“Kinh Vô Tình đâu?” Thiết Liệt hỏi thẳng Mộc Long Vũ.

“Ta cứ nghĩ người người quan tâm nhất là Hoa Liên công chúa.” Mộc Long Vũ mỉm cười, đáy mắt xẹt qua một tia âm trầm.

“Nàng là con tin quan trọng để các người trọng trấn Mộc Gia Bảo, các người còn cần nàng để đàm phán điều kiện cùng hoàng thượng, sẽ không ngốc đến mức làm nàng bị thương để đối địch với toàn bộ hoàng triều Đại Đường.”

Thiết Liệt phân tích rõ ràng làm đáy mắt Mộc Long Vũ không giấu được vẻ tán thưởng, nếu không phải vì thù nhà thì hẳn sẽ xem Thiết Liệt là một bằng hữu đáng để kết giao.

“Đại ca, nói nhiều với bọn họ làm gì?” Những tia u oán loé lên trong đáy mắt Mộc Tâm Vũ rồi biến mất. Đi theo Dạ hoàng nhiều năm, nàng giống như một cái bóng, nhưng nàng lại lấy đó làm vinh dự, âm thầm đem tình cảm giấu ở trong lòng, nàng vẫn tin tưởng chỉ cần thù oán giữa hắc và đại ca nàng tiêu tan thì nàng sẽ có cơ hội, nhưng nàng sai rồi, chỉ vì sự xuất hiện của Kinh Vô Tình.

“Nói đi, người muốn thế nào?” Thiết Liệt nhếch miệng, tưởng chừng vô hại, nhưng chỉ có Thạch Định Phong biết đại sự không ổn, đây là trạng thái bình tĩnh của con sư tử trước khi tức giận, hắc nhanh chóng lùi ra ngoài ba trượng.

“Dạ hoàng quả thực mau lẹ, ta muốn mạng của người.” Mộc Long Vũ rút nhuyễn kiếm bên hông ra, trong khoảnh khắc, vạn ánh hào quang xuyên qua tầng mây, bao quanh những yếu huyệt trên người Thiết Liệt.

Một hồi long tranh hổ đấu bắt đầu triển khai.

“Nguy rồi, bọn họ đã đánh nhau.” Hoa Liên đứng ở cửa sổ trông thấy binh mã đang giăng co bên ngoài, gấp đến độ giống như con kiến bò trên chảo nóng, quay đầu nhìn thấy Kinh Vô Tình đang nhàn nhã ở trong phòng đi dạo một vòng, không ngừng gõ gõ vách tường phía đông, vỗ vỗ mặt đất phía tây, nàng nhin không được đầy một bụng tức giận “Chẳng nhẽ người một chút cũng không lo lắng sao?”

“Nếu đem bức tường này lật đổ thì có thể ra ngoài.” Kinh Vô Tình thì thào tự nói.

“Uy! Lời ta nói người có nghe thấy hay không?” Hoa Liên giận không thể tả.

Kinh Vô Tình quay đầu lại hỏi “Người bảo gì ta?”

“Nữ nhân người.” Lần đầu tiên gặp gỡ đã bày ra bộ dạng xa cách, hoàn toàn không để Đại Đường công chúa này ở trong mắt, Hoa Liên hờn dỗi xoay người, đi tới định mở cửa “Ta muốn ra ngoài.”

“Chậm chút.” Trước khi nàng bước ra cửa Kinh Vô Tình đã kịp ôm nàng lại trước khi một cây ngân châm phóng ra.

Thoáng chốc, trước nhà phóng ra loạn tiễn, một mũi tên vừa vọt bắn vào cây cột gỗ chỉ cách đầu hoa Liên có một tấc.

Hoa Liên nhìn chăm chăm vào mũi tên vẫn còn đang rung bần bật mà nuốt nước miếng. Thiếu chút nữa là đầu nàng chuyển nhà.

“Mộc công tử không phải đã từng nói nếu muốn giữ cái mạng nhỏ thì đừng bước ra khỏi cửa nửa bước.” Kinh Vô Tình kéo nàng lên, phải đi bụi bặm bám trên người.

Hoa Liên quật cường quay mặt đi “Ta sẽ không cảm kích người.”

“Ta không cần người cảm kích, có thể đi tới đây một chút không?” Kinh Vô Tình đi đến bên giường, gõ nhẹ vách tường bên cạnh đầu giường.

“Làm sao?” Hoa Liên chẳng biết vì sao mình lại nghe lời nàng.

“Người nghe xem tiếng động phát ra từ vách tường này có phải khác với vách tường khác hay không?”

Hoa Liên trèo lên giường gõ gõ “Đúng là không giống, vậy thì sao?”

Kinh Vô Tình đưa mắt nhìn chung quanh, thầm nghĩ trong phòng này chỉ có cái bàn và mấy cái ghế này là có vẻ chắc chắn, sau đó chọn một cái ghế ném vào vách tường.

Tức thì, bụi bặm từ trên nóc nhà, vách tường bay xuống như mưa, Hoa Liên muốn tránh nhưng vẫn bị bụi bám vào, còn bị nghẹt thở.

“Khụ khụ, người muốn làm cái gì?” Hoa Liên trừng mắt nhìn nàng.

“Ghế không đủ cứng rắn.” Kinh Vô Tình tìm kiếm xung quanh, xốc giường lên, nhìn thấy cái gối bằng đá thì trên mặt không khỏi lộ vẻ vui mừng.

“Uy, người muốn làm cái gì?” Một đạo linh quang loé lên trong đầu Hoa Liên “Chẳng nhẽ người muốn phá vỡ bức tường này?”

“Đúng vậy.”

Đi khắp đại giang nam bắc, thân ở trên thương trường xảo trá quỷ quyệt hay thay đổi, không có sự bình tĩnh cùng trí tuệ thông minh thì khó có thể sinh tồn.

Hoa Liên tuy sống ở đại mạc rộng lớn nhưng dù sao từ nhỏ đã là hoàng thất thiên kim được nuông chiều, loại công việc nặng nhọc này nàng làm không được, Kinh Vô Tình thần nhiên nói bằng quơ “Người có thể ngồi bên cạnh để xem.”

Lời này bay vào trong tai Hoa Liên lại ra một ý nghĩa khác. Phạt tranh một nén hương, người tranh một hơi thở, nàng không phục nói “Người dựa vào cái gì sai phái ta? Ta muốn làm cái gì thì sẽ làm cái đó, người không được quản.” Sau khi nhìn xung quanh, chỉ thấy cái bàn đủ cứng rắn, vì cạnh tranh mà nàng dùng hết sức mạnh nâng cái bàn ném vào vách tường.

‘Phanh’ một tiếng, bức tường kia đổ trên mặt đất, còn Hoa Liên bị bụi bặm bay múa khắp trời bám đầy người, thỉnh thoảng còn ho khù khụ.

Tuy Kinh Vô Tình né tránh kịp thời, không bị mảnh gỗ bắn trúng nhưng vẫn bị vạ lây, nàng đưa mắt nhìn Hoa Liên trên người toàn là bụi bặm, muốn cười nhưng không dám, mà Hoa Liên kia lại chỉ vào nàng rồi cười ra tiếng, lúc này nàng mới phát hiện trên người mình cũng bị bao phủ bởi bụi bặm.

Tiếng động kinh người đương nhiên kinh động đến hàng xóm trong ngõ nhỏ, cũng chính là hai kẻ đang chiến đấu hăng say.

Sau khi thu chiêu, hai người đều chạy tới hiện trường, chỉ thấy một mảnh bụi mù, sau đó một lúc thấy hai người toàn thân đầy bụi đi ra, không thể phân biệt được ai là ai.

“Tình nhi.” Thiết Liệt không chút do dự chạy đến ôm lấy một trong hai người đó.

“Buông ta ra.” Không nghĩ hẳn chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra nàng, nói không cảm động chính là gạt người. Kinh Vô Tình gắng sức đẩy lồng ngực cứng rắn của Thiết Liệt ra, nàng nên sớm biết hẳn làm việc không bao giờ để người khác vào trong mắt.

Hoa Liên ở bên cạnh thấy khó chịu “Các người còn muốn ôm đến bao giờ?”

“Ai làm vậy?” Mộc Long Vũ nghiêng răng nói từng chữ.

“Là ta, làm sao?” Hoa Liên vênh mặt lên chống đối.

“Đây là căn phòng mà cha mẹ và chúng ta cùng ở trước đây, là do người huỷ.” Hốc mắt Mộc Tâm Hồng đỏ ửng, ngồi xổm xuống vuốt ve những mảnh vụn còn lại.

“A.” Cái miệng nhỏ của Hoa Liên khẽ nhếch lên, nhìn sắc mặt Mộc Long Vũ vừa xanh lại chuyển sang trắng, tức thì thấy mây đen bay trên đầu “Này...Cái kia...Thực xin lỗi ta không biết đó là di vật.”

“Nhìn người làm việc thật tốt.” Mộc Long Vũ lạnh lùng trừng mắt nhìn Hoa Liên.

“Không đúng, căn phòng này là do ta phá hư, không liên quan đến Hoa Liên.” Kinh Vô Tình phản xạ đứng chắn trước người Hoa Liên.

“Người muốn tính thì cứ tính lên đầu ta là được.” Thiết Liệt đem Vô Tình bảo vệ phía sau lưng.

“Toàn bộ các người đều đáng chết.” Thanh âm chưa dứt thì Mộc Long Vũ đã vung kiếm, chiêu nào chiêu nấy chí mạng hướng về phía Thiết Liệt.

Tình địch gặp mặt hết sức đỏ mắt, Mộc Tâm Vũ cũng thừa cơ công kích Kinh Vô Tình và Hoa Liên. Một người là vị hôn thê của Dạ hoàng, một là tình nhân của hắn, Mộc Tâm Vũ không thể bỏ qua cho các nàng.

Thạch Định Phong thấy sát khí nổi lên trong mắt Mộc Tâm Vũ thì vội vàng gia nhập cuộc chiến “Uy, ta nói Thiết Tâm, một cô nương vẫn nên ít múa kiếm đả thương người, rất nguy hiểm.”

“Người câm miệng.” Mộc Tâm Vũ chuyển sang công kích hắn.

“Trả lại phòng ở của cha mẹ cho ta.” Mộc Tâm Hồng nước mắt lưng tròng, trong mắt hắn lên tơ máu, rút chuỷ thủ ở bên người ra hướng về phía Hoa Liên và Kinh Vô Tình đâm tới.

“Tránh mau.” Kinh Vô Tình theo bản năng đẩy Hoa Liên ra rồi mới đưa tay lên đỡ.

“Tình nhi.” Thiết Liệt lòng đau như cắt hét lên một tiếng vang cả trời xanh.

“Mau dừng tay.” Cùng với tiếng cây gậy chống xuống đất là một giọng nói già nua vang lên, hai lão nhân tóc trắng xoá được Liễu Phượng Nương dìu xuất hiện ở cửa.

Mộc Long Vũ trước tiên quay đầu lại, trên mặt đột nhiên sững sốt, kinh ngạc, không thể tin nổi, sau cùng nghẹn ngào thốt lên “Cha, mẹ!”

Hai người rõ ràng đã bị lăng trì xử quyết thể nhưng vẫn còn sống trên đời.

Người của Mộc Gia Bảo tụ tập trong ngoài đại sảnh của Dạ thành, chính là người hầu, gia nô cũ cùng những người đã từng chịu ân của Mộc Gia Bảo.

“Cha, mẹ.” Ba hài tử của Mộc gia cùng tiến lên, tâm tình kích động không thể nói thành lời.

“Mấy tên nghịch tử các người, là ai dạy đến nỗi các người không phân biệt được đúng sai, không điều tra rõ chân tướng đã nóng lòng hành sự, ta trước kia dạy các người đọc sách thánh hiền cũng là uống phí nước miếng sao chứ? Khụ khụ...”

“Lão gia, đừng kích động, thân thể quan trọng hơn.” Mộc lão phu nhân vội vàng vỗ lưng trợ lực.

“Ai kêu người dẫn bọn họ đến?” Thiết Liệt trừng mắt nhìn Liễu Phượng Nương đang đứng sau lưng hai lão nhân của Mộc gia.

“Phượng Nương thấy...thấy Dạ thành và Mộc Gia Bảo cứ đánh qua đánh lại không phải là biện pháp tốt.” Liễu Phượng Nương sóng mắt lưu chuyển, một tia xảo quyệt hiện lên trong ánh mắt nàng nhưng không ai nhìn thấy.

Hoa Liên đang đi qua đi lại tuần tra đột nhiên xuất hiện trước mặt bọn họ “Liệt, chuyện này đến cùng là như thế nào? Năm đó bọn họ không phải bị xử quyết trên pháp trường rồi sao? Vì sao lại có thể sống dậy rồi xuất hiện ở Dạ thành? Liễu Phượng Nương tại sao lại ở cùng một chỗ với bọn họ? Chưa chấp khâm phạm chính là một tội rất nặng.”

“Câm miệng.” Thiết Liệt và Mộc Long Vũ hai miệng một lời, sau đó quay sang nhìn nhau.

“Chuyện xảy ra ở đây hôm nay không một ai được tiết lộ ra ngoài, nếu không chẳng cần đợi quan sai tới bắt người, các người liền đem cái cổ của mình đi rửa thật sạch sẽ.” Ánh mắt Thiết Liệt lạnh lẽo nhìn những người có mặt ở đây.

“Người của Mộc Gia Bảo thì người không cần lo lắng, bọn họ đều là những người trung thành với chúng ta.” Mộc Long Vũ tuy không hiểu rõ ngọn nguồn sự việc nhưng khi thấy phụ mẫu còn ở nhân gian thì tràn ngập vui sướng, đến mức không cách nào diễn tả.

Hoa Liên uỷ khuất chu cái miệng nhỏ nhắn. Nàng chính là Đại Đường công chúa, nhưng bọn họ không có người nào đem nàng để vào trong mắt, trừ... tâm mắt của nàng di chuyển về phía Kinh Vô Tình đang ngồi cạnh Thiết Liệt.

“Tiểu thư, tay của người chảy thật nhiều máu, người không có việc gì hay sao mà lại đi cứu công chúa điều ngoa bốc đồng kia.” Xuân Lan vừa khóc vừa băng bó vết thương cho Kinh Vô Tình.

Nghe vậy, trong trái tim Hoa Liên tự nhiên có một dòng nước ấm lưu chuyển. Từ khi nàng ra đời đến nay, đây là lần đầu tiên có người bất chấp tính mạng để cứu nàng, nàng vĩnh viễn không quên ánh mắt đỏ rực của Mộc Tâm Hồng khi vung chủy thủ chém về phía các nàng, Kinh Vô Tình lấy thân thể ra để bảo vệ cho nàng, dùng tay nắm lấy chủy thủ....Ai! Nếu Kinh Vô Tình thực sự là nam nhân thì tốt biết bao, nàng nhất định sẽ ái mộ và yêu thương hẳn.

Ánh mắt của Hoa Liên làm lòng bàn tay Kinh Vô Tình ướt đẫm mồ hôi, nàng sẽ không giống như Liễu Phượng Nương chứ?

Thiết Liệt lập tức đem Kinh Vô Tình ôm vào trong lòng “Được rồi, Xuân Lan, trong này không có chuyện của ngươi, trước tiên đi xuống.” Hắn không nói nhiều đưa mắt nhìn Xuân Lan. Mặc kệ là nam nhân hay nữ nhân cũng như nhau, Kinh Vô Tình chỉ có thể thuộc về một mình hắn.

“Vâng.” Xuân Lan khẽ cúi người một chút, vì hắn có thể là cô gia tương lai nên nàng dù không cam lòng cũng chỉ có cách lui ra.

“Thiết công tử, hai lão già chúng ta quả thực nợ ngươi nhiều lắm.” Hai lão nhân của Mộc gia nói rồi quỳ xuống.

“Một chút chuyện đó không đáng để nhắc đến. Hai vị lão nhân gia mau mau đứng lên.” Thiết Liệt chạy nhanh tới dùng sức nâng hai lão nhân lên, vẻ ngưỡng ngùng hiện lên trên khuôn mặt của hắn, với sự thông minh lão luyện của Kinh Vô Tình không khó để nàng đoán được tất cả sự việc.

Kinh Vô Tình thấp giọng nói “Không phải ngươi tìm hai người nguy trang thành bọn họ rồi đưa những người đó lên pháp trường để che mắt thế gian sao? Dù sao hoàng đế cũng không chạy đến nơi xa ngàn dặm này để nghiệm thi, tiếp đó ngươi đưa bọn họ về giấu ở Phượng lâu, bởi vì nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất, không ai có thể nghĩ rằng khâm phạm tướng đã chết hoá ra vẫn còn sống.”

“Thông minh, không hổ là nữ nhân của Dạ hoàng ta.” Thiết Liệt ghé sát vào tai nàng thổi một hơi, lấy tay áo che lại việc hắn khinh bạc nàng một cách quang minh chính đại. Những người ở đây đều nhìn rõ mồn một nhưng làm bộ như không thấy.

“Ai có thể nói cho ta biết chuyện này rốt cuộc là như thế nào không?” Hoa Liên nhìn hai lão nhân “Rõ ràng ba năm trước hai người các ngươi đã bị xử trảm, sao có thể sống tới bây giờ?” Nàng không phải quan giám trảm nhưng không thích cảm giác bị người ta giấu diếm.

“Hoa Liên, đây đã là chuyện quá khứ, đừng nhắc lại.” Trong mắt Thiết Liệt hiện lên sự uy nghiêm.

Hoa Liên thoáng rung mình, nói với vẻ khiêu khích “Ta chính là công chúa, nếu ta đến trước mặt hoàng đế thúc thúc cáo trạng, tất cả các ngươi sẽ bị bắt giam vào trong ngục.”

“Ta có thể khiến cho ngươi vĩnh viễn không thể mở miệng, ngươi muốn thử không?” Mộc Long Vũ mỉm cười nhìn nàng chăm chú, khoé miệng nhếch lên.

Hoa Liên tự nhiên lạnh run, kêu lên “Các ngươi bắt nạt ta.” Sau đó tức giận trở lại chỗ ngồi.

Thạch Định Phong nhàn nhã thưởng thức trà “Ít lời một chút, tự giữ lấy thân.”

“Đều là tại ngươi, nếu không phải ngươi gọi ta đến Dạ thành thì ta cũng không phải chịu khuất nhục lớn như vậy.” Hoa Liên kêu lên. Ở Dạ thành, nàng một chút địa vị cũng không có, nàng không muốn ở đây nữa.

“Vậy ngươi muốn ta bồi thường cho ngươi thế nào?” Thạch Định Phong đùa giỡn.

“Ngươi thực sự muốn bồi thường?” Hoa Liên nhìn thẳng vào Thạch Định Phong, kỳ thực hắn cũng không quá kém, ít ra cũng là lâu chủ Tiêu Diêu lâu.

“Đương nhiên, đại trượng phu nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy.” Sao hắn lại có cảm giác lạnh lạnh sống lưng?

“Ta muốn....ngươi lấy ta.”

Nghe vậy, Thạch Định Phong té từ trên ghế xuống.

10. Chương 9

“Đứng lại.”

“Cô nãi nãi của ta ơi, người tha cho ta đi.”

Trên hành lang thỉnh thoảng truyền đến âm thanh rượt đuổi của Hoa Liên và Thạch Định Phong.

Mộc Tâm Vũ và Mộc Tâm Hồng theo cha mẹ di cư sang Tây Vực, mà Mộc Long Vũ vì cảm kích nên tự nguyện đợi sau khi Liễu Phượng Nương rời đi thì hộ tống nàng về Phượng lâu, cảm tạ nhiều năm qua nàng đã chiếu cố cha mẹ hắn.

“Xuân Lan, thu dọn đồ đạc, chúng ta khởi hành về Tô Châu.”

“Vậy việc làm ăn kia thì sao?”

“Không quan hệ.”

“Nhưng ta thì có quan hệ.” Tiếng gầm gừ của Thiết Liệt truyền vào từ ngoài cửa.

“Thiết công tử, mấy ngày này quấy rầy người.” Kinh Vô Tình không lạnh không nóng vãi chào.

Nàng lại tiếp tục đeo trên mình lớp ngụy trang lạnh như băng “Đáng chết, nàng dám đi.” Thiết Liệt gần giọng, tay nắm thành quyền, ở trên bàn đập mạnh một cái, nhất thời khiến cho cái bàn tan thành bốn năm mảnh.

Xuân Lan bị dọa cho sợ, nhưng không nghĩ ngợi nhiều đứng chắn trước mặt Kinh Vô Tình “Không cho phép người làm tổn thương tiểu thư nhà ta.” Nhìn thấy hành vi thô bạo của tên nam nhân dã man này, nàng sao có thể yên tâm đem tiểu thư phó thác cho hắn.

“Tránh ra.” Thiết Liệt vung tay lên một cái, Xuân Lan tức thời cảm thấy bên hông tê rần, ngay cả động đậy cũng không được.

“Người điểm huyết ta, ta...” Ngay cả huyết cam cũng bị điểm.

“Thiết Kiếm, đem nha đầu ồn ào này khiêng ra ngoài cho ta.” Thiết Liệt hô một tiếng, Thiết Kiếm bỗng nhiên hiện thân, thật sự tuân theo lời Thiết Liệt dùng cách khiêng để đưa Xuân Lan ra ngoài.

Cánh cửa bị đóng lại, trong Dạ Hoàng cư rộng thênh thang chỉ còn hai người bọn họ bốn mắt nhìn nhau.

“Nữ nhân máu lạnh.” Thiết Liệt nghiêng răng nói. Hắn vì nàng hy sinh nhiều như vậy, thế mà nàng cứ nhiên vẫn muốn đi.

“Người còn lời nào muốn nói với ta?” Về mặt Kinh Vô Tình rất tự nhiên, bởi vì nàng biết hắn sẽ không thương tổn nàng, tuy rằng trong lòng không khỏi có chút khấn trương.

“Nàng...” Thiết Liệt nắm chặt quyền, sợ không không chế được làm nàng bị thương “Lời này nên là ta hỏi nàng mới đúng.”

“Ta không có việc gì, cho nên ta rời đi.” Nàng không nhanh không chậm nói.

“Chuyện của chúng ta thì sao?” Nữ nhân vô tình này.

“Ta không biết người muốn ta nói cái gì?”

“Đừng đem cái bộ dạng khi nàng bàn việc làm ăn để đối diện với ta.” Thiết Liệt gầm nhẹ.

Không muốn màng nhĩ bị thủng, Kinh Vô Tình lui lại phía sau bảo trì khoảng cách với hắn, trong lòng thầm thở dài “Không điều gì có thể lưu lại lâu được, mặc kệ đó là người hay là sự vật, khi thời gian đến chung quy cũng sẽ bị người ta lãng quên, chỉ có tiền nắm ở trong bàn tay mới là thực tế nhất, bởi vì người sẽ không quên sự tồn tại của tiền.”

“Ta không muốn nghe nàng định nghĩa về tiền tài, ta chỉ muốn biết vì sao nàng lại rời đi? Vì Hoa Liên hay vì Liễu Phượng Nương? Các nàng đã là quá khứ.”

“Đối với ta mà nói các nàng chưa từng là quá khứ.” Đó chính là đạo đức truyền thống đặt trên người con gái vĩnh viễn không thể thay đổi cùng gánh nặng tam tông tứ đức.

“Nàng rốt cuộc muốn ta phải làm sao?” Đối với nàng, hấn đã nhượng bộ rất nhiều.

“Người không cần giúp ta thay đổi, ta rất vừa lòng thân phận hiện giờ của ta, chờ sau khi ta đi người vẫn cứ là Dạ thành Vương, còn ta lại tiếp tục kiếp sống của một thương nhân.”

“Không được.” Thiết Liệt chỉ cần tưởng tượng nàng biến mất trong cuộc sống của hấn là ngực đã giống như bị người ta đâm một quyền nặng, hấn đột nhiên ôm lấy nàng, điên cuồng hôn nàng “Nàng là của ta, nàng chỉ có thể thuộc về một mình ta.”

Kinh Vô Tình không động đây, mặc kệ hấn chà đạp đôi môi của nàng.

Nàng không phản ứng càng thêm chộc giận hấn “Nữ nhân đáng chết.”

Vì sao lại như vậy? Hấn muốn chính là trái tim của nàng.

“Phụ thân của ta phi thường yêu quý mẫu thân, tình cảm sâu đậm của bọn họ được hàng xóm hết lòng ca ngợi, tất cả đều nói mẫu thân đã gả cho một trượng phu tốt, mà bà cũng cảm thấy thoả mãn với cuộc sống bình thường này. Đối với người cha là một thương nhân, vợ chồng mỗi tháng không gặp mặt nhau quá ba lần, ngày lễ ngày tết cũng chỉ có mẫu thân một mình bận rộn, cuộc sống như vậy trong mắt người ngoài chính là hạnh phúc, bởi vì nhà chúng ta có tiền, phụ từ mẫu ái, các con hiếu thuận, nhưng trong một ngày đông giá rét, mẫu thân đã bị nhiễm phong hàn, khi đó bà đang mang thai, lập xuân, bệnh của bà cứ nhiên không có khởi sắc, cho đến ngày lâm bồn, sau khi bà hạ sinh Vô Tuyết liền rời khỏi nhân gian.”

Kinh Vô Tình hít một hơi, cổ nén chua xót “Cho đến khi mẫu thân hạ táng, cha ta cuối cùng đã xuất hiện, mang theo lễ vật muốn tặng cho mẫu thân đến để trong quan tài.”

“Ta sẽ không giống với cha nàng.” Thiết Liệt khẩu khí kiên định đối với nàng nói ra lời thề.

Nghe vậy, đáy lòng Kinh Vô Tình thoáng chút cảm động, nhưng nàng lại lắc đầu “Ta tin tưởng tấm lòng của người, nhưng ta lại không tin tưởng vào bản thân mình.”

“Nàng....” Thiết Liệt buông nàng ra, vò vò đầu một hồi “Nàng muốn ta làm như thế nào?”

Kinh Vô Tình nhón gót chân hôn nhẹ lên môi hấn, tinh tế nhắm nháp hơi thở nam tính của hấn, cọ nhẹ lên cằm hấn, đôi môi lướt trên khuôn mặt góc cạnh, sau đó mới chuyển đi nơi khác.

“Ta yêu người, nhưng ta không thể vì người mà thay đổi chính mình, thật có lỗi.” Nàng dứt khoát xoay người rời đi.

Nữ nhân đáng giận! Đáng chết là nàng lại yêu hấn. Càng ngu ngốc hơn là hấn chỉ biết trở mặt nhìn nàng biến mất. Thiết Liệt không ngừng mắng chửi, dùng mọi từ ngữ để phát tiết.

Một ngày sau, Dạ Hoàng cư giống như vừa trải qua một lễ rửa tội, không có một món đồ vật nào còn nguyên vẹn.

“Chúng ta có thể nói chuyện không?” Trước khi Kinh Vô Tình chuẩn bị khởi hành, Liễu Phượng Nương lại đến gõ cửa phòng nàng.

Kinh Vô Tình lùi lại để cho nàng tiến vào “Không có chỗ để cho người ngồi.”

Đưa mắt nhìn sang bên phòng ỏ, Liễu Phượng Nương tặc lưỡi lấy làm kỳ lạ “Đây là lần đầu tiên ta thấy Dạ hoàng phát ra hoả lực lớn như vậy.”

Hoả lực cường đại! Nàng quay lại nhìn Kinh Vô Tình đang cười khổ “Kinh công tử, không, hấn nên gọi người là Kinh cô nương.” Trong lòng Liễu Phượng Nương thầm cười nhạo bản thân, thân ở trong chốn hồng trần nhiều năm như vậy mà còn nhìn nhầm.

“Thật có lỗi.” Đối với Liễu Phượng Nương, Kinh Vô Tình chỉ có thể nói ba chữ này.

Liễu Phượng Nương tự giễu nói “Đây không phải lỗi của người, là tự ta nhìn lầm, lỡ mất cơ hội.”

Kinh Vô Tình không hiểu hàm ý trong lời nói của nàng, cổ tình trầm mặc không nói.

“Người thực sự phải rời khỏi Dạ thành?”

Kinh Vô Tình tiếp tục không nói gì.

“Vì cái gì? Dạ hoàng đối đãi với người không tốt sao?”

“Người với ta đều là nữ nhân, trong cái xã hội nam tôn nữ ti này, một nữ nhân giống như ta không thích hợp trở thành hiền thê lương mẫu.”

Liễu Phượng Nương vẻ mặt kỳ quái nhìn nàng “Dạ hoàng không có nói cho người?”

“Nói cho ta cái gì?”

“Không có việc gì.” Nàng chuyển sang chủ đề khác “Nếu hần thực sự quan tâm người, sẽ không để ý người có thể làm một thê tử tốt hay không, quan trọng là hần yêu người.”

“Ta biết, có điều ta không thể bỏ Tô Châu trà phường.”

“Người có nói với hần không?”

“Nói thì có tác dụng gì? Dạ thành ở phía bắc, Tô Châu ở phía nam, khoảng cách giữa hai chúng ta quá xa. Đừng nói đến ta, người chắc hẳn phải có nhiều cơ hội hơn ta mới phải.” Kỳ quái, tại sao nàng ta chỉ nói về mình? Mình đi rồi không phải nàng ta có thể cùng Thiết Liệt như chim liền cánh sao?

Kinh Vô Tình tuy cảm thấy có điều gì không đúng nhưng cũng không tiện nhiều lời.

“Thần nữ vốn là mộng, chim xanh nên chọn cây lành làm bến đậu, Phượng lâu dù sao cũng không phải nơi nên ở.” Nàng cho rằng Liễu Phượng Nương gả cho Thiết Liệt vị tất không phải chuyện tốt, nhưng khi nghĩ đến cảnh bọn họ ỷ ôi thì lục phủ ngũ tạng của nàng....liền đau quặn thắt.

“Ai! Sao vậy? Ta càng ngày càng thích người.”

“Đáng tiếc ta không phải là nam nhi, đành phụ tình ý của Liễu cô nương.”

“Ta có thể hôn người không? Coi như cáo biệt.”

Liễu Phượng Nương đột nhiên thỉnh cầu làm cho Kinh Vô Tình tròn mắt “Người nói cái gì?” Trong nháy mắt, hình như nàng nhìn thấy trong mắt Liễu Phượng Nương loé lên tà khí.

Liễu Phượng Nương cúi đầu “Quên đi, ta chỉ muốn cáo biệt mối tình đầu, không có ý gì khác.” Còn muốn giữ cái mạng nhỏ này.

Hoá ra là như thế, chỉ một cái hôn thôi, cũng không mất đi một miếng thịt, trong kiếp sống thương nhân nàng đã từng nhìn thấy người dân sống ở nơi thiếu văn minh còn dùng nụ hôn để bày tỏ tình hữu nghị.

“Thực xin lỗi, coi như ta chưa nói gì hết, ta không nghĩ ép buộc...”

“Được rồi.”

Liễu Phượng Nương kinh ngạc đến mức há miệng “Ta thực sự có thể hôn người?”

Kinh Vô Tình gật gật đầu, đi lên trước, nhẹ nhàng hôn lên môi nàng.

“Các người đang làm cái gì?” Một tiếng gầm gừ giống như sét đánh ngang tai vang lên, tiếp đó cánh cửa cũng bị phanh thây.

“Dạ...Dạ hoàng.” Sắc mặt Liễu Phượng Nương trắng bệch, đầu lúi lúi lại.

“Nàng lại hôn người khác.” Nàng chưa từng chủ động hôn hần. Thiết Liệt oán hận nghĩ.

“Đây là việc của ta, ta muốn hôn ai thì hôn, người không thể quản.” Kinh Vô Tình thần nhiên đáp bằng quơ, dù sao hần và nàng cũng sắp sửa đường ai nấy đi.

“Liễu Phượng Nương.” Thiết Liệt đằng đằng sát khí trừng mắt nhìn Liễu Phượng Nương.

“Ta...ta đi trước.” Liễu Phượng Nương túm váy hốt hoảng chạy đi.

“Người làm cái gì? Chúng ta đã không còn quan hệ.” Kinh Vô Tình không thèm liếc mắt nhìn hắn, tiếp tục thu dọn hành lý.

“Kinh Vô Tình.” Trong nháy mắt, hành lý trong tay nàng bị hắn giật lấy, ném ra ngoài cửa sổ “Đồ đạc của ta, còn có ngân lượng...”

Hắn âm trầm nhìn nàng, thân hình cao lớn toả ra hơi thở nguy hiểm từng bước tiến về phía nàng, làm nàng không tự chủ được run rẩy một cái.

“Người muốn làm cái gì?” Áp chế nỗi sợ trong nội tâm, nàng nghênh đón ánh mắt âm u của hắn.

“Ta muốn nàng. Cho dù phải dùng bất cứ thủ đoạn nào.”

‘Xoẹt’ một tiếng, Kinh Vô Tình cúi đầu xuống nhìn mới phát hiện ra một sự thật đáng sợ, áo ngực nàng đã bị xé rách.

“Quần áo này đáng giá mười lượng, sao người lại xé nó?” Thu hồi chút ý chí còn sót lại, nàng nắm chặt vật áo, chặt vật lùi lại phía sau.

“Mười lượng thì sao? Còn tấm vải trắng kia.”

Tiếng xé vải truyền vào trong tai nàng, vải quần trước ngực nàng đã bị hắn xé rách, bộ ngực đầy đặn trắng nõn hiện ra trước con mắt nóng bỏng như lửa đốt của hắn, ánh mắt đó giống như muốn đem nàng cắn nuốt.

“Thiết Liệt, người không thể...” Miệng của nàng bị hắn cường hãn xâm chiếm.

Kinh Vô Tình không thể đấu lại hắn, mỗi bộ phận trên thân thể nàng đều bị bàn tay nóng như lửa của hắn thăm dò, khiến cho tứ chi của nàng trở nên vô lực.

“Nàng là của ta.” Cánh tay hắn nhanh chóng vòng qua thân hình mềm nhũn của nàng, đem nàng ôm ngang, đi nhanh đến bên giường, theo từng bước đi, đầu lưỡi của hắn vẫn ở trong miệng nàng không ngừng càn quét nhiệt tình.

Kinh Vô Tình cơ hồ không thể thở được, chỉ có thể bất đắc dĩ đáp lại hắn, các giác thân thể hoà tan trong nụ hôn nóng bỏng của hắn, trong không khí toả ra hơi thở nam tính mãnh liệt của hắn.

“Liệt, quần áo người chưa thoát.”

“Nàng giúp ta thoát.”

“Ta có thể xé chúng nó không?” Hắn vừa rồi thô bạo điên cuồng, không nói không rằng xé rách toàn bộ y phục trên dưới của nàng, một cảm giác kích thích làm cho tứ chi nàng run rẩy, dục vọng trong cơ thể bắt đầu thiêu đốt nàng, làm nàng khát khao được hắn đụng chạm.

Hắn thực sự đã biến nàng thành dâm phụ.

“Hoan nghênh.” Trên môi Thiết Liệt hiện lên ý cười gian xảo, ánh lửa loé lên trong mắt.

Tiếng xé quần áo lại vang lên, nàng hài lòng nhìn kiệt tác của mình – nàng cũng đã xé quần áo của hắn.

Thiết Liệt gầm nhẹ một tiếng, nhanh chóng đè lên người nàng, bắt đầu giai điệu động lòng người.

“Liệt.” ngọn lửa trong cơ thể nàng bùng nổ, nàng không khỏi thở dốc.

Trong không khí tràn ngập mùi vị kích tình vây xung quanh bọn họ, cho đến khi mặt trăng xấu hổ lộ đầu ra.

“Tiểu thư, đã chuẩn bị ngựa...” Xuân Lan liếc thấy cánh cửa bị phá nát, trong lòng cả kinh chạy vọt vào trong phòng, chỉ nhìn thấy một trận địa hỗn độn.

(2 anh chị “ây ây” trong khi cửa ko đóng á??? Thạch ca ca sao lúc này ko thấy nhĩ ;))

“Suyt.” Kinh Vô Tình ra hiệu cho nàng chớ có lên tiếng “Quần áo của ta đâu?”

“Dạ hoàng kia sao có thể thô bạo như vậy.” Nếu thật sự gả cho Dạ hoàng thì cái mạng nhỏ của tiểu thư làm sao giữ được? Xuân Lan vừa nghĩ vừa lấy quần áo trong hành trang ra mặc cho nàng.

“Chúng ta phải mau hành động, ta đã điểm huyết ngủ của hắn, chỉ có nửa canh giờ, chúng ta phải mau rời đi trước khi hắn tỉnh lại.”

“Tiểu thư, người không để lại bức thư nào sao?” Xuân Lan có chút lo lắng. Dựa vào tính cách nóng như lửa của Dạ hoàng, nếu biết tiểu thư thừa cơ trốn về Giang Nam thì không biết sẽ như thế nào?

Kinh Vô Tình thở dài thườn thượt “Không có thứ gì có thể lưu lại lâu dài, quần áo rách sẽ bị đem bỏ, lá trà quá hạn sẽ chỉ bán được giá rẻ, người đẹp cũng có lúc già đi, đáng người sẽ biến thành cám bã, cho dù là hoa khô cũng chỉ được một thời, người nói tình yêu của Dạ hoàng có thể là vĩnh cửu không?”

Xuân Lan không nói gì, dựa vào bốn sự dũng mãnh của Dạ hoàng thì muốn trăm nữ nhân đến bồi tiếp cũng không thành vấn đề. (0.0 nói thách dữ vậy!)

“Thử nhỏ ta và Vô Song đã biết tự lực cánh sinh, chỗ dựa vững chắc nhất chính là bản thân mình, nam nhân chỉ biết coi trọng vẻ ngoài của nữ nhân chứ không để ý đến nội tâm bên trong, thử hỏi khắp thế gian xem nam nhân nào không có tam thê tứ thiếp? Nữ nhân chỉ có thể dựa vào nam nhân để sống qua ngày, ta không nghĩ sẽ biến mình thành một nữ nhân không có chủ kiến.” Kinh Vô Tình nhẹ nhàng quay đầu lại, ở trên trán Thiết Liệt hiện đang mê man vuốt nhẹ một cái “Nếu người muốn một thê tử dịu dàng hiền thực thì xin lỗi, ta đã để cho người thất vọng.” Cho nên nàng lựa chọn rời đi.

“Tiểu thư, ngựa đã chuẩn bị xong.”

Kinh Vô Tình thu hồi ánh mắt quyến luyến, gật gật đầu “Chúng ta đi thôi.”

Vừa ra khỏi cửa phòng thì thấy Thiết Kiếm đã canh giữ ở ngoài cửa.

“Người đứng ở chỗ này cả buổi tối?” Nói cách khác hắn đã nghe nhìn hết cả buổi tối, Kinh Vô Tình tự áp chế cảm giác ngượng ngùng. (anh Liệt bạo nhĩ =))

Thiết Kiếm im lặng gật đầu.

“Uy, người có phải cương thi không vậy? Sao cái gì cũng không nói?” Xuân Lan chống tay vào hông, chịu không nổi tiểu thư nhà nàng bị người ta khinh thị.

“Xuân Lan, không được vô lễ.” Vô Tình chuyển hướng sang Thiết Kiếm “Người muốn ngăn cản chúng ta sao?”

Thiết kiếm lắc lắc đầu “Ta đến là để tiễn các người một đoạn.”

Tiếng nói của hắn trầm thấp lại khàn khàn, làm cho Xuân Lan kinh ngạc “Người không phải câm điếc?”

“Xuân Lan.” Kinh Vô Tình trầm giọng mắng, lại dùng khuôn mặt hiền lành nhìn hắn “Ta nghĩ không cần phiền toái như vậy, chỉ cần người nói cho chúng ta biết đường ra khỏi thành.”

“Ngoài thành có rất nhiều đạo tặc thảo khấu.”

“Tiểu thư.” Xuân Lan nép vào Kinh Vô Tình, đột nhiên nhớ tới màn máu tanh khi vừa đến Dạ thành.

“Ta nghĩ ta có thể ứng phó.” Kinh Vô Tình chấp tay vái chào “Cáo từ.” Nàng không hy vọng gặp lại Thiết Liệt.

Sau khi Kinh Vô Tình rời đi nửa canh giờ, bên trong Dạ Hoàng cư truyển đến tiếng gầm gừ như sấm vang chớp giạt của Thiết Liệt.

“Đáng chết.” Nàng dám điểm huyết ngủ của hắn.

“Sớm nha.” Thạch Định Phong tặc lưỡi, thông thả đi về phía Dạ Hoàng cư vừa bị tàn phá, cuối cùng nhìn thấy Thiết Liệt đang trong cơn tức giận.

“Người đến đây làm gì? Nàng đâu?”

“Đi rồi.”

Hắn đã biết! Thiết Liệt thấp giọng “Thiết Kiếm ở chỗ nào?”

Trong giây lát, một bộ quần áo hoàn hảo được Thiết Kiếm đưa đến cửa.

“Chuẩn bị ngựa.” Hắn muốn đuổi bắt thê tử chạy trốn.

“Chậm đã.” Thạch Định Phong nhanh chóng lên tiếng cản lại “Người có nghĩ đến việc tại sao nàng lại rời đi hay không? Cho dù người có bắt được nàng trở về thì nàng cũng sẽ tìm mọi cách trốn đi.”

Thiết Liệt ngưng lại động tác mặc quần áo, mày rậm nhíu lại, không thể phủ nhận đôi khi những lời nói đáng ghét đáng hận của hắn lại là sự thật.

“Người chính là người rất chuyên quyền độc đoán, một chút cũng không để tâm đến cảm xúc của cô nương nhà người ta.” Lời nói vừa dứt, Thạch Định Phong vội vã cúi đầu, tránh né một chưởng hung hiểm mà hắn vừa đánh tới “Hắc! Quân tử động khẩu, tiểu nhân động thủ.”

“Ta không cần biết người là quân tử hay tiểu nhân.” Hắn mặc kệ lý do là gì, hắn chỉ muốn Tình nhi của hắn “Ta muốn đi Giang Nam.”

“Dạ thành thì sao?”

“Thạch Định Phong.” Tiếng hô của Hoa Liên từ xa xa truyền tới làm Thạch Định Phong toàn thân nổi da gà, vội vàng vàng tìm một chỗ trốn, đáng tiếc toàn bộ đồ đạc trong phòng đều bị phá hủy, không tìm thấy chỗ nào an toàn.

“Chỉ cần người giúp ta ngăn cản nàng, ta sẽ cho người biết Kinh Vô Tình ở đâu.” Thạch Định Phong nhảy lên trên giường.

“Thiết Liệt, người ở đây.” Tầm mắt Hoa Liên dừng lại ở bóng người đứng trước giường.

“Hoa Liên, không phải người rất thích Dạ thành sao?” Trong lòng Thiết Liệt nảy sinh gian kế, nụ cười gian xảo làm cho Thạch Định Phong đang trốn ở sau màn rình coi tự nhiên cảm thấy lạnh run.

“Đúng vậy.” Lúc trước nàng sở dĩ chọn Dạ hoàng một nửa cũng vì Dạ thành. Uy danh của Dạ thành vang lừng ở quan ngoại, ai nghe thấy mà không kiêng kỵ ba phần, có thể trở thành chủ nhân của Dạ thành thì sau này nàng chính là nữ vương vùng quan ngoại.

“Ta cho người một cơ hội, nếu trong nửa năm người có thể có biện pháp làm cho Thạch Định Phong ngoan ngoãn lấy người làm vợ, ta liền đem Dạ thành tặng cho người.”

“Người nói thực.” Hoa Liên hai mắt sáng ngời.

“Thiết Liệt, người thực độc ác, người đây là hãm hại bằng hữu, làm chuyện bất nghĩa.” Thạch Định Phong vội vàng nhảy ra, nếu không sẽ bị Thiết Liệt làm cho tức chết.

“Đây là ta chấp mỗi lương duyên, thay người tích ân đức.” Hắn nói xong chuyển sang nhìn Hoa Liên đang mong chờ muốn thử “Ngược lại, nếu trong vòng nửa năm người không thể làm cho Thạch Định Phong cam tâm tình nguyện lấy người thì người phải rời khỏi Dạ thành, như vậy các người cũng không còn lời nào để nói?”

Hoa Liên chân chừ suy nghĩ “Thành giao.” Tiếp theo là tươi cười đi đến bên Thạch Định Phong.

Thạch Định Phong tự nhiên lạnh run “Má ơi! Thiết Liệt, người nhớ kỹ cho ta.” Hắn chạy trốn vòng quanh, ở sau lưng vẫn nghe tiếng cười của Thiết Liệt và tiếng đuổi bắt của Hoa Liên.

11. Chương 10

“Chúng ta là người làm ăn.” Kinh Vô Tình đặt cây bút xuống. Nàng chính là có lòng tốt giúp cho hắn nổi tiếng.

Sau khi trở lại Tô Châu, Kinh Vô Tình thay một bộ quần áo bằng gấm, vui đùa vẽ bức tranh trên bàn.

Trong lúc vô tình, nàng đem nỗi nhung nhớ ngày đêm hoá thành bức hoạ đưa cho Vô Song xem, nàng ta bỗng nhiên loé lên một ý tưởng, đem bức hoạ đến treo ngoài hiệu thuốc, thế mà lại có người coi trọng, bắt luận phải trả bao nhiêu tiền cũng muốn mua nó, một đồn mười, mười đồn trăm, lượng hàng tiêu thụ lớn đến mức đáng kinh ngạc, cũng thay Tô Châu trà phường tăng thêm một khoản thu nhập.

“Nếu như bị Dạ hoàng biết, hẳn nhất định đại phát lời đình.”

“Trời cao hoàng đế xa, hẳn sẽ không biết.” Kinh Vô Tình kiểm tra lại lần nữa, cho thêm vài nét bút.

Giang Nam chỉ toàn những nam nhân yếu không ra gió, bởi vậy chân dung anh tuấn dũng mãnh của Dạ hoàng lập tức trở thành trân phẩm để cho hàng xóm láng giềng tranh đoạt. Hơn nữa Kinh Vô Tình bút pháp thần kỳ, dưới ngòi bút sống động như thật của nàng, bức chân dung Dạ hoàng trở thành bộ sưu tập của thanh niên nam nữ, già trẻ lớn bé ở Giang Nam. Nữ nhân coi hẳn như thần tượng mà ái mộ, nam nhân thì mong có một ngày có được cơ thể cường tráng giống như người trong bức hoạ, làm cho thuốc trắng dương cùng những loại thuốc dưỡng nhan sắc, thuốc bổ ở những hiệu thuốc được tiêu thụ bằng sạch, không đặt trước một tháng thì không có hàng để mua.

Kinh Vô Tình hài lòng đem bức hoạ trao cho Xuân Lan “Đem bức tranh để sang một bên cho khô.”

“Vâng!” Xuân Lan dỏ khóc dỏ cười.

“Đại tỷ, hai trăm bức hoạ ngày hôm nay đã bán hết, có ba mươi bức được đặt trước vào ngày mai.” Kinh Vô Song thông dong tiến vào trong phòng, phía sau là Thu Cúc mang theo một đồng giấy Tuyên Thành được chất cao như một ngọn núi.

“Nhị tiểu thư, tại sao người không đến hỗ trợ?” Xuân Lan chính đang ầm ỨC, vừa muốn tính toán sổ sách vừa muốn phơi bức hoạ.

“Người vẽ phải có lòng thì mới làm cho bức tranh có hồn.” Kinh Vô Song đưa tay nâng cằm Xuân Lan lên.

Xuân Lan nhanh chân lẩn tránh “Nhị tiểu thư, xin tự kiểm chế.” Hoàn hảo là nàng đi theo đại tiểu thư.

Kinh Vô Song bật cười.

“Vô Song, sắp làm thê tử của người ta, ít nhiều cũng nên biết chừng mực.” Kinh Vô Tình sau khi trở về Tô Châu từ trong miệng của Kinh Vô Tuyết biết được Kinh Vô Song bị phụ thân bức hôn đã tự mình đi bắt cóc trượng phu.

“Ta không muốn lấy chồng, ai làm khó dễ được ta?”

“Thực sự muốn vậy sao?” Một giọng nói trầm thấp có vẻ như đang cố nén giận vang lên.

“Đại tỷ, ta nghĩ đào hôn...”

“Đào hôn?” Tiếng nói đề cao âm lượng chặt đứt lời nàng.

“Trước tiên ngươi hãy hỏi nam nhân đứng sau ngươi rồi mới nói.” Kinh Vô Tình thu hồi bức hoạ, ánh mắt dò xét nam nhân mặt xanh mét đứng phía sau Kinh Vô Song.

Kinh Vô Song đang đắm chìm trong tưởng tượng vừa quay đầu lại thì sắc mặt đột nhiên biến đổi “Lạnh...” Một nam tử anh tuấn sắc mặt tối sầm đang đứng sau lưng nàng.

“Nơi này cho hai người mượn để thảo luận, hảo tâm một chút, đừng đem thư phòng của ta huỷ đi, trùng tu lại cũng mất không ít tiền.” Kinh Vô Tình mang theo Xuân Lan và Thu Cúc rời đi.

Quả nhiên, một trận tiếng động lách lách, leng keng cùng với tiếng hô vang lên, cuối cùng là một mảng im ắng. Cảnh này làm cho Kinh Vô Tình nhớ đến đêm cuối cùng nàng ở cùng Thiết Liệt cũng là như vậy.

Bất giác, nàng để tay lên bụng, khoé miệng Kinh Vô Tình hiện lên một nụ cười tươi như hoa. Nàng có dự cảm chính tại đêm hôm đó, trong bụng nàng đã xuất hiện một sinh mệnh, đây là kết tinh minh chứng cho tình yêu của bọn họ. Mặc kệ ánh mắt thế tục, cũng không quản đạo đức xã hội phê phán, nàng nhất định sẽ sinh ra đứa bé này, một mình nuôi đứa bé lớn lên.

“Chủ tử, có điểm không đúng, từ khi chúng ta vào thành đến nay dọc đường đi có rất nhiều người chú ý đến ngài.” Cuối cùng bọn họ phải mua mũ có mạng che màu đen để che mặt, nhưng thỉnh thoảng vẫn có người nhìn bọn họ.

Trong thành Tô Châu phồn hoa là một bầu không khí vui vẻ, náo nhiệt giống như những ngày lễ tết.

Trong khách điểm, hai nam tử thân hình cao lớn, đầu đội mũ có mạng che, vênh tai lên nghe tứ phương.

“Nghe nói con gái Kinh gia muốn xuất giá, hơn nữa khó khăn lắm mới tìm được tân lang.”

“Ta lại nghe đâu hôn sự này là do chính cô ta tự mình đi tìm, đối phương là thiếu chủ của Khoái Kiếm sơn trang.”

Giấu mặt sau cái mũ có mạng che, Thiết Liệt thiếu chút nữa phun trà.

“Chúng ta đi.” Thiết Liệt vô hình trung dùng sức bóp nát chén trà. Chẳng lẽ là nàng sao chứ? Nàng dám lập gia đình.

“Chủ tử.” Thiết Kiếm có chút lo lắng nhìn ánh mắt tò mò từ bốn phía đổ dồn vào họ.

“Đừng để ý bọn họ.” Thiết Liệt vẻ mặt xơ xác, tiêu điều “Thiết Kiếm, người đi hỏi xem Kinh gia ở đâu?” Hắn đến đây, đến bắt thê tử chạy trốn.

Thiết Kiếm nhận mệnh rời đi.

Một lát sau, lập tức có người chỉ cho hắn phương hướng “Các người là khách của Kinh gia sao? Chỉ cần đến chỗ có đông người tụ tập là có thể tìm được.”

“Đi.” Thiết Liệt khẩn cấp rời đi.

“Thật đúng là quá giống.”

“Giống cái gì?”

“Tên vừa này thật giống người trên bức họa?”

”Thật vậy chẳng? Ta hôm trước còn đến đó đặt trước một bức.”

“Ba lão hổ mẹ nhà ta đều mua vài bức tranh đến thúc ép ta. Ai! Nam nhân thật là mạng khổ.”

Trong hí phòng.

“Tiểu thư, khăn hồng này tuyệt đối không được tháo xuống.” Thu Cúc luôn miệng dặn dò.

“Thật phiền phức.” Cách một lớp khăn hồng, Kinh Vô Song cái gì cũng không nhìn thấy.

“Nhị tỷ, đại sự không ổn, có người muốn tới cướp tân nương.” Kinh Vô Tuyệt chạy vào trong phòng vừa thở hổn hển vừa nói.

“Cướp tân nương?” Kinh Vô Song theo phản xạ muốn giật cái khăn hồng ra khỏi đầu nhưng bị Thu Cúc ngăn lại.

“Không thể.” Có tân nương nào lại tự mình vén khăn trùm đầu.

Kinh Vô Tuyệt ôm ngực “A Lâu ở trước cửa ngăn cản, cha đã sai người đi mời Nhị tỷ phụ nhanh tới viện trợ, cũng bảo ta đến thông tri cho tỷ mau trốn đi.”

“Có nhìn thấy rõ người đến là ai không?” Vui a! Cách một tấm khăn trùm, khoé miệng Kinh Vô Song hiện lên ý cười. Không thể trách nàng không lấy chồng, mà có người không muốn để cho nàng lấy.

“Tiểu thư...A! Người...người là ai?” Tay Thu Cúc run run chỉ vào nam nhân vạm vỡ đi theo sau Kinh Vô Tuyệt vào phòng, nhanh chân tới hộ vệ trước người Kinh Vô Song.

“Ta...Ta là Vô Tuyệt nha!” Kinh Vô Tuyệt còn chưa phát giác có người đứng sau lưng nàng.

“Không phải người, là kẻ đứng sau lưng người.” Kinh Vô Song vén một góc khăn lên, ánh mắt dò xét nam tử khôi ngô cả người toát ra khí thế ngông cuồng, hình như đã từng gặp ở đâu.... A! nàng nhớ ra rồi.

“Người là người trong bức hoạ.” Kinh Vô Tuyết quay đầu lại kinh hô, ánh mắt si mê nhìn hấn “Người so với người trong bức vẽ của Đại tỷ còn đẹp trai hơn.”

“Kinh Vô Tình, nàng dám lập gia đình.” Thiết Liệt phát ra tiếng gầm như sấm, tiến lên muốn bắt Kinh Vô Song.

“Người không được chạm vào nàng.” Lãnh Phi anh tuấn như thiên thần giáng hạ ngăn cản Thiết Liệt.

Hai đại nam nhân một người cuồng ngạo, một người lạnh lùng, không ai nhường ai đã bắt đầu lao vào đánh nhau kịch liệt.

“Làm sao bây giờ?” Thu Cúc lo lắng hỏi “Tiểu thư, mau ngăn cản bọn họ.” Không cần suy nghĩ cũng biết, đây chắc là hậu quả của việc tiểu thư phong lưu ở bên ngoài.

“Bọn họ muốn đánh nhau, ta có biện pháp gì?” Kinh Vô Song nhàn nhã ngồi ở trên giường, gỡ cái khăn trùm đầu xuống. Căn cứ theo tình bọn họ đánh đến người chết kẻ sống thì có thể khẳng định hôn lễ hôm nay sẽ phải đổi sang ngày khác “Công phu cũng được, đây là lần đầu tiên ta thấy Lãnh Phi sử dụng toàn lực.” Vốn không biết phu quân võ công cao thấp thế nào, cuối cùng hôm nay nàng cũng được đại khai nhãn giới, thâm nghĩ thực lực đối phương cao thâm khó lường khiến cho hấn không thể dốc toàn lực thi triển.

“Tiểu thư, người còn ngồi đây ăn cái gì?” Thu Cúc kinh hô “Người....Người tại sao lại bỏ khăn trùm đầu ra?”

“Không sao.”

“Ta cũng muốn ăn.” Kinh Vô Tuyết cũng ngồi xuống bên nàng cùng nhau thưởng thức “Nhị tỷ, tỷ biết hấn sao?”

“Ta nghĩ Đại tỷ rõ ràng hơn ta.”

“Người không phải Vô Tình.” Thiết Liệt vừa phân tâm đã trúng ngay một chiêu, lão đảo lùi lại vài bước.

“Đừng đánh nữa, mọi chuyện cứ từ từ giải quyết.” Kinh Tề Tu nhanh chân chạy vào, đứng chắn giữa hai nam nhân.

“Kinh Vô Tình đâu?” Thiết Liệt bị trúng một chiêu nhưng thần sắc vẫn như thường, ánh mắt sắc bén kinh người quét qua những người có mặt ở đây.

“Người tìm Đại tỷ của ta?” Kinh Vô Tuyết tò mò nhìn lên nhìn xuống.

“Người không phải đến tìm Vô Song sao?” Kinh Tề Tu giật mình, thiếu chút nữa là dọa chết cái mạng già của hấn, bất quá sự việc lại chuyển biến bất ngờ.

“Vô Song, nàng khoẻ không?” Lãnh Phi nắm tay Kinh Vô Song.

“Cô gia, hai người còn chưa có bái đường, không thể ở cùng nhau.” Thu Cúc vội vàng kéo Kinh Vô Song lại.

“Ta muốn tìm Kinh Vô Tình, nàng ở đâu?” Hoàn hảo không phải là nàng. Thiết Liệt thở phào nhẹ nhõm.

Kinh Vô Song đưa tay chỉ ra ngoài cửa phòng “Từ đây đi ra rẽ trái, đi qua cầu khúc kiều là đến Vô Tình Các, nàng đang xem sổ sách ở đó.” Cũng chỉ có nam nhân cường hãn như vậy mới xứng với Đại tỷ.

“Cám ơn.” Thiết Liệt cúi đầu cảm tạ, không coi ai ra gì nhanh chóng rời đi.

“Hấn là ai vậy?” Kinh Tề Tu hỏi vấn đề mà trong lòng mọi người nghi hoặc. Hình như Vô Song biết cái gì đó, còn người làm cha như hấn một chút cũng không hiểu.

“Người đó! Có lẽ là Đại tỷ phu tương lai, cũng chính là phụ thân của đứa nhỏ trong bụng Đại tỷ.” Kinh Vô Song đảo mắt nhìn quanh.

“Hoá ra là Vô Tình....Người nói cái gì?” Kinh Tề Tu gào lên “Nó có tiểu hài tử?”

Thiết Liệt phi thân đến Vô Tình Các, chỉ thấy một nữ nhân đứng trên thang quay người lại.

“Xuân Lan, sổ sách tìm được rồi sao?”

“Kính Vô Tình.” Nàng không muốn sống nữa sao?

Kính Vô Tình nghe tiếng, một phen thất thần bước hụt chân, cả người ngã về phía sau, nàng hoảng sợ nhắm mắt lại, sau đó ngã vào một lồng ngực ấm áp.

“Nàng suýt chút nữa dọa chết ta.” Thiết Liệt cảm thấy mình giống như vừa trở về từ địa ngục, thiếu chút nữa bạc thêm vài sợi tóc.

Kính Vô Tình mở mắt, một nụ hôn mãnh liệt ập đến. Tim đập mạnh và loạn nhịp khiến cho nàng quên mất phải chống cự, cái lưỡi của hắn lập tức như giao long chuyển mình, ở trong miệng nàng càn quét một phen.

Sắc mặt nàng khê biến, phát hiện không khí của mình bị hắn đoạt hết, ngọn lửa đang cháy trong miệng so với việc không thể thở thì càng khiến cho nàng khó chịu hơn. Nàng cảm thấy đầu óc rất mơ màng, trống ngực so với tiếng sét đánh còn lớn hơn.

“Là người!” Hắn đã đến. Cho đến khi hắn buông tha miệng của nàng, đôi môi nàng đã sưng lên, làm sao mà gặp người khác được?

Cảm giác được nàng đang giãy dụa trong lòng hắn, hơi thở ấm áp của nàng vây quanh hắn, Thiết Liệt bảy giờ mới rời lồng vòng kiềm tỏa cho nàng.

Ngón tay ngăm đen của hắn mơn trớn khuôn mặt trơn mịn của nàng, ngón tay luồn qua khe hở ở cổ áo cởi bỏ nút áo nàng, vội vã khám phá làn da mà hắn ngày đêm mơ tưởng.

“Người...Người muốn làm cái gì? Nơi này là Kính gia, người đừng làm loạn, nếu không ta gọi người tới.” Hai tay nhỏ bé của Kính Vô Tình đánh vào ngực hắn.

“Kêu đi, tốt nhất là đem toàn bộ người trong phủ gọi đến.”

Bàn tay thô ráp của hắn lại luồn vào trong vạt áo nàng, cảm giác mát lạnh đột nhiên truyền tới làm cho nàng phát run, cũng làm dịu đi những xốn xang trong lòng nàng, như ngọn lửa đốt sạch lý trí.

“Nàng là tiểu nữ nhân đáng giận, dám chạy trốn ta.”

“Ta không muốn phụ thuộc vào bất luận kẻ nào. Ta không muốn biến thành một nữ nhân không có tự do. Nếu người người muốn là một thê tử dịu dàng ngoan ngoãn thì thật xin lỗi, ta đã làm cho người thất vọng.”

“Ta không muốn nàng thay đổi, nàng chính là nàng, là Kính Vô Tình.” Nụ hôn trừng phạt của hắn thô bạo phủ lên môi nàng, hấp thu cam lộ trong miệng nàng “Ta yêu nàng.”

“Liệt.” Nàng say, say trong vòng tay của hắn, tình yêu như thủy triều dâng lên, khoé miệng nàng hiện lên ý cười thỏa mãn “Ta cũng yêu người.”

Sau khi mây tan mưa tạnh, Thiết Liệt và Kính Vô Tình vai kề má áp quần lấy nhau nằm ở trên giường.

“Tại sao người lại đến đây? Dạ thành thì làm sao? Liễu Phượng Nương đâu? Còn có Hoa Liên công chúa?”

Thiết Liệt ôm chặt nàng “Thứ Hoa Liên muốn chính là Dạ thành, ta đáp ứng chỉ cần nàng có cách làm cho Thạch Định Phong yêu nàng thì Dạ thành chính là của nàng, còn Liễu Phượng Nương hắn đã trở lại Phượng lâu, có Mộc Long Vũ đi cùng nàng.”

“Bọn họ sẽ không ở cùng một chỗ chứ?” Đây có thể là một đoạn nhân duyên, thấy Liễu Phượng Nương gặp được người tốt, trong lòng Kính Vô Tình cũng cảm thấy vui vẻ.

“Không có khả năng.” Hắn dừng một chút “Có từng nghe qua câu truyền miệng này hay không? Đông Long - Tây Hồ - Nam Ứng - Bắc Phượng Hoàng, ngân kiếm - thần châm - phi thiên - huyền sinh tương. Phía trước là danh hiệu của bốn người bọn họ, câu sau chính là môn võ công thành danh của bọn họ trên giang hồ.”

“Ta đã nghe qua, chính là bốn đại nhân vật truyền kỳ trong giang hồ, Đông Long chuyên dùng kiếm - một thanh ngân kiếm thiên hạ vô địch, Tây Hồ dùng độc - một cây thần châm vừa nhanh vừa chuẩn, Nam Ứng

phi thiên – khinh công cũng như thuật điểm huyết không người sánh kịp, Phượng Hoàng dịch dung trên đời vô song. Những người đã từng gặp qua bọn họ rất ít.”

“Kỳ thực nàng đã gặp qua hai loài chim bay.” Thiết Liệt cảm giác dực vọng lại bắt đầu nhen nhóm.

“Loài chim bay? Người nói là...phi thiên Nam Ưng và Bắc Phượng Hoàng?”

“Nha đầu thông minh.” Hắc nhéo cái mũi của nàng “Có nhớ khinh công nàng mới học vài ngày đã có thể độc bộ vô lâm là do ai dạy không?”

“Chẳng nhẽ người nói A Lâu hắc là...”

“Ta đã đáp ứng sẽ không tiết lộ thân phận của bọn họ.”

“Vì sao người lại quen biết mấy vị cao nhân lánh đời đó? Bọn họ là bằng hữu của người sao chứ?”

“Bằng hữu? Không, bọn họ là kẻ thù của ta, không luyện công phu cho tốt, chỉ học có vài năm đã xuống núi làm loạn giang hồ, nếu ta là sư phụ của bọn họ thì đã bắt về nhà đánh cho một trận.”

“Vậy người theo chân bọn họ...” Chẳng nhẽ võ công của bọn họ hắc đều biết?

“Không được nghĩ đến bọn họ, nàng là của ta, chỉ được nghĩ đến ta thôi.” Hắc chậm rãi đề lên người nàng.

“Liệt.” Kinh Vô Tình trợn mắt lên, khó có thể tin hắc lại nhiều tinh lực như vậy.

“Ta muốn nàng.” Dực vọng như ngọn lửa bốc cao khiến cho ánh mặt trời chói chang cũng phải thất sắc.

“Thiết công tử, người muốn đối xử với con gái...” Kinh Tề Tu chạy ào vào cửa, mắt nhìn thấy hay người quần áo không chỉnh tề nằm trên giường, miệng nhất thời há hốc.

Thiết Liệt nhanh chóng dùng chân bao lấy Kinh Vô Tình, không cho người kia nhìn thấy một phân da thịt nàng, cho dù người đó có là cha ruột.

Mà Kinh Vô Tình bị bọc trong chăn không ngừng xấu hổ ca thán. Xong rồi.

“Bái kiến nhạc phụ đại nhân.” Thiết Liệt thông thả xuống giường, tự nhiên nhặt quần áo lên mặc, sau đó đến vái chào Kinh Tề Tu hiện đang đứng sững như pho tượng.

“Người... Người vừa mới gọi ta là gì?” Kinh Tề Tu định thần lại, lúc này mới nhớ đến việc con gái lớn của hắc đã có thai, mà nam nhân trước mặt lại là cha của đứa nhỏ, mà mình lại sắp thăng chức làm ông ngoại, ý cười bỗng chốc lan tràn bên khóe miệng run run.

“Nhạc phụ đại nhân.”

“Ta nói Thiết công tử nha! Tay chân người thật là quá nhanh.” Cuối cùng lại gả đi một người, Kinh Tề Tu tuy mặt mày hớn hởi nhưng không thể không tỏ ra uy nghiêm của phụ thân.

“Không mau lẹ nàng sẽ chạy trốn.”

“Nói cũng đúng a, hiền tể, đi, chúng ta ra ngoài nói chuyện.” Kinh Tề Tu lập tức cùng Thiết Liệt trở nên thân thiện, hoàn toàn không để ý sự có mặt của Kinh Vô Tình.

Nhìn đôi mắt híp lại vì cười của phụ thân, lại nhìn nụ cười gốc ghé của Thiết Liệt, hai nam nhân này rất ăn ý với nhau.

Kinh Vô Tình chỉ cảm thấy mây đen bay trên đầu, nàng phải nghĩ biện pháp chạy trốn.

Kết cục

Kinh Vô Tình cảm thấy đầu óc mông lung, nhớ mang máng khi ăn xong cơm tối thì về phòng nghỉ ngơi, sau đó...

“Nàng tỉnh rồi.” Tiếng nói tràn ngập từ tính vang lên bên tai nàng.

Nàng lập tức mở mắt “Thiết Liệt.” Đập vào mắt là một căn phòng lạ lẫm “Đây là đâu? Sao ta lại ở chỗ này? Cha ta đâu?”

Thiết Liệt mỉm cười “Đến đây, uống chén trà trước đã.”

Nàng đẩy hẳn ra “Ta phải về nhà.” Bọn họ còn chưa có thành thân, cô nam quả nữ ở chung sẽ khiến người ta nói ra nói vào.

“Nàng không cần trở về, sau này đây chính là nhà của nàng.”

“Người nói cái gì?” Kinh Vô Tình ngạc nhiên.

Khoé miệng Thiết Liệt hiện lên nụ cười giảo hoạt “Ý của ta chính là, cha nàng đã giao nàng cho ta, nàng chính là nữ nhân, là thê tử của ta.

Khó trách trong bữa ăn tối hai nam nhân này cười đến gian xảo, hoá ra bọn họ sớm đã có mưu đồ từ trước.

“Ta không lấy chồng.”

“Không do nàng quyết định, cha nàng đã đem nàng bán cho ta.”

Nàng bị bán! Nàng cư nhiên bị bán. Kinh Vô Tình nhất thời kinh ngạc, há hốc cái miệng nhỏ, bộ dáng này ở trong mắt Thiết Liệt lại thập phần mê người, lập tức cúi xuống hôn lên môi nàng.

“Nàng thuộc về ta. Ta sẽ không cho nàng có cơ hội rời khỏi ta lần nữa.” Hắn ôm lấy nàng, nói lên lời thề, sau đó hôn nàng thật sâu.

“Liệt.” Nụ hôn nóng bỏng đánh sâu vào lý trí, linh hồn của nàng, khiến cho âm thanh kháng nghị của nàng hoá thành bông tuyết dưới ánh mặt trời mùa xuân, tan thành hồ nước.

Xem ra nam nhân cuồng ngạo này vĩnh viễn chỉ biết đoạt lấy, muốn cho hẳn hiểu được cái gì gọi là tôn trọng cùng dịu dàng chăm sóc chắc phải đến lúc đầu tóc trắng xoá.

Trong đầu lơ mơ hiện lên hình ảnh năm nào bọn họ bạch đầu giai lão, một tư vị ngọt ngào lan tỏa trong lòng nàng.

Quên đi! Mặc kệ là như thế nào, giờ phút này bọn họ là của nhau không phải tốt lắm hay sao?

Trọn Bộ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-tuong-cong>